Romans

1

అపొస్తలుడైన పౌలు

రోమీయులకు వ్రాసిన పత్రిక

పత్రికను గూర్చి.....

ఈ పత్రిక అపొస్తలుడైన పౌలు రోమా సంఘమును ఉద్దేశించి వ్రాయబడినదన్న విషయము సర్వాంగీకారమైనది. ఇతని మొదటి పేరు సౌలు. బెన్యామీను గోత్రీకుడు. తార్సు పట్టణము అతని జన్మ స్థలము. అతని బంధువులు యూదా మతాభిమానులును, పరిసయ్యులునై యున్నారని అ.కా 23:6లో మనము చూడవచ్చును. ఇతనికి రోమా పట్టణపు పౌరసత్వము కూడా కలదని అ.కా 22:25-28లో మనకు తెలియుచున్నది. ఇతడు యౌవన కాలములో ఎక్కువ కాలము యెరూషలేములోనే గడిపి గమలీయేలను పరిసయ్యుని వద్ద సకల విద్యలనభ్యసించెను. క్రీస్తు భూమిమీద జీవించియున్న దినములలో ఇతడు ఎన్నడును క్రీస్తును చూచివుండలేదు. అపొస్తలుల కార్యములు 7వ అధ్యాయంలో హతసాక్షియైన స్తెఫను చావుకు పౌలు (సౌలు) సమ్మతించినట్లు చూస్తాం. కానీ పౌలు రక్షింపబడిన తరువాత అతడు విశేషమైన దైవ ప్రత్యక్షతలు పొంది, తరములలోను, యుగయుగములలోను మరుగు చేయబడిన ఎన్నో మర్మ సహితమైన పరలోక ప్రత్యక్షతలు పొందియుండెను. సార్వత్రిక క్రీస్తు సంఘమునకు పునాదులు వేసిన వారిలో పౌలు అతి ముఖ్యుడు.

ఈ పత్రికలో అపొస్తలత్వమును గూర్చి విపులముగా వ్రాయబడినది. క్రొత్త నిబంధన గ్రంథములోని పత్రికలన్నిటిలో రోమా పత్రిక అత్యంత ప్రధానమైనదని బైబిల్ పండితుల నిశ్చితాభిప్రాయం. రోమా రాజ్యమందు క్రీస్తు రక్షణ సువార్త విస్తరణకు తాను అనుభవ పూర్వకముగా తెలిసికొనిన సత్యములను రోమీయులకు బోధించి, వారు యేసునందు దృఢ విశ్వాసము కలిగి, పరిశుద్ధ దేవునికి అనుకూలమైన సజీవ యాగముగా తమ శరీరములను సమర్పించుకోవలెనని వారిని హెచ్చరించెను.

ఈ పత్రికను రోమాలోని యూదులను, అన్యజనులను ఉద్దేశించి క్రీ.శ. 55-59 మధ్య కాలములో కొరింథీ నుండి యెరూషలేమునకు వెళ్ళక ముందు కొరింథీ పట్టణమునుండి వ్రాసి యుండవచ్చును. ఈ పత్రికలోని 433వ వచనములు 16 అధ్యాయముగా విభజింప బడినవి.

రోమీయులకు వ్రాసిన పత్రిక - అనుక్రమణిక

ఆధ్యా. వచ	పాఠ్య సారాంశము
1:1-7	శుభవచనములు
1:8-15	రోమాను దర్శించవలెనని పౌలు కోరిక
1:16,17	సువార్త యొక్క స్వభావము
1:18-32	అన్యుల యొక్క భక్తిహీనత
2:1-16	యూదులు కూడ పాపమునకు లోనైనవారే
2:17-29	శరీరమందు బాహ్యమైన సున్నతి సున్నతి కాదు
3:1-8	యూదుల అడ్డగింపులకు పౌలు జవాబు
3:9-18	దేవుని యెదుట సార్వత్రికమైన అపజయము
3:19,20	ధర్మశాస్త్రము వలన పాపమనగా ఎట్టిదో తెలియబడుచున్నది
3:21-31	క్రీస్తునందలి విశ్వాసముద్వారా కలుగు నీతి
4:1-12	అబ్రాహామును గూర్చిన సాదృశ్యము
4:13-22	వారసుడగునను వాగ్దానము నీతి మూలముగానే కలిగెను
4:23-25	ఆయన మన అపరాధముల నిమిత్తము అప్పగింపబడెను
5:1-5	విశ్వాస ఫలితము
5:6-11	క్రీస్తు మరణమునందు చూపబడిన దేవుని ప్రేమ
5:12-14	ఆదాము ద్వారా మరణము - క్రీస్తు ద్వారా జీవము
5:15-19	తీర్పు అపరాధము మూలముగా వచ్చి శిక్షావిధికి కారణమాయెను
5:20,21	నీతిద్వారా కృప అపరిమితముగా విస్తరించెను
6:1,2	క్రీస్తు తోడి ఐక్యము - పాపమునకు విరోధము
6:3-10	చనిపోయినవాడు పాప విముక్తుడని తీర్పు పొందియున్నాడు
6:11-15	క్రీస్తుయేసు నందు సజీవులు
6:16-20	దాసత్వము నుండి యొక సాదృశ్యము
6:21-23	పాపమువలన వచ్చు జీతము మరణము
7:1-6	వివాహము నుండి సాదృశ్యము
7:7-13	ధర్మశాస్త్రము - పాపము
7:14-25	మనుష్యుని రెండు స్వభావములు
8:1-9	ఆత్మానుసారమైన జీవము
8:10-17	దేవుని కుమారుడు
8:18-25	ప్రత్యక్షము కాబోవు మహిమ
8:26,27	ఆ ఆత్మతానే మన పక్షముగా విజ్ఞాపన చేయుచున్నాడు
8:28-31	దేవుడు మన పక్షమునుండగా మనకు విరోధి యెవడు?

Romans

2

8:32-39	దేవుని ప్రేమ
9:1-5	ఇశ్రాయేలీయుల విశ్వాసమును గూర్చి పౌలు విచారము
9:6-13	దేవుని వాగ్దానములు నిరర్థకము కాలేదు
9:14-18	దేవుడు అన్యాయస్థుడు కాడు
9:19-24	దేవుడు సర్వాధికారి
9:25-29	నా ప్రజలు కాని వారిని నా ప్రజలని పేరు పెట్టుదును
9:30-33	ఇశ్రాయేలీయుల అపజయమునకు కారణము
10:1-4	ఇశ్రాయేలీయులు రక్షణ పొందవలెనని నా హృదయాభిలాష
10:5-11	అందరి కొరకైన క్రొత్త నీతి మార్గము
10:12-17	రక్షింపబడుటకు యూదుడని, గ్రీసు దేశస్థుడని భేదము లేదు
10:18-21	వెదకని వారికి దొరికితిని; విచారింపని వారికి ప్రత్యక్షమైతిని
11:1-10	ఇశ్రాయేలీయులు బొత్తిగా విసర్జింపబడలేదు
11:11-21	అంటుకట్టబడిన కొమ్మను గూర్చిన సాదృశ్యము
11:22-32	అందరియెడల కరుణ చూపవలెనని దేవుని నిత్య సంకల్పము
11:33-36	దేవుని బుద్ధి జ్ఞానముల బాహుళ్యము ఎంతో గంభీరము
12:1,2	నూతన జీవము
12:3-8	కృపావరములను సరిగా వాడుకొనుట
12:9-16	క్రైస్తవ జీవిత చట్టములు
12:17-21	కీడువలన జయింపబడక-మేలు చేత కీడును జయించుము
13:1-7	అధికారులకు లోబడియుండుట
13:8-10	సహోదర ప్రేమ
13:11-14	క్రీస్తు దినము సమీపించుట
14:1-13	విశ్వాసము విషయము బలహీనుడైన వానిని చేర్చుకొనుట
14:14-23	సహజముగా ఏదియు నిషిద్ధము కాదని నేను నమ్ముచున్నాను
15:1-7	బలవంతులు బలహీనుల యెడల నడచుకొను విధము
15:8-13	సమస్త అన్యజనులారా, ప్రభువును స్తుతించుడి
15:14-21	మోమాటము లేక వ్రాసినందుకు పౌలు క్షమాపణ
15:22-29	పౌలు సొంత ఏర్పాట్లు
15:30-33	మీరు నా కొరకు ప్రార్థనలయందు కలసి పోరాడవలెను
16:1-16	వ్యక్తిగత శుభములు
16:17-20	భేదములును ఆటంకములును కలుగజేయువారిని కనిపెట్టియుండుట
16:21-24	మన ప్రభువైన యేసుక్రీస్తు కృప మీకు తోడైయుండును గాక
16:25-27	దైవస్తుతి

THE EPISTLE OF PAUL TO ROMANS

అపొస్తలుడైన పౌలు

రోమీయులకు వ్రాసిన పత్రిక

The apostle's commission. (1-7) Paul, a servant of Jesus Christ,
called to be an apostle, separated unto the gospel of God, *2* (Which
he had promised afore by his prophets in the holy scriptures,)
3 Concerning his Son Jesus Christ our Lord, which was made of the
seed of David according to the flesh; *4* And declared to be the Son of
God with power, according to the spirit of holiness, by the resurrection
from the dead: *5* By whom we have received grace and apostleship, for
obedience to the faith among all nations, for his name: *6* Among whom
are ye also the called of Jesus Christ: *7* To all that be in Rome, beloved
of God, called to be saints: Grace to you and peace from God our
Father, and the Lord Jesus Christ.

1వ అధ్యాయము

శుభవచనములు

యేసుక్రీస్తు దాసుడును, అపొస్తలుడుగా ఉండుటకు పిలువబడిన వాడును 2 దేవుని
సువార్త నిమిత్తము ప్రత్యేకింపబడినవాడైన పౌలు రోమాలో నున్న దేవుని ప్రియులందరికి,
అనగా పరిశుద్ధులుగా ఉండుటకు పిలువబడిన వారికందరికిని శుభమని చెప్పి వ్రాయునది.
3 మన తండ్రియైన దేవుని నుండియు, ప్రభువైన యేసుక్రీస్తు నుండియు, కృపా
సమాధానములు మీకు కలుగును గాక. 4 దేవుడు తన కుమారుడును, మన ప్రభువైన
యేసుక్రీస్తు విషయమైన ఆ సువార్తను పరిశుద్ధ లేఖనములయందు తన ప్రవక్తల ద్వారా
ముందు వాగ్దానము చేసెను. 5 యేసుక్రీస్తు శరీరమును బట్టి దావీదు సంతానముగాను,
మృతులలో నుండి పునరుత్థానుడైనందున పరిశుద్ధమైన ఆత్మను బట్టి దేవుని కుమారుడుగాను
ప్రభావముతో నిరూపింపబడెను. 6 ఈయన నామము నిమిత్తము సమస్త జనులు
విశ్వాసమునకు విధేయులగునట్లు, ఈయన ద్వారా మేము కృపను అపొస్తలత్వమును
పొందితిమి. 7 మీరును వారిలో ఉన్నవారై, యేసుక్రీస్తు వారుగా ఉండుటకు పిలువ
బడియున్నారు.

The doctrine of which the apostle Paul wrote, set forth the fulfilment of the promises by the prophets. It spoke of the Son of God, even Jesus the Saviour, the promised Messiah, who came from David as to his human nature, but was also declared to be the Son of God, by the Divine power which raised him from the dead. The Christian profession does not consist in a notional knowledge or a bare assent, much less in perverse disputings, but in obedience. And all those, and those only, are brought to obedience of the faith, who are effectually called of Jesus Christ. Here is, 1. The privilege of Christians; they are beloved of God, and are members of that body which is beloved. 2. The duty of Christians; to be holy, hereunto are they called, called to be saints. These the apostle saluted, by wishing them grace to sanctify their souls, and

peace to comfort their hearts, as springing from the free mercy of God, the reconciled Father of all believers, and coming to them through the Lord Jesus Christ.

*Prays for the saints at Rome, and expresses his desire to see them.
(8-15)*First, I thank my God through Jesus Christ for you all, that your
faith is spoken of throughout the whole world. *9* For God is my witness,
whom I serve with my spirit in the gospel of his Son, that without
ceasing I make mention of you always in my prayers; *10* Making
request, if by any means now at length I might have a prosperous
journey by the will of God to come unto you. *11* For I long to see you,
that I may impart unto you some spiritual gift, to the end ye may be
established; *12* That is, that I may be comforted together with you by
the mutual faith both of you and me. *13* Now I would not have you
ignorant, brethren, that oftentimes I purposed to come unto you,
(but was let hitherto,) that I might have some fruit among you also,
even as among other Gentiles. *14* I am debtor both to the Greeks,
and to the Barbarians; both to the wise, and to the unwise. *15* So, as
much as in me is, I am ready to preach the gospel to you that are at
Rome also.

రోమాను దర్శించవలెనని పౌలు కోరిక

8 మీ విశ్వాసము సర్వలోకమునకు ప్రచురణ చేయబడుచుండుటను బట్టి, మొదట
మీయందరి నిమిత్తము యేసుక్రీస్తు ద్వారా నా దేవునికి కృతజ్ఞతాస్తుతులు చెల్లించుచున్నాను.
9 ఇప్పుడేలాగైనను ఆటంకము లేకుండా మీయొద్దకు వచ్చుటకు దేవుని చిత్తము వలన
నాకు వీలు కలుగునేమో అని, 10 నా ప్రార్థనలయందు ఎల్లప్పుడు ఆయనను బతిమాలు
కొనుచు, మిమ్మును గూర్చి యెడతెగక జ్ఞాపకము చేసుకొను చున్నాను. ఇందుకు ఆయన
కుమారుని సువార్త విషయమై నేను నా ఆత్మయందు సేవించుచున్న దేవుడే నాకు సాక్షి.
11 మీరు స్థిరపడవలెనని అనగా మీకును నాకును కలిగిన విశ్వాసము చేత అనగా మనము
ఒకరి విశ్వాసము చేత ఒకరము ఆదరణ పొందవలెనని, 12 ఆత్మ సంబంధమైన కృపా
వరమేదైనను మీకిచ్చుటకు మిమ్మును చూడవలెనని మిగుల అపేక్షించుచున్నాను.
13 సహోదరులారా, నేను ఇతరులైన అన్యజనులలో, ఫలము పొందినట్లు మీలో కూడా
ఫలమేదైనను పొందవలెనని అనేక పర్యాయములు మీ యొద్దకు రానుద్దేశించితిని. కాని
ఇదివరకు ఆటంకపరచబడితిని, ఇది మీకు తెలియకుండుట నా కిష్టము లేదు. 14 గ్రీసు
దేశస్థులకును, గ్రీసు దేశస్థులు కాని వారికిని, జ్ఞానులకును, మూఢులకును నేను ఋణస్థుడను.
15 కాగా నావలననైనంత మట్టుకు రోమాలోని మీకును సువార్త ప్రకటించుటకు సిద్ధముగా
ఉన్నాను.

We must show love for our friends, not only by praying for them, but by praising God for them. As in our purposes, so in our desires, we must remember to say, If the Lord will, Jas 4:15. Our journeys are made prosperous or otherwise, according to the will of God. We should readily impart to others what God has trusted to us, rejoicing to make others joyful, especially taking pleasure in communing with those who believe the same things with us. If redeemed by the blood, and converted by the grace of the Lord Jesus, we are altogether his; and for his sake we are debtors to all men, to do all the good we can. Such services are our duty.

The gospel way of justification by faith, for Jews and Gentiles.
(16,17) For I am not ashamed of the gospel of Christ: for it is the
power of God unto salvation to every one that believeth; to the Jew
first, and also to the Greek. *17* For therein is the righteousness of
God revealed from faith to faith: as it is written, The just shall live by
faith.

సువార్త యొక్క స్వభావము

16 సువార్తను గూర్చి నేను సిగ్గు పడువాడను కాను. ఏలయనగా నమ్ము ప్రతివానికి,
మొదట యూదునికి గ్రీసు దేశస్థునికి కూడ రక్షణ కలుగజేయుటకు అది దేవుని శక్తియై
యున్నది. 17 ఎందుకనిన – నీతిమంతుడు విశ్వాసమూలముగా జీవించునని వ్రాయబడిన
ప్రకారము, విశ్వాస మూలముగా అంతకంతకు విశ్వాసము కలుగునట్లు, దేవుని నీతి
దానియందు బయలుపరచబడుచున్నది.

In these verses the apostle opens the design of the whole epistle, in which he brings forward a charge of sinfulness against all flesh; declares the only method of deliverance from condemnation, by faith in the mercy of God, through Jesus Christ; and then builds upon it purity of heart, grateful obedience, and earnest desires to improve in all those Christian graces and tempers, which nothing but a lively faith in Christ can bring forth. God is a just and holy God, and we are guilty sinners. It is necessary that we have a righteousness to appear in before him: there is such a righteousness brought in by the Messiah, and made known in the gospel; a gracious method of acceptance, notwithstanding the guilt of our sins. It is the righteousness of Christ, who is God, coming from a satisfaction of infinite value. Faith is all in all, both in the beginning and progress of Christian life. It is not from faith to works, as if faith put us into a justified state, and then works kept us in it; but it is all along from faith to faith; it is faith pressing forward, and gaining the victory over unbelief.

The sins of the Gentiles set forth. (18-32) 18 For the wrath of God
is revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness
of men, who hold the truth in unrighteousness; *19* Because that
which may be known of God is manifest in them; for God hath shewed
it unto them. *20* For the invisible things of him from the creation of
the world are clearly seen, being understood by the things that are
made, even his eternal power and Godhead; so that they are without
excuse: *21* Because that, when they knew God, they glorified him not
as God, neither were thankful; but became vain in their imaginations,
and their foolish heart was darkened. *22* Professing themselves to
be wise, they became fools, *23* And changed the glory of the
uncorruptible God into an image made like to corruptible man, and to
birds, and fourfooted beasts, and creeping things. *24* Wherefore God
also gave them up to uncleanness through the lusts of their own
hearts, to dishonour their own bodies between themselves: *25* Who
changed the truth of God into a lie, and worshipped and served the
creature more than the Creator, who is blessed for ever. Amen. *26* For
this cause God gave them up unto vile affections: for even their women
did change the natural use into that which is against nature: *27* And
likewise also the men, leaving the natural use of the woman, burned
in their lust one toward another; men with men working that which is

Romans

4

unseemly, and receiving in themselves that recompence of their error
which was meet. *28* And even as they did not like to retain [F8] God in
their knowledge, God gave them over to a reprobate mind, to do those
things which are not convenient; *29* Being filled with all
unrighteousness, fornication, wickedness, covetousness,
maliciousness; full of envy, murder, debate, deceit, malignity;
whisperers, *30* Backbiters, haters of God, despiteful, proud, boasters,
inventors of evil things, disobedient to parents, *31* Without
understanding, covenantbreakers, without natural affection,
implacable, unmerciful: *32* Who knowing the judgment of God, that
they which commit such things are worthy of death, not only do the
same, but have pleasure in them that do them.

అన్యుల యొక్క భక్తి హీనత

18 దుర్నీతి చేత సత్యమును అడ్డగించు మనుష్యుల యొక్క సమస్త భక్తిహీనత
మీదను, దుర్నీతి మీదను, దేవుని కోపము పరలోకము నుండి బయలుపరచబడుచున్నది.
19 ఎందుకనగా, దేవుని గూర్చి తెలియశక్యమైనదేదో అది వారి మధ్య విశదమైయున్నది;
దేవుడు అది వారికి విశదపరచెను. 20 ఆయన అదృశ్యలక్షణములు – అనగా ఆయన
నిత్యశక్తియు, దేవత్వమును, జగదుత్పత్తి మొదలుకొని సృష్టింపబడిన వస్తువులను
ఆలోచించుట వలన తేటపడుచున్నది గనుక వారు నిరుత్తరులై యున్నారు. 21 మరియు
వారు దేవుని నెరిగియు, ఆయనను దేవునిగా మహిమ పరచలేదు, కృతజ్ఞతాస్తుతులు
చెల్లింపను లేదు, కాని తమ వాదముల యందు వ్యర్థులైరి. 22 వారి అవివేక హృదయము
అంధకార మయమాయెను; తాము జ్ఞానులమని చెప్పుకొనుచు బుద్ధిహీనులైరి. 23 వారు
అక్షయుడగు దేవుని మహిమను క్షయమగు మనుష్యుల యొక్కయు, పక్షుల యొక్కయు,
చతుష్పాద జంతువుల యొక్కయు, పురుగుల యొక్కయు, ప్రతిమా స్వరూపముగా మార్చిరి.
24 ఈ హేతువు చేత, వారు తమ హృదయముల దురాశలననుసరించి తమ శరీరములను
పరస్పరము అవమాన పరచుకొనునట్లు దేవుడు వారిని అపవిత్రతకు అప్పగించెను.
25 అట్టివారు దేవుని సత్యమును అసత్యమునకు మార్చి, సృష్టికర్తకు ప్రతిగా సృష్టమును
పూజించి సేవించిరి. యుగములవరకు ఆయన స్తోత్రార్హుడై యున్నాడు ఆమేన్!
26 అందువలన దేవుడు తుచ్ఛమైన అభిలాషలకు వారిని అప్పగించెను. వారి స్త్రీలు సైతము
స్వాభావికమైనచ్ఛ ధర్మమును విడిచి స్వాభావిక విరుద్ధమైన ధర్మమును అనుసరించిరి.
27 అటువలె పురుషులు కూడ స్త్రీ యొక్క స్వాభావికమైన ధర్మమును విడిచి, పురుషులతో
పురుషులు అవాచ్యమైనది చేయుచు తమ తప్పిదమునకు తగిన ప్రతిఫలమును పొందుచు
ఒకరి యెడల నొకరు కామతప్తులైరి. 28 మరియు వారు తమ మనస్సులో దేవునికి చోటియ్య
నొల్లకపోయిరి గనుక చేయరాని కార్యములు చేయుటకు దేవుడు భ్రష్టమనస్సుకు వారి
నప్పగించెను. 29 అట్టివారు సమస్తమైన దుర్నీతి చేతను, దుష్టత్వము చేతను, లోభము
చేతను, ఈర్ష్యచేతను నిండుకొని, మత్సరము, నరహత్య, కలహము, కపటము, వైరమను
వాటితో నిండినవారై, 30 కొండెగాండ్రును, అపవాదకులును, దేవద్వేషులును, హింసకులును,

అహంకారులును, బింకములాడువారును, చెడ్డవాటిని కల్పించువారును, తలిదండ్రులకు
అవిధేయులును, అవివేకులును, 31 మాట తప్పువారును, అనురాగ రహితులును, నిర్దయులు
నైరి. 32 ఇట్టి కార్యములను అభ్యసించువారు మరణమునకు తగినవారు, అను దేవుని
న్యాయవిధిని వారు బాగుగా యెరిగియుండియు వాటిని చేయుచున్నారు. ఇది మాత్రమే
గాక వాటిని అభ్యసించు వారితో సంతోషముగా సమ్మతించుచున్నారు.

The apostle begins to show that all mankind need the salvation of the gospel, because none could obtain the favour of God, or escape his wrath by their own works. For no man can plead that he has fulfilled all his obligations to God and to his neighbour; nor can any truly say that he has fully acted up to the light afforded him. The sinfulness of man is described as ungodliness against the laws of the first table, and unrighteousness against those of the second. The cause of that sinfulness is holding the truth in unrighteousness. All, more or less, do what they know to be wrong, and omit what they know to be right, so that the plea of ignorance cannot be allowed from any. Our Creator's invisible power and Godhead are so clearly shown in the works he has made, that even idolaters and wicked Gentiles are left without excuse. They foolishly followed idolatry; and rational creatures changed the worship of the glorious Creator, for that of brutes, reptiles, and senseless images. They wandered from God, till all traces of true religion must have been lost, had not the revelation of the gospel prevented it. For whatever may be pretended, as to the sufficiency of man's reason to discover Divine truth and moral obligation, or to govern the practice aright, facts cannot be denied. And these plainly show that men have dishonoured God by the most absurd idolatries and superstitions; and have degraded themselves by the vilest affections and most abominable deeds. In the horrid depravity of the heathen, the truth of our Lord's words was shown: "Light was come into the world, but men loved darkness rather than light, because their deeds were evil; for he that doeth evil hateth the light." The truth was not to their taste. And we all know how soon a man will contrive, against the strongest evidence, to reason himself out of the belief of what he dislikes. But a man cannot be brought to greater slavery than to be given up to his own lusts. As the Gentiles did not like to keep God in their knowledge, they committed crimes wholly against reason and their own welfare. The nature of man, whether pagan or Christian, is still the same; and the charges of the apostle apply more or less to the state and character of men at all times, till they are brought to full submission to the faith of Christ, and renewed by Divine power. There never yet was a man, who had not reason to lament his strong corruptions, and his secret dislike to the will of God. Therefore this chapter is a call to self-examination, the end of which should be, a deep conviction of sin, and of the necessity of deliverance from a state of condemnation.

ROMANS 2

*The Jews could not be justified by the law of Moses, any more than
the Gentiles by the law of nature. (1-16)* Therefore thou art inexcusable,
O man, whosoever thou art that judgest: for wherein thou judgest
another, thou condemnest thyself; for thou that judgest doest the
same things. *2* But we are sure that the judgment of God is according
to truth against them which commit such things. *3* And thinkest thou
this, O man, that judgest them which do such things, and doest the
same, that thou shalt escape the judgment of God? *4* Or despisest

Romans

5

thou the riches of his goodness and forbearance and longsuffering;
not knowing that the goodness of God leadeth thee to repentance?
5 But after thy hardness and impenitent heart treasurest up unto
thyself wrath against the day of wrath and revelation of the righteous
judgment of God; *6* Who will render to every man according to his
deeds: *7* To them who by patient continuance in well doing seek for
glory and honour and immortality, eternal life: *8* But unto them that
are contentious, and do not obey the truth, but obey unrighteousness,
indignation and wrath, *9* Tribulation and anguish, upon every soul of
man that doeth evil, of the Jew first, and also of the Gentile; *10* But
glory, honour, and peace, to every man that worketh good, to the Jew
first, and also to the Gentile: *11* For there is no respect of persons
with God. *12* For as many as have sinned without law shall also perish
without law: and as many as have sinned in the law shall be judged
by the law; *13* (For not the hearers of the law are just before God, but
the doers of the law shall be justified. *14* For when the Gentiles,
which have not the law, do by nature the things contained in the law,
these, having not the law, are a law unto themselves: *15* Which shew
the work of the law written in their hearts, their conscience also
bearing witness, and their thoughts the mean while accusing or else
excusing one another;) *16* In the day when God shall judge the secrets
of men by Jesus Christ according to my gospel.

2వ అధ్యాయము

యూదులు కూడ పాపమునకు లోనైన వారే

కాబట్టి తీర్పు తీర్చు మనుష్యుడా, నీవెవడవైనను సరే నిరుత్తరుడవై యున్నావు.
దేని విషయములో ఎదుటి వానికి తీర్పు తీర్చుచున్నావో దాని విషయములో నీవే నేరస్థుడవని
తీర్పు తీర్చుకొనుచున్నావు; ఏలయనగా తీర్పుతీర్చు నీవును అట్టి కార్యములనే చేయుచున్నావు
కావా ? 2 అట్టి కార్యములు చేయువారి మీద దేవుని తీర్పు సత్యమును అనుసరించినదే
అని యెరుగుదుము. 3 అట్టి కార్యములు చేయువారికి తీర్పు తీర్చుచు వాటినే చేయుచున్న
మనుష్యుడా, నీవు దేవుని తీర్పు తప్పించుకొందువని అనుకొందువా? 4 లేదా, దేవుని
అనుగ్రహము మారుమనస్సు పొందుటకు నిన్ను ప్రేరేపించుచున్నదని ఎరుగక ఆయన
అనుగ్రహైశ్వర్యమును సహనమును, దీర్ఘశాంతమును, తృణీకరించుదువా? 5 నీ
కాఠిన్యమును, మార్పుపొందని నీ హృదయమును అనుసరించి ఉగ్రతదినమందు అనగా
దేవుని న్యాయమైన తీర్పు బయలుపరచబడు దినమందు నీకు నీవే ఉగ్రతను సమకూర్చు
కొనుచున్నావు. 6 ఆయన ప్రతివానికి వాని వాని క్రియల చొప్పున ప్రతి ఫలమిచ్చును.
7 సత్క్రియలు ఓపికగ చేయుచు, మహిమను, ఘనతను అక్షయతను వెదకువారికి
నిత్యజీవమునిచ్చును. 8 అయితే బేధములు పుట్టించి సత్యమునకు లోబడక, దుర్నీతికి
లోబడు వారి మీదికి దేవుని ఉగ్రతయు, రౌద్రమును వచ్చును. 9 దుష్కార్యము చేయు ప్రతి
మనుష్యుని ఆత్మకు మొదట యూదునికి గ్రీసు దేశస్తునికి కూడ శ్రమయు వేదనయు కలుగును.
10 సత్క్రియ చేయు ప్రతి వానికి మొదట యూదునికి, గ్రీసు దేశస్తునికి కూడ మహిమయు,

ఘనతయు సమాధానమును కలుగును. 11 దేవునికి పక్షపాతము లేదు. ధర్మశాస్త్రము లేక పాపము చేసిన వారందరు ధర్మశాస్త్రము లేకయే నశించెదరు. 12 ధర్మశాస్త్రము కలిగినవారై పాపము చేసిన వారందరు, ధర్మశాస్త్రానుసారముగా తీర్పు నొందుదురు. 13 ధర్మశాస్త్రము వినువారు, దేవుని దృష్టికి నీతిమంతులు కారు గాని, ధర్మశాస్త్రము ననుసరించి ప్రవర్తించువారే నీతిమంతులగా ఎంచబడుదురు. 14 ధర్మశాస్త్రము లేని అన్యజనులు స్వాభావికముగా ధర్మశాస్త్రమునకు సంబంధమైన క్రియలు చేసిన యెడల వారు ధర్మశాస్త్రము లేని వారైనను, తమకు తామే ధర్మ శాస్త్రమైనట్టున్నారు. 15 అట్టివారి మనస్సాక్షి కూడ సాక్షమిచ్చుచుండగను, వారి తలంపులు ఒకదాని మీద ఒకటి తప్పు మోపుచు, లేక తప్పులేదని చెప్పుచుండగను, ధర్మశాస్త్ర సారము తమ హృదయములయందు వ్రాయబడినట్టు చూపుచున్నారు. 16 దేవుడు నా సువార్త ప్రకారము యేసుక్రీస్తు ద్వారా మనుష్యుల రహస్యములను విమర్శించు దినమందు ఈలాగు జరుగును.

The Jews thought themselves a holy people, entitled to their privileges by right, while they were unthankful, rebellious, and unrighteous. But all who act thus, of every nation, age, and description, must be reminded that the judgment of God will be according to their real character. The case is so plain, that we may appeal to the sinner's own thoughts. In every wilful sin, there is contempt of the goodness of God. And though the branches of man's disobedience are very various, all spring from the same root. But in true repentance, there must be hatred of former sinfulness, from a change wrought in the state of the mind, which disposes it to choose the good and to refuse the evil. It shows also a sense of inward wretchedness. Such is the great change wrought in repentance, it is conversion, and is needed by every human being. The ruin of sinners is their walking after a hard and impenitent heart. Their sinful doings are expressed by the strong words, "treasuring up wrath." In the description of the just man, notice the full demand of the law. It demands that the motives shall be pure, and rejects all actions from earthly ambition or ends. In the description of the unrighteous, contention is held forth as the principle of all evil. The human will is in a state of enmity against God. Even Gentiles, who had not the written law, had that within, which directed them what to do by the light of nature. Conscience is a witness, and first or last will bear witness. As they nature. Conscience is a witness, and first or last will bear witness. As they kept or broke these natural laws and dictates, their consciences either acquitted or condemned them. Nothing speaks more terror to sinners, and more comfort to saints, than that Christ shall be the Judge. Secret services shall be rewarded, secret sins shall be then punished, and brought to light.

The sins of the Jews confuted all their vain confidence in their outward privileges. (17-29) Behold, thou art called a Jew, and restest in the law, and makest thy boast of God, *18* And knowest his will, and approvest the things that are more excellent, being instructed out of the law; *19* And art confident that thou thyself art a guide of the blind, a light of them which are in darkness, *20* An instructor of the foolish, a teacher of babes, which hast the form of knowledge and of the truth in the law. *21* Thou therefore which teachest another, teachest thou not thyself? thou that preachest a man should not

steal, dost thou steal? *22* Thou that sayest a man should not commit adultery, dost thou commit adultery? thou that abhorrest idols, dost thou commit sacrilege? *23* Thou that makest thy boast of the law, through breaking the law dishonourest thou God? *24* For the name of God is blasphemed among the Gentiles through you, as it is written. *25* For circumcision verily profiteth, if thou keep the law: but if thou be a breaker of the law, thy circumcision is made uncircumcision. *26* Therefore if the uncircumcision keep the righteousness of the law, shall not his uncircumcision be counted for circumcision? *27* And shall not uncircumcision which is by nature, if it fulfil the law, judge thee, who by the letter and circumcision dost transgress the law? *28* For he is not a Jew, which is one outwardly; neither is that circumcision, which is outward in the flesh: *29* But he is a Jew, which is one inwardly; and circumcision is that of the heart, in the spirit, and not in the letter; whose praise is not of men, but of God.

17 నీవు యూదుడవని పేరు పెట్టుకొని ధర్మశాస్త్రమును ఆశ్రయించి దేవుని యందు అతిశయించుచున్నావు కావా? 18 ఆయన చిత్తమెరిగి ధర్మశాస్త్రమందు ఉపదేశము పొందినవాడవై, శ్రేష్ఠమైన వాటిని మెచ్చుకొనుచున్నావు కావా? 19 జ్ఞాన సత్య స్వరూపమైన ధర్మశాస్త్రము గల వాడవైయుండి – నేను గ్రుడ్డి వారికి త్రోవ చూపువాడను, 20 చీకటిలో నుండు వారికి వెలుగును, బుద్ధిహీనులకు శిక్షకుడును, బాలురకు ఉపాధ్యాయుడనై యున్నానని, నీ యంతట నీవే ధైర్యము వహించు కొనుచున్నావు కావా? 21 ఎదుటి వానికి బోధించు నీవు నీకు నీవే బోధించుకొనవా? దొంగిలవద్దని ప్రకటించు నీవు దొంగిలిదెవా? 22 వ్యభిచరింపవద్దని చెప్పు నీవు వ్యభిచరించెదవా? విగ్రహములను అసహ్యించుకొను నీవు గుళ్ళను దోచెదవా ? 23 ధర్మశాస్త్రమందు అతిశయించు నీవు ధర్మశాస్త్రము మీరుట వలన దేవుని అవమాన పరచెదవా? 24 వ్రాయబడిన ప్రకారము మిమ్మును బట్టియే గదా దేవుని నామము అన్యజనుల మధ్యను దూషింపబడుచున్నది? 25 నీవు ధర్మశాస్త్రము ననుసరించి ప్రవర్తించువాడవైతివా, సున్నతి ప్రయోజనకరమగునుగాని ధర్మశాస్త్రమును అతిక్రమించువాడవైతివా, నీ సున్నతి సున్నతి కాకపోవును. 26. కాబట్టి సున్నతి లేనివాడు ధర్మశాస్త్రపు నీతివిధులను గైకొనినయెడల అతడు సున్నతి లేని వాడైయుండియు సున్నతి గలవాడుగా ఎంచబడును గదా? 27. మరియు స్వభావమును బట్టి సున్నతి లేనివాడు ధర్మశాస్త్రమును నెరవేర్చిన యెడల, అక్షరమును సున్నతియు గలవాడవై, ధర్మశాస్త్రము నతిక్రమించు నీకు తీర్పు తీర్చడా? 28. బాహ్యమునకు యూదుడైన వాడు యూదుడు కాడు; శరీరమందు బాహ్యమైన సున్నతి సున్నతి కాదు; 29. అయితే అంతరంగమందు యూదుడైన వాడే యూదుడు. మరియు సున్నతి హృదయ సంబంధమైనదై, ఆత్మ యందు జరుగునదే గాని అక్షరము వలన కలుగునది కాదు. అట్టి వానికి మెప్పు మనుష్యుల వలన కలుగదు దేవుని వలననే కలుగును.

The apostle directs his discourse to the Jews, and shows of what sins they were guilty, notwithstanding their profession and vain pretensions. A believing, humble, thankful glorying in God, is the root and sum of all religion. But proud, vain-glorious boasting in God, and in the outward profession of his name, is the root and sum of all

hypocrisy. Spiritual pride is the most dangerous of all kinds of pride. A great evil of the sins professors is, the dishonour done to God and religion, by their not living according to their profession. Many despise their more ignorant neighbours who rest in a dead form of godliness; yet themselves trust in a form of knowledge, equally void of life and power, while some glory in the gospel, whose unholy lives dishonour God, and cause his name to be blasphemed No forms, ordinances, or notions can profit, without regenerating grace, which will always lead to seeking an interest in the righteousness of God by faith. For he is no more a Christian now, than he was really a Jew of old, who is only one outwardly: neither is that baptism, which is outward in the flesh: but he is the real Christian, who is inwardly a true believer, with an obedient faith. And the true baptism is that of the heart, by the washing of regeneration and the renewal of the Holy Ghost; bringing a spiritual frame of mind, and a willing following of truth in its holy ways. Let us pray that we may be made real Christians, not outwardly, but inwardly; in the heart and spirit, not in the letter; baptized, not with water only, but with the Holy Ghost; and let our praise be, not of men, but of God.

ROMANS 3

Objections answered. (1-8) All mankind are sinners. (9-18) What
advantage then hath the Jew? or what profit is there of circumcision?
2 Much every way: chiefly, because that unto them were committed
the oracles of God. *3* For what if some did not believe? shall their
unbelief make the faith of God without effect? *4* God forbid: yea, let
God be true, but every man a liar; as it is written, That thou mightest
be justified in thy sayings, and mightest overcome when thou art
judged. *5* But if our unrighteousness commend the righteousness of
God, what shall we say? Is God unrighteous who taketh vengeance?
(I speak as a man) *6* God forbid: for then how shall God judge the
world? *7* For if the truth of God hath more abounded through my lie
unto his glory; why yet am I also judged as a sinner? *8* And not rather,
(as we be slanderously reported, and as some affirm that we say,) Let
us do evil, that good may come? whose damnation is just. *9* What
then? are we better than they? No, in no wise: for we have before
proved both Jews and Gentiles, that they are all under sin; *10* As it
is written, There is none righteous, no, not one: *11* There is none
that understandeth, there is none that seeketh after God. *12* They
are all gone out of the way, they are together become unprofitable;
there is none that doeth good, no, not one. *13* Their throat is an open
sepulchre; with their tongues they have used deceit; the poison of
asps is under their lips: *14* Whose mouth is full of cursing and
bitterness: *15* Their feet are swift to shed blood: *16* Destruction and
misery are in their ways: *17* And the way of peace have they not known:
18 There is no fear of God before their eyes.

3వ అధ్యాయము

యూదుల అడ్డగింపులకు పౌలు జవాబు

అట్లయితే యూదునికి కలిగిన గొప్ప తననేమి? సున్నతి వలన ప్రయోజన మేమి?
2 ప్రతి విషయమందును అధికమే. మొదటిది – దేవోక్తులు యూదుల పరము చేయబడెను.
3 కొందరు అవిశ్వాసులైన నేమి? వారు అవిశ్వాసులైనందున దేవుడు నమ్మతగినవాడు

Romans

7

కాకపోవునా? అట్లనరాదు, 4 నీ మాటలలో నీవు నీతి మంతుడవుగా తీర్చబడునట్లును నీవు
వాజ్యెమాడునప్పుడు గెలుచునట్లును అని వ్రాయబడిన ప్రకారము, ప్రతి మనుష్యుడును
అబద్ధికుడగును గాని దేవుడు సత్యవంతుడు కాకతీరడు. 5 మన దుర్నీతి దేవుని నీతికి
ప్రసిద్ధి కలుగచేసిన యెడల ఏమందుము? ఉగ్రతను చూపించు దేవుడు అన్యాయస్థుడగునా?
నేను మనుష్యరీతిగా మాటలాడుచున్నాను. 6 అట్లనరాదు, అట్లయిన యెడల దేవుడు
లోకమునకు ఎట్లు తీర్పు తీర్చును? 7 దేవునికి మహిమ కలుగునట్లు నా అసత్యము వలన
దేవుని సత్యము ప్రబలిన యెడల నేనికను పాపినైనట్టు తీర్పు పొందనేల? 8 మేలు కలుగుటకు
కీడు చేయుదమని మేము చెప్పుచున్నామని కొందరు మమ్మును దూషించి చెప్పు ప్రకారము
మేమెందుకు చెప్పరాదు? అట్టివారికి కలుగు శిక్షావిధి న్యాయమే.

దేవుని యెదుట సార్వత్రికమైన అపజయము

9 ఆలాగైన ఏమందుము ? మేము వారి కంటె శ్రేష్టులమా ? తక్కువ వారమా?
ఎంత మాత్రమును కాము. యూదులేమిగ్రీసు దేశస్థులేమి అందరును
పాపమునకు లోనై యున్నారని ఇంతకు ముందు దోషారోపణ
చేసియున్నాము.
10 ఇందును గూర్చి వ్రాయబడినదేమనగా –
11 నీతిమంతుడు లేడు, ఒక్కడును లేడు
గ్రహించువాడెవడును లేడు
దేవుని వెదకువాడెవడును లేడు.
12 అందరును త్రోవ తప్పి ఏకముగా పనికిమాలినవారైరి.
మేలు చేయువాడు లేడు, ఒక్కడైనను లేడు.
13 వారి గొంతుక తెరచిన సమాధి,
తమ నాలుకతో మోసము చేయుదురు;
వారి పెదవుల క్రింద సర్పవిషమున్నది.
14 వారి నోటి నిండ శపించుటయు పగయు ఉన్నవి.
15 రక్తము చిందించుటకు వారి పాదములు పరుగెత్తుచున్నవి.
16 నాశనమును కష్టమును వారి మార్గములలో ఉన్నవి.
17 శాంతి మార్గము వారెరుగరు.
18 వారి కన్నుల యెదుట దేవుని భయము లేదు.

The law could not save in or from sins, yet it gave the Jews advantages for obtaining salvation. Their stated ordinances, education in the knowledge of the true God and his service, and many favours shown to the children of Abraham, all were means of grace, and doubtless were made useful to the conversion of many. But especially the Scriptures were committed to them. Enjoyment of God's word and ordinances, is the chief happiness of a people. But God's promises are made only to believers; therefore the unbelief of some, or of many professors, cannot make this faithfulness of no effect.

He will fulfil his promises to his people, and bring his threatened vengeance upon unbelievers. God's judging the world, should for ever silence all doubtings and reflections upon his justice. The wickedness and obstinate unbelief of the Jews, proved man's need of the righteousness of God by faith, and also his justice in punishing for sin. Let us do evil, that good may come, is oftener in the heart than in the mouth of sinners; for few thus justify themselves in their wicked ways. The believer knows that duty belongs to him, and events to God; and that he must not commit any sin, or speak one falsehood, upon the hope, or even assurance, that God may thereby glorify himself. If any speak and act thus, their condemnation is just.

Here again is shown that all mankind are under the guilt of sin, as a burden; and under the government and dominion of sin, as enslaved to it, to work wickedness. This is made plain by several passages of Scripture from the Old Testament, which describe the corrupt and depraved state of all men, till grace restrain or change them. Great as our advantages are, these texts describe multitudes who call themselves Christians. Their principles and conduct prove that there is no fear of God before their eyes. And where no fear of God is, no good is to be looked for.

Both Jews and Gentiles cannot be justified by their own deeds. (19,20) Now we know that what things soever the law saith, it saith to them who are under the law: that every mouth may be stopped, and all the world may become guilty before God. 20 Therefore by the deeds of the law there shall no flesh be justified in his sight: for by the law is the knowledge of sin.

19 ప్రతినోరు మూయబడునట్లును, సర్వలోకము దేవుని శిక్షకు పాత్రమగునట్లును ధర్మశాస్త్రము చెప్పుచున్న వాటినన్నిటిని ధర్మశాస్త్రమునకు లోనైన వారితో చెప్పుచున్నదని యెరుగుదుము. 20 ఏలయనగా, ధర్మశాస్త్ర సంబంధమైన క్రియల మూలముగా, ఏ మనుష్యుడును ఆయన దృష్టికి నీతిమంతుడని తీర్చబడడు; ధర్మశాస్త్రము వలన పాపమనగా ఎట్టిదో తెలియబడుచున్నది.

It is in vain to seek for justification by the works of the law. All must plead guilty. Guilty before God, is a dreadful word; but no man can be justified by a law which condemns him for breaking it. The corruption in our nature, will for ever stop any justification by our own works.

It is owing to the free grace of God, through faith in the righteousness of Christ, yet the law is not done away. (21-31) 21 But now the righteousness of God without the law is manifested, being witnessed by the law and the prophets; *22* Even the righteousness of God which is by faith of Jesus Christ unto all and upon all them that believe: for there is no difference: *23* For all have sinned, and come short of the glory of God; *24* Being justified freely by his grace through the redemption that is in Christ Jesus: *25* Whom God hath set forth to be a propitiation through faith in his blood, to declare his righteousness for the remission of sins that are past, through the forbearance of God; *26* To declare, I say, at this time his righteousness: that he might be just, and the justifier of him which believeth in Jesus. *27* Where is boasting then? It is excluded. By

<u>Romans</u>

<u>8</u>

what law? of works? Nay: but by the law of faith. *28* Therefore we conclude that a man is justified by faith without the deeds of the law. *29* Is he the God of the Jews only? is he not also of the Gentiles? Yes, of the Gentiles also: *30* Seeing it is one God, which shall justify the circumcision by faith, and uncircumcision through faith. *31* Do we then make void the law through faith? God forbid: yea, we establish the law.

క్రీస్తునందలి విశ్వాసముద్వారా కలుగునీతి

21 ఇట్లుండగా ధర్మశాస్త్రమునకు వేరుగా దేవుని నీతి బయలు పడుచున్నది; దానికి ధర్మశాస్త్రమును ప్రవక్తలును సాక్ష్యమిచ్చుచున్నారు. 22 అది యేసుక్రీస్తునందలి విశ్వాసమూలమైనదై, నమ్మువారందరికి కలుగు దేవుని నీతియైయున్నది. 23 ఏ భేదమును లేదు; అందరును పాపము చేసి దేవుడు అనుగ్రహించు మహిమను పొందలేకపోవుచున్నారు. 24 కాబట్టి నమ్మువారు ఆయన కృపచేతనే, క్రీస్తు యేసునందలి విమోచనముద్వారా ఉచితముగా నీతిమంతులని తీర్చబడుచున్నారు. 25 పూర్వము చేయబడిన పాపములను దేవుడు తన ఓరిమివలన ఉపేక్షించినందున ఆయన తన నీతిని కనపరచవలెనని 26 క్రీస్తుయేసు రక్తమునందలి విశ్వాసము ద్వారా ఆయనను కరుణాధారముగా బయలుపరచెను. దేవుడిప్పటి కాలమందు తన నీతిని కనపరచు నిమిత్తము, తాను నీతిమంతుడును యేసునందు విశ్వాసము గలవానిని నీతిమంతునిగా తీర్చువాడనై యుండుటకు ఆయన ఆలాగు చేసెను. 27 కాబట్టి అతిశయ కారణమెక్కడ? అది కొట్టివేయబడెను. ఎట్టి న్యాయమును బట్టి అది కొట్టివేయబడెను? క్రియాన్యాయమును బట్టియా? కాదు. విశ్వాస న్యాయమును బట్టియే. 28 కాగా ధర్మశాస్త్ర సంబంధమైన క్రియలు లేకుండా విశ్వాసము వలననే మనుష్యులు నీతిమంతులుగా తీర్చబడుచున్నారని ఎంచుచున్నాము. 29 దేవుడు యూదులకు మాత్రమే దేవుడా? అన్యజనులకు దేవుడు కాడా? అవును. అన్యజనులకును దేవుడే. 30 దేవుడు ఒక్కడే గనుక, ఆయన సున్నతి గలవారిని విశ్వాసమూలముగాను, సున్నతి లేనివారిని విశ్వాసము ద్వారాను నీతిమంతులనుగా తీర్చును. 31 విశ్వాసము ద్వారా ధర్మశాస్త్రమును నిరర్థకము చేయుచున్నామా? అట్లనరాదు. ధర్మశాస్త్రమును స్థిరపరచుచున్నాము.

Must guilty man remain under wrath? Is the wound for ever incurable? No; blessed be God, there is another way laid open for us. This is the righteousness of God; righteousness of his ordaining, and providing, and accepting. It is by that faith which has Jesus Christ for its object; an anointed Saviour, so Jesus Christ signifies. Justifying faith respects Christ as a Saviour, in all his three anointed offices, as Prophet, Priest, and King; trusting in him, accepting him, and cleaving to him: in all these, Jews and Gentiles are alike welcome to God through Christ. There is no difference, his righteousness is upon all that believe; not only offered to them, but put upon them as a crown, as a robe. It is free grace, mere mercy; there is nothing in us to deserve such favours. It comes freely unto us, but Christ bought it, and paid the price. And faith has special regard to the blood of Christ, as that which made the atonement. God, in all this, declares his righteousness. It is plain that he hates sin, when nothing less than the blood of Christ would satisfy for it. And it would not agree with his justice to demand the debt,

when the Surety has paid it, and he has accepted that payment in full satisfaction. God will have the great work of the justification and salvation of sinners carried on from first to last, so as to shut out boasting. Now, if we were saved by our own works, boasting would not be excluded. But the way of justification by faith for ever shuts out boasting. Yet believers are not left to be lawless; faith is a law, it is a working grace, wherever it is in truth. By faith, not in this matter an act of obedience, or a good work, but forming the relation between Christ and the sinner, which renders it proper that the believer should be pardoned and justified for the sake of the Saviour, and that the unbeliever who is not thus united or related to him, should remain under condemnation. The law is still of use to convince us of what is past, and to direct us for the future. Though we cannot be saved by it as a covenant, yet we own and submit to it, as a rule in the hand of the Mediator.

ROMANS 4

*The doctrine of justification by faith is shown by the case of Abraham. (1-
12)* What shall we say then that Abraham our father, as pertaining to
the flesh, hath found? *2* For if Abraham were justified by works, he
hath whereof to glory; but not before God. *3* For what saith the
scripture? Abraham believed God, and it was counted unto him for
righteousness. *4* Now to him that worketh is the reward not reckoned
of grace, but of debt. *5* But to him that worketh not, but believeth on
him that justifieth the ungodly, his faith is counted for righteousness.
6 Even as David also describeth the blessedness of the man, unto
whom God imputeth righteousness without works, *7* Saying, Blessed
are they whose iniquities are forgiven, and whose sins are covered.
8 Blessed is the man to whom the Lord will not impute sin. Cometh
this blessedness then upon the circumcision only, or upon the
uncircumcision also? for we say that faith was reckoned to Abraham
for righteousness. *10* How was it then reckoned? when he was in
circumcision, or in uncircumcision? Not in circumcision, but in
uncircumcision. *11* And he received the sign of circumcision, a seal
of the righteousness of the faith which he had yet being
uncircumcised: that he might be the father of all them that believe,
though they be not circumcised; that righteousness might be imputed
unto them also: *12* And the father of circumcision to them who are
not of the circumcision only, but who also walk in the steps of that
faith of our father Abraham, which he had being yet uncircumcised.

4వ అధ్యాయము

అబ్రాహామును గూర్చిన సాదృశ్యము

కాబట్టి శరీరము విషయమై మన మూలపురుషుడగు అబ్రాహామున కేమీ దొరికెనని
అందుము. 2 అబ్రాహాము క్రియల మూలముగ నీతిమంతుడని తీర్చబడిన యెడల అతనికి
అతిశయ కారణము కలుగును గాని, అది దేవుని యెదుట కలుగదు. 3 లేఖనమేమి
చెప్పుచున్నది? అబ్రాహాము దేవుని నమ్మెను, అది అతనికి నీతిగా ఎంచబడెను. 4
పనిచేయువానికి జీతము ఋణమే గాని దానమని ఎంచబడదు. 5 పనిచేయక, భక్తిహీనుని

నీతిమంతునిగా తీర్చువానియందు విశ్వాసముంచువానికి వాని విశ్వాసము నీతిగా
ఎంచబడుచున్నది. 6 ఆ ప్రకారమే క్రియలు లేకుండా దేవుడెవనిని నీతిమంతుడుగా ఎంచునో
ఆ మనుష్యుడు ధన్యుడని దావీదు కూడ చెప్పుచున్నాడు. 7 ఏలాగనగా– తన అతిక్రమములకు
పరిహారము నొందినవాడు, తన పాపమునకు ప్రాయశ్చిత్తము నొందినవాడు ధన్యుడు;
8 ప్రభువు చేత నిర్దోషియని ఎంచబడినవాడు ధన్యుడు. 9 ఈ ధన్యవచనము సున్నతి
గలవారిని గూర్చి చెప్పబడినదా? సున్నతి లేని వారిని గూర్చి కూడ చెప్పబడినదా? అబ్రాహాము
యొక్క విశ్వాసమతనికి నీతియని ఎంచబడెనను చున్నాము కదా? 10 మంచిది; అది ఏ
స్థితియందు ఎంచబడెను? సున్నతి గలిగి యుండినప్పుడా? సున్నతి లేనప్పుడా ? సున్నతి
గలిగి యుండినప్పుడు గాదు, సున్నతి లేనప్పుడే. 11 మరియు సున్నతి లేనివారైనను నమ్మిన
వారికందరికి అతడు తండ్రి యగుటవలన వారికి నీతి అరోపించుటకై అతడు సున్నతి
పొందకమునుపు తనకు కలిగిన విశ్వాసము వలననైన నీతికి ముద్రగా, సున్నతి అను గురుతు
పొందెను. 12 మరియు సున్నతి గలవారికిని తండ్రియగుటకు, అనగా సున్నతి మాత్రము
పొందినవారు గాక మన తండ్రియైన అబ్రాహాము సున్నతి పొందకమునుపు అతనికి కలిగిన
విశ్వాసముయొక్క అడుగు జాడలను బట్టి నడుచుకొనిన వారికి తండ్రి అగుటకు, అతడు ఆ
గురుతు పొందెను.

To meet the views of the Jews, the apostle first refers to the example of Abraham, in whom the Jews gloried as their most renowned forefather. However exalted in various respects, he had nothing to boast in the presence of God, being saved by grace, through faith, even as others. Without noticing the years which passed before his call, and the failures at times in his obedience, and even in his faith, it was expressly stated in Scripture that "he believed God, and it was counted to him for righteousness," genesis 15:6 . From this example it is observed, that if any man could work the full measure required by the law, the reward must be reckoned as a debt, which evidently was not the case even of Abraham, seeing faith was reckoned to him for righteousness. When believers are justified by faith, "their faith being counted for righteousness," their faith does not justify them as a part, small or great, of their righteousness; but as the appointed means of uniting them to Him who has chosen as the name whereby he shall be called, "the Lord our Righteousness." Pardoned people are the only blessed people. It clearly appears from the Scripture, that Abraham was justified several years before his circumcision. It is, therefore, plain that this rite was not necessary in order to justification. It was a sign of the original corruption of human nature. And it was such a sign as was also an outward seal, appointed not only to confirm God's promises to him and to his seed, and their obligation to be the Lord's, but likewise to assure him of his being already a real partaker of the righteousness of faith. Thus Abraham was the spiritual forefather of all believers, who walked after the example of his obedient faith. The seal of the Holy Spirit in our sanctification, making us new creatures, is the inward evidence of the righteousness of faith.

*He received the promise through the righteousness of faith. (13-
22)13* For the promise, that he should be the heir of the world, was
not to Abraham, or to his seed, through the law, but through the

righteousness of faith. *14* For if they which are of the law be heirs, faith is made void, and the promise made of none effect: *15* Because the law worketh wrath: for where no law is, there is no transgression. *16* Therefore it is of faith, that it might be by grace; to the end the promise might be sure to all the seed; not to that only which is of the law, but to that also which is of the faith of Abraham; who is the father of us all, (As it is written, I have made thee a father of many nations,) before him whom he believed, even God, who quickeneth the dead, and calleth those things which be not as though they were. *18* Who against hope believed in hope, that he might become the father of many nations, according to that which was spoken, So shall thy seed be. *19* And being not weak in faith, he considered not his own body now dead, when he was about an hundred years old, neither yet the deadness of Sara's womb: *20* He staggered not at the promise of God through unbelief; but was strong in faith, giving glory to God; *21* And being fully persuaded that, what he had promised, he was able also to perform. *22* And therefore it was imputed to him for righteousness.

13 అతడు లోకమునకు వారసుడగునను వాగ్దానము అబ్రాహామునకైనను అతని సంతానమునకైనను ధర్మశాస్త్ర మూలముగా కలుగలేదు గాని విశ్వాసమువలననైన నీతి మూలముగానే కలిగెను. 14 ధర్మశాస్త్ర సంబంధులు వారసులైన యెడల విశ్వాసము వ్యర్థమగును, వాగ్దానమును నిరర్థకమగును. 15 ఏలయనగా, ధర్మ శాస్త్రము ఉగ్రతను పుట్టించును. ధర్మశాస్త్రము లేనియెడల అతిక్రమములును లేకపోవును, 16 ఈ హేతువు చేతను ఆ వాగ్దానము యావత్సంతతికి, అనగా ధర్మశాస్త్రము కలవారికి మాత్రము కాక అబ్రాహామునకున్నట్టి విశ్వాసము గలవారికి కూడ దృఢము కావలెనని కృప ననుసరించినదై యుండునట్లు, అది విశ్వాసమూలమైనదాయెను. 17 తాను విశ్వసించిన దేవుని యెదుట అనగా మృతులను సజీవులుగా చేయువాడును, లేనివాటిని ఉన్నట్టుగానే పిలుచువాడునైన దేవుని యెదుట అతడు మనకందరికి తండ్రియై యున్నాడు. ఇందును గూర్చి – నిన్ను అనేక జనములకు తండ్రినిగా నియమించితిని అని వ్రాయబడియున్నది. 18 నీ సంతానము ఈలాగు ఉండునని చెప్పినదానిని బట్టి తాననేక జనములకు తండ్రి యగునట్లు నిరీక్షణకు ఆధారము లేనప్పుడు అతడు నిరీక్షణ కలిగి నమ్మెను. 19 మరియు అతడు విశ్వాసమునందు బలహీనుడు గాక రమారమి నూరేండ్ల వయసు గలవాడై యుండి, అప్పటికి తన శరీరము మృతతుల్యమైనట్టును, శారా గర్భమును మృతతుల్యమైనట్టును ఆలోచించెను గాని, 20 అవిశ్వాసము వలన దేవుని వాగ్దానమును గూర్చి సందేహింపక, 21 దేవుని మహిమ పరచి, ఆయన వాగ్దానము చేసిన దానిని నెరవేర్చుటకు సమర్థుడని రూఢిగా విశ్వసించి, విశ్వాసము వలన బలము పొందెను. 22 అందుచేత అది అతనికి నీతిగా ఎంచబడెను.

The promise was made to Abraham long before the law. It points at Christ, and it refers to the promise, genesis 12:3 . In Thee shall all families of the earth be blessed. The law worketh wrath, by showing that every transgressor is exposed to the Divine displeasure. As God intended to give men a title to the promised blessings, so he appointed it to be by faith, that it might be wholly of grace, to make it sure to all who were

of the like precious faith with Abraham, whether Jews or Gentiles, in all ages. The justification and salvation of sinners, the taking to himself the Gentiles who had not been a people, were a gracious calling of things which are not, as though they were; and this giving a being to things that were not, proves the almighty power of God. The nature and power of Abraham's faith are shown. He believed God's testimony, and looked for the performance of his promise, firmly hoping when the case seemed hopeless. It is weakness of faith, that makes a man lie poring on the difficulties in the way of a promise. Abraham took it not for a point that would admit of argument or debate. Unbelief is at the bottom of all our staggerings at God's promises. The strength of faith appeared in its victory over fears. God honours faith; and great faith honours God. It was imputed to him for righteousness. Faith is a grace that of all others gives glory to God. Faith clearly is the instrument by which we receive the righteousness of God, the redemption which is by Christ; and that which is the instrument whereby we take or receive it, cannot be the thing itself, nor can it be the gift thereby taken and received. Abraham's faith did not justify him by its own merit or value, but as giving him a part in Christ.

And we are justified in the same way of believing. (23-25) Now it was not written for his sake alone, that it was imputed to him; *24* But for us also, to whom it shall be imputed, if we believe on him that raised up Jesus our Lord from the dead; *25* Who was delivered for our offences, and was raised again for our justification

23 అది అతనికి ఎంచబడెనని అతని నిమిత్తము మాత్రమే కాదు గాని, 24 మన ప్రభువైన యేసును మృతులలో నుండి లేపిన వానియందు విశ్వాసముంచిన మనకును ఎంచబడునని మన నిమిత్తము కూడ వ్రాయబడెను. 25 ఆయన మన అపరాధముల నిమిత్తము అప్పగింపబడి, మనము నీతిమంతులముగా తీర్చబడుటకై లేపబడెను.

The history of Abraham, and of his justification, was recorded to teach men of after-ages; those especially to whom the gospel was then made known. It is plain, that we are not justified by the merit of our own works, but by faith in Jesus Christ and his righteousness; which is the truth urged in this and the foregoing chapter, as the great spring and foundation of all comfort. Christ did meritoriously work our justification and salvation by his death and passion, but the power and perfection thereof, with respect to us, depend on his resurrection. By his death he paid our debt, in his resurrection he received our acquittance, isaiah 53:8 . When he was discharged, we, in Him and together with Him, received the discharge from the guilt and punishment of all our sins. This last verse is an abridgement or summary of the whole gospel.

ROMANS 5

The happy effects of justification through faith in the righteousness of Christ. (1-5) Therefore being justified by faith, we have peace with God through our Lord Jesus Christ: *2* By whom also we have access by faith into this grace wherein we stand, and rejoice in hope of the glory of God. *3* And not only so, but we glory in tribulations also: knowing that tribulation worketh patience; *4* And patience, experience; and experience, hope: *5* And hope maketh not ashamed; because the love of God is shed abroad in our hearts by the Holy Ghost which is given unto us.

5వ అధ్యాయము

విశ్వాస ఫలితము

కాబట్టి విశ్వాసమూలమున మనము నీతిమంతులుగా తీర్చబడి, మన ప్రభువైన
యేసుక్రీస్తు ద్వారా దేవునితో సమాధానము కలిగియుందము. 2 మరియు ఆయన ద్వారా
మనము విశ్వాసము వలన ఈ కృపయందు ప్రవేశముగలవారమై, అందులో నిలిచి యుండి,
దేవుని మహిమను గూర్చిన నిరీక్షణను బట్టి అతిశయపడు చున్నాము. 3 అంతేకాదు –
శ్రమ ఓర్పును, ఓర్పు పరీక్షను, పరీక్ష నిరీక్షణను 4 కలుగజేయునని యెరిగి శ్రమలయందును
అతిశయపడుదము. 5 ఎందుకనగా, ఈ నిరీక్షణ మనలను సిగ్గుపరచదు. మనకు
అనుగ్రహింపబడిన పరిశుద్ధాత్మ ద్వారా దేవుని ప్రేమ మన హృదయములలో కుమ్మరింప
బడియున్నది.

A blessed change takes place in the sinner's state, when he becomes a true believer, whatever he has been. Being justified by faith he has peace with God. The holy, righteous God, cannot be at peace with a sinner, while under the guilt of sin. Justification takes away the guilt, and so makes way for peace. This is through our Lord Jesus Christ; through him as the great Peace-maker, the Mediator between God and man. The saints' happy state is a state of grace. Into this grace we are brought, which teaches that we were not born in this state. We could not have got into it of ourselves, but we are led into it, as pardoned offenders. Therein we stand, a posture that denotes perseverance; we stand firm and safe, upheld by the power of the enemy. And those who have hope for the glory of God hereafter, have enough to rejoice in now. Tribulation worketh patience, not in and of itself, but the powerful grace of God working in and with the tribulation. Patient sufferers have most of the Divine consolations, which abound as afflictions abound. It works needful experience of ourselves. This hope will not disappoint, because it is sealed with the Holy Spirit as a Spirit of love. It is the gracious work of the blessed Spirit to shed abroad the love of God in the hearts of all the saints. A right sense of God's love to us, will make us not ashamed, either of our hope, or of our sufferings for him.

That we are reconciled by his blood. (6-11) For when we were yet
without strength, in due time Christ died for the ungodly. *7* For scarcely
for a righteous man will one die: yet peradventure for a good man
some would even dare to die. *8* But God commendeth his love toward
us, in that, while we were yet sinners, Christ died for us. *9* Much
more then, being now justified by his blood, we shall be saved from
wrath through him. *10* For if, when we were enemies, we were reconciled
to God by the death of his Son, much more, being reconciled, we
shall be saved by his life. *11* And not only so, but we also joy in God
through our Lord Jesus Christ, by whom we have now received the
atonement.

క్రీస్తు మరణము నందు చూపబడిన దేవుని ప్రేమ

6 ఏలయనగా మనమింక బలహీనులమై యుండగా, క్రీస్తు యుక్త కాలమున భక్తి
హీనుల కొరకు చనిపోయెను. 7 నీతిమంతుని కొరకు సహితము ఒకడు చనిపోవుట అరుదు;
మంచివానికొరకు ఎవడైన ఒకవేళ చనిపోవ తెగింపవచ్చును. 8 అయితే దేవుడు మనయెడల

తన ప్రేమను వెల్లడి పరచుచున్నాడు; ఎట్లనగా, మనమింకను పాపులమై యుండగానే క్రీస్తు
మనకొరకు చనిపోయెను. 9 కాబట్టి ఆయన రక్తము వలన ఇప్పుడు నీతిమంతులముగా
తీర్చబడి, మరింత నిశ్చయముగా ఆయన ద్వారా ఉగ్రత నుండి రక్షింపబడుదుము.
10 ఏలయనగా, శత్రువులమై యుండగా, ఆయన కుమారుని మరణము ద్వారా మనము
దేవునితో సమాధాన పరచబడిన యెడల సమాధానపరచబడిన వారమై, ఆయన జీవించుట
చేత మరి నిశ్చయముగా రక్షింపబడుదుము. 11 అంతేకాదు; మన ప్రభువైన యేసుక్రీస్తు
ద్వారా మనము దేవుని యందు అతిశయపడుచున్నాము. ఆయన ద్వారానే మనము ఇప్పుడు
సమాధాన స్థితి పొందియున్నాము.

Christ died for sinners; not only such as were useless, but such as were guilty and hateful; such that their everlasting destruction would be to the glory of God's justice. Christ died to save us, not in our sins, but from our sins; and we were yet sinners when he died for us. Nay, the carnal mind is not only an enemy to God, but enmity itself, chap. 1:21 . But God designed to deliver from sin, and to work a great change. While the sinful state continues, God loathes the sinner, and the sinner loathes God, zechariah 11:8 . And that for such as these Christ should die, is a mystery; no other such an instance of love is known, so that it may well be the employment of eternity to adore and wonder at it. Again; what idea had the apostle when he supposed the case of some one dying for a righteous man? And yet he only put it as a thing that might be. Was it not the undergoing this suffering, that the person intended to be benefitted might be released therefrom? But from what are believers in Christ released by his death? Not from bodily death; for that they all do and must endure. The evil, from which the deliverance could be effected only in this astonishing manner, must be more dreadful than natural death. There is no evil, to which the argument can be applied, except that which the apostle actually affirms, sin, and wrath, the punishment of sin, determined by the unerring justice of God. And if, by Divine grace, they were thus brought to repent, and to believe in Christ, and thus were justified by the price of his bloodshedding, and by faith in that atonement, much more through Him who died for them and rose again, would they be kept from falling under the power of sin and Satan, or departing finally from him. The living Lord of all, will complete the purpose of his dying love, by saving all true believers to the uttermost. Having such a pledge of salvation in the love of God through Christ, the apostle declared that believers not only rejoiced in the hope of heaven, and even in their tribulations for Christ's sake, but they gloried in God also, as their unchangeable Friend and all-sufficient Portion, through Christ only.

*The fall of Adam brought all mankind into sin and death. (12-
14)12* Wherefore, as by one man sin entered into the world, and death
by sin; and so death passed upon all men, for that all have sinned:
13 (For until the law sin was in the world: but sin is not imputed
when there is no law. *14* Nevertheless death reigned from Adam to
Moses, even over them that had not sinned after the similitude of
Adam's transgression, who is the figure of him that was to come.

ఆదాము ద్వారా మరణము – క్రీస్తు ద్వారా జీవము

12 ఇట్లుండగా ఒక మనుష్యుని ద్వారా పాపమును, పాపము ద్వారా మరణమును
లోకములో ఏలాగు ప్రవేశించెనో, ఆలాగుననే మనుష్యులందరు పాపము చేసినందున

మరణము అందరికిని సంప్రాప్తమాయెను. 13 ఏలయనగా ధర్మశాస్త్రము వచ్చిన దనుక
పాపము లోకములో నుండెను గాని ధర్మశాస్త్రము లేనప్పుడు పాపము ఆరోపింపబడదు.
14 అయినను ఆదాము చేసిన అతిక్రమమును బోలి పాపము చేయని వారి మీద కూడ
ఆదాము మొదలుకొని మోషే వరకు మరణమేలెను; ఆదాము రాబోవువానికి గురుతై
యుండెను.

The design of what follows is plain. It is to exalt our views respecting the blessings Christ has procured for us, by comparing them with the evil which followed upon the fall of our first father; and by showing that these blessings not only extend to the removal of these evils, but far beyond. Adam sinning, his nature became guilty and corrupted, and so came to his children. Thus in him all have sinned. And death is by sin; for death is the wages of sin. Then entered all that misery which is the due desert of sin; temporal, spiritual, eternal death. If Adam had not sinned, he had not died; but a sentence of death was passed, as upon a criminal; it passed through all men, as an infectious disease that none escape. In proof of our union with Adam, and our part in his first transgression, observe, that sin prevailed in the world, for many ages before the giving of the law by Moses. And death reigned in that long time, not only over adults who wilfully sinned, but also over multitudes of infants, which shows that they had fallen in Adam under condemnation, and that the sin of Adam extended to all his posterity. He was a figure or type of Him that was to come as Surety of a new covenant, for all who are related to Him.

The grace of God, through the righteousness of Christ, has more power to bring salvation, than Adam's sin had to bring misery, (15-19) as grace did superabound. (20,21) *15* But not as the offence, so also is
the free gift. For if through the offence of one many be dead, much
more the grace of God, and the gift by grace, which is by one man,
Jesus Christ, hath abounded unto many. *16* And not as it was by one
that sinned, so is the gift: for the judgment was by one to
condemnation, but the free gift is of many offences unto justification.
17 For if by one man's offence death reigned by one; much more they
which receive abundance of grace and of the gift of righteousness
shall reign in life by one, Jesus Christ.) *18* Therefore as by the offence
of one judgment came upon all men to condemnation; even so by the
righteousness of one the free gift came upon all men unto justification
of life. *19* For as by one man's disobedience many were made sinners,
so by the obedience of one shall many be made righteous. *20* Moreover
the law entered, that the offence might abound. But where sin
abounded, grace did much more abound: *21* That as sin hath reigned
unto death, even so might grace reign through righteousness unto
eternal life by Jesus Christ our Lord.

15 అయితే అపరాధము కలిగినట్టు కృపావరము కలుగలేదు. ఎట్లనగా, ఒకని
అపరాధము వలన అనేకులు చనిపోయిన యెడల మరి ఎక్కువగా దేవుని కృపయు,
యేసుక్రీస్తను ఒక మనుష్యుని కృపచేతనైన దానమును, అనేకులకు విస్తరించెను. 16 మరియు
పాపము చేసిన యొకని వలన శిక్షావిధి కలిగినట్టు ఆ దానము కలుగలేదు. ఏలయనగా

తీర్పు ఒక్క అపరాధమూలముగా వచ్చినదై శిక్షావిధికి కారణమాయెను; కృపావరమైతే
అనేకమైన అపరాధముల మూలముగా వచ్చినదై మనుష్యులు నీతిమంతులుగా తీర్చబడుటకు
కారణమాయెను. 17 మరణము ఒకని అపరాధమూలమున వచ్చినదై, ఆ ఒకని ద్వారానే
యేలిన యెడల కృపా బాహుళ్యమును, నీతి దానమును పొందువారు జీవము గలవారై,
మరి నిశ్చయముగా యేసుక్రీస్తను ఒకని ద్వారానే ఏలుదురు. 18 కాబట్టి తీర్పు ఒక్క
అపరాధ మూలమున వచ్చినదై, మనుష్యుల కందరికి శిక్షావిధి కలుగుటకు ఏలాగు
కారణమాయెనో, ఆలాగే ఒక్క పుణ్య కార్యము వలన కృపాదానము మనుష్యులకందరికిని
జీవప్రదమైన నీతి విధింప బడుటకు కారణమాయెను. 19 ఏలయనగా ఒక మనుష్యుని
అవిధేయత వలన అనేకులు పాపులుగా ఏలాగు చేయబడితిరో, ఆలాగే ఒకని విధేయత
వలన అనేకులు నీతిమంతులుగా చేయబడుదురు. 20 మరియు అపరాధము విస్తరించునట్లు,
ధర్మశాస్త్రము ప్రవేశించెను. 21 అయినను పాపము మరణమును ఆధారము చేసికొని
ఏలాగు ఏలెనో, ఆలాగే నిత్యజీవము కలుగుటకై, నీతి ద్వారా కృపయు మన ప్రభువైన
యేసుక్రీస్తు మూలముగా ఏలు నిమిత్తము పాపమెక్కడ విస్తరించెనో, అక్కడ కృప
అపరిమితముగా విస్తరించెను.

Through one man's offence, all mankind are exposed to eternal condemnation. But the grace and mercy of God, and the free gift of righteousness and salvation, are through Jesus Christ, as man: yet the Lord from heaven has brought the multitude of believers into a more safe and exalted state than that from which they fell in Adam. This free gift did not place them anew in a state of trial, but fixed them in a state of justification, as Adam would have been placed, had he stood. Notwithstanding the differences, there is a striking similarity. As by the offence of one, sin and death prevailed to the condemnation of all men, so by the righteousness of one, grace prevailed to the justification of all related to Christ by faith. Through the grace of God, the gift by grace has abounded to many through Christ; yet multitudes choose to remain under the dominion of sin and death, rather than to apply for the blessings of the reign of grace. But Christ will in nowise cast out any who are willing to come to him. By Christ and his righteousness, we have more and greater privileges than we lost by the offence of Adam. The moral law showed that many thoughts, tempers, words, and actions, were sinful, thus transgressions were multiplied. Not making sin to abound the more, but discovering the sinfulness of it, even as the letting in a clearer light into a room, discovers the dust and filth which were there before, but were not seen. The sin of Adam, and the effect of corruption in us, are the abounding of that offence which appeared on the entrance of the law. And the terrors of the law make gospel comforts the more sweet. Thus God the Holy Spirit has, by the blessed apostle, delivered to us a most important truth, full of consolation, suited to our need as sinners. Whatever one may have above another, every man is a sinner against God, stands condemned by the law, and needs pardon. A righteousness that is to justify cannot be made up of a mixture of sin and holiness. There can be no title to an eternal reward without a pure and spotless righteousness: let us look for it, even to the righteousness of Christ.

ROMANS 6

Believers must die to sin, and live to God. (1,2) What shall we say then? Shall we continue in sin, that grace may abound? *2* God forbid. How shall we, that are dead to sin, live any longer therein?

6వ అధ్యాయము

క్రీస్తుతోడి ఐక్యము – పాపమునకు విరోధము

ఆలాగైనా ఏమందుము? కృప విస్తరింపవలెనని పాపమందు నిలియుందుమా?
2 అట్లనరాదు పాపము విషయమై చనిపోయిన మనము ఇక మీదట ఏలాగు దానిలో జీవించుదుము ?

The apostle is very full in pressing the necessity of holiness. He does not explain away the free grace of the gospel, but he shows that connexion between justification and holiness are inseparable. Let the thought be abhorred, of continuing in sin that grace may abound. True believers are dead to sin, therefore they ought not to follow it. No man can at the same time be both dead and alive. He is a fool who, desiring to be dead unto sin, thinks he may live in it

This is urged by their Christian baptism and union with Christ. (3-10) 3 Know ye not, that so many of us as were baptized into Jesus Christ were baptized into his death? *4* Therefore we are buried with him by baptism into death: that like as Christ was raised up from the dead by the glory of the Father, even so we also should walk in newness of life. *5* For if we have been planted together in the likeness of his death, we shall be also in the likeness of his resurrection: *6* Knowing this, that our old man is crucified with him, that the body of sin might be destroyed, that henceforth we should not serve sin. *7* For he that is dead is freed from sin. *8* Now if we be dead with Christ, we believe that we shall also live with him: *9* Knowing that Christ being raised from the dead dieth no more; death hath no more dominion over him. *10* For in that he died, he died unto sin once: but in that he liveth, he liveth unto God.

3 క్రీస్తుయేసులోనికి బాప్తిస్మము పొందిన మనమందరము, ఆయన మరణములోనికి
బాప్తిస్మము పొందితిమని మీరెరుగరా ? 4 కాబట్టి తండ్రి మహిమ వలన క్రీస్తు మృతులలో నుండి ఏలాగు లేపబడెనో ఆలాగే మనమును నూతన జీవము పొందినవారమై నడచు కొనునట్లు మనము బాప్తిస్మము వలన మరణములో పాలుపొందుటకై ఆయనతో కూడ పాతిపెట్టబడితిమి.
5 మరియు ఆయన మరణము యొక్క సాదృశ్యమందు, ఆయనతో ఐక్యము గలవారమైన యెడల ఆయన పునరుత్థానము యొక్క సాదృశ్యమునందును ఆయనతో ఐక్యము గలవారమై యుందుము.
6 ఏమనగా మనమికను పాపములకు దాసులు కాకుండునట్లు పాప శరీరము నిరర్థకమగునట్లు మన ప్రాచీన స్వభావము ఆయనతో కూడ సిలువ వేయబడెనని యెరుగుదుము
7 చనిపోయినవాడు పాప విముక్తుడని తీర్పు పొందియున్నాడు.
8 మనము క్రీస్తుతో కూడ చనిపోయిన యెడల మృతులలో నుండి లేచిన క్రీస్తు ఇకను చనిపోడనియు,
9 మరణమునకు ఇకమీదట ఆయన మీద ప్రభుత్వము

లేదనియు యెరిగి, ఆయనతో కూడ జీవించెదమని నమ్ముచున్నాము.
10 ఏలయనగా, ఆయన చనిపోవుట చూడగా పాపము విషయమై ఒక్కసారే చనిపోయెను గాని, ఆయన జీవించుట చూడగా దేవుని విషయమై జీవించుచున్నాడు.

Baptism teaches the necessity of dying to sin, and being as it were buried from all ungodly and unholy pursuits, and of rising to walk with God in newness of life. Unholy professors may have had the outward sign of a death unto sin, and a new birth unto righteousness, but they never passed from the family of Satan to that of God. The corrupt nature, called the old man, because derived from our first father Adam, is crucified with Christ, in every true believer, by the grace derived from the cross. It is weakened and in a dying state, though it yet struggles for life, and even for victory. But the whole body of sin, whatever is not according to the holy law of God, must be done away, so that the believer may no more be the slave of sin, but live to God, and find happiness in his service.

They are made alive to God. (11-15) 11 Likewise reckon ye also yourselves to be dead indeed unto sin, but alive unto God through Jesus Christ our Lord. *12* Let not sin therefore reign in your mortal body, that ye should obey it in the lusts thereof. *13* Neither yield ye your members as instruments of unrighteousness unto sin: but yield yourselves unto God, as those that are alive from the dead, and your members as instruments of righteousness unto God. *14* For sin shall not have dominion over you: for ye are not under the law, but under grace. *15* What then? shall we sin, because we are not under the law, but under grace? God forbid.

11 అటువలె మీరును పాపము విషయమై మృతులుగాను, దేవుని విషయమై, క్రీస్తుయేసునందు సజీవులుగాను మిమ్మును మీరే ఎంచుకొనుడి.
12 కాబట్టి శరీర దురాశలకు లోబడునట్లుగా, చావునకు లోనైన మీ శరీరమందు పాపమును ఏలనియ్యకుడి.
13 మరియు మీ అవయవములను దుర్నీతి సాధనములుగా పాపమునకు అప్పగింపకుడి. అయితే మృతులలో నుండి సజీవులమనుకొని మిమ్మును మీరే దేవునికి అప్పగించుకొనుడి. మీ అవయవములను నీతి సాధనములుగా దేవునికి అప్పగించుడి.
14 మీరు కృపకే గాని ధర్మశాస్త్రమునకు లోనైనవారు కారు గనుక పాపము మీమీద ప్రభుత్వము చేయదు.
15 అట్లయిన యెడల కృపకేగాని ధర్మ శాస్త్రమునకు లోనైనవారము కామని పాపము చేయుదుమా? అదెన్నటికిని కూడదు.

The strongest motives against sin, and to enforce holiness, are here stated. Being made free from the reign of sin, alive unto God, and having the prospect of eternal life, it becomes believers to be greatly concerned to advance thereto. But, as unholy lusts are not quite rooted out in this life, it must be the care of the Christian to resist their motions, earnestly striving, that, through Divine grace, they may not prevail in this mortal state. Let the thought that this state will soon be at an end, encourage the true Christian, as to the motions of lusts, which so often perplex and distress him. Let us present all our powers to God, as weapons or tools ready for the warfare, and work of righteousness, in his service. There is strength in the covenant of grace for us. Sin shall

not have dominion. God's promises to us are more powerful and effectual for mortifying sin, than our promises to God. Sin may struggle in a real believer, and create him a great deal of trouble, but it shall not have dominion; it may vex him, but it shall not rule over him. Shall any take occasion from this encouraging doctrine to allow themselves in the practice of any sin? Far be such abominable thoughts, so contrary to the perfections of God, and the design of his gospel, so opposed to being under grace. What can be a stronger motive against sin than the love of Christ? Shall we sin against so much goodness, and such love?

And are freed from the dominion of sin. (16-20) The end of sin is
death, and of holiness everlasting life. (21-23) *16* Know ye not, that to
whom ye yield yourselves servants to obey, his servants ye are to
whom ye obey; whether of sin unto death, or of obedience unto
righteousness? *17* But God be thanked, that ye were the servants of
sin, but ye have obeyed from the heart that form of doctrine which
was delivered you. *18* Being then made free from sin, ye became the
servants of righteousness. *19* I speak after the manner of men because
of the infirmity of your flesh: for as ye have yielded your members
servants to uncleanness and to iniquity unto iniquity; even so now
yield your members servants to righteousness unto holiness. *20* For
when ye were the servants of sin, ye were free from righteousness.
21 What fruit had ye then in those things whereof ye are now ashamed?
for the end of those things is death. *22* But now being made free from
sin, and become servants to God, ye have your fruit unto holiness,
and the end everlasting life. *23* For the wages of sin is death; but the
gift of God is eternal life through Jesus Christ our Lord.

దాసత్వము నుండి యొక సాదృశ్యము

16 లోబడుటకు దేనికి మిమ్మును మీరు దాసులుగా అప్పగించుకొందురో, అది
చావు నిమిత్తముగా పాపమునకేగాని, నీతి నిమిత్తముగా విధేయతకే గాని దేనికి మీరు
లోబడుదురో దానికే దాసులగుదురని మీరెరుగరా? 17 మీరు పాపమునకు దాసులై యుంటిరి
గాని ఏ ఉపదేశ క్రమమునకు మీరప్పగింపబడితిరో, దానికి హృదయపూర్వకముగా
లోబడినవారై, 18 పాపమునుండి విమోచింపబడి నీతికి దాసులైతిరి, ఇందుకు దేవునికి
స్తోత్రము. 19 మీ శరీర బలహీనతను బట్టి మనుష్య రీతిగా మాటలాడుచున్నాను; ఏమనగా,
అక్రమము చేయుటకై అపవిత్రతకును అక్రమమునకును మీ అవయవములను దాసులుగా
ఏలాగు అప్పగించితిరో, ఆలాగే పరిశుద్ధత కలుగుటకై ఇప్పుడు మీ అవయవములను
నీతికి దాసులుగా అప్పగించుడి. 20 మీరు పాపమునకు దాసులై యున్నప్పుడు నీతి విషయమై
నిర్బంధము లేనివారై యుంటిరి. 21 అప్పటి క్రియల వలన మీకేమి ఫలము కలిగెను?
వాటిని గురించి మీరిప్పుడు సిగ్గుపడుచున్నారు కారా? వాటి అంతము మరణమే.
22 అయినను ఇప్పుడు పాపము నుండి విమోచింపబడి, దేవునికి దాసులైనందున పరిశుద్ధత
కలుగుటయే మీకు ఫలము; దాని అంతము నిత్యజీవము. 23 ఏలయనగా పాపము
వలన వచ్చు జీతము మరణము, అయితే దేవుని కృపావరము మన ప్రభువైన క్రీస్తుయేసు
నందు నిత్యజీవము.

Every man is the servant of the master to whose commands he yields himself; whether it be the sinful dispositions of his heart, in actions which lead to death, or the new and spiritual obedience implanted by regeneration. The apostle rejoiced now they obeyed from the heart the gospel, into which they were delivered as into a mould. As the same metal becomes a new vessel, when melted and recast in another mould, so the believer has become a new creature. And there is great difference in the liberty of mind and spirit, so opposite to the state of slavery, which the true Christian has in the service of his rightful Lord, whom he is enabled to consider as his Father, and himself as his son and heir, by the adoption of grace. The dominion of sin consists in being willingly slaves thereto, not in being harassed by it as a hated power, struggling for victory. Those who now are the servants of God, once were the slaves of sin. The pleasure and profit of sin do not deserve to be called fruit. Sinners are but ploughing iniquity, sowing vanity, and reaping the same. Shame came into the world with sin, and is still the certain effect of it. The end of sin is death. Though the way may seem pleasant and inviting, yet it will be bitterness in the latter end. From this condemnation the believer is set at liberty, when made free from sin. If the fruit is unto holiness, if there is an active principle of true and growing grace, the end will be everlasting life; a very happy end! Though the way is up-hill, though it is narrow, thorny, and beset, yet everlasting life at the end of it is sure. The gift of God is eternal life. And this gift is through Jesus Christ our Lord. Christ purchased it, prepared it, prepares us for it, preserves us to it; he is the All in all in our salvation.

ROMANS 7

Believers are united to Christ, that they may bring forth fruit unto
God. (1-6) Know ye not, brethren, (for I speak to them that know the
law,) how that the law hath dominion over a man as long as he liveth?
2 For the woman which hath an husband is bound by the law to her
husband so long as he liveth; but if the husband be dead, she is
loosed from the law of her husband. *3* So then if, while her husband
liveth, she be married to another man, she shall be called an
adulteress: but if her husband be dead, she is free from that law; so
that she is no adulteress, though she be married to another man.
4 Wherefore, my brethren, ye also are become dead to the law by the
body of Christ; that ye should be married to another, even to him who
is raised from the dead, that we should bring forth fruit unto God.
5 For when we were in the flesh, the motions of sins, which were by
the law, did work in our members to bring forth fruit unto death.
6 But now we are delivered from the law, that being dead wherein we
were held; that we should serve in newness of spirit, and not in the
oldness of the letter.

7వ అధ్యాయము

వివాహము నుండి సాదృశ్యము

సహోదరులారా, మనుష్యుడు బ్రతికినంత కాలమే ధర్మశాస్త్రము అతని మీద
ప్రభుత్వము చేయుచున్నదని మీకు తెలియదా? ధర్మశాస్త్ర మెరిగిన మీతో మాటలాడుచున్నాను.
2 భర్త గల స్త్రీ భర్త బ్రతికియున్నంత వరకే ధర్మశాస్త్రమువలన అతనికి బద్ధురాలు గాని,
భర్త చనిపోయిన యెడల భర్త విషయమైన ధర్మశాస్త్రము నుండి ఆమె విడుదల పొందును.

3 కాబట్టి భర్త బ్రతికియుండగా ఆమె వేరొక పురుషుని చేరిన యెడల వ్యభిచారిణి అనబడును
గాని, భర్త చనిపోయిన యెడల ఆమె ధర్మశాస్త్రము నుండి విడుదల పొందెను గనుక వేరొక
పురుషుని వివాహము చేసుకొనినను వ్యభిచారిణి కాకపోవును. 4 కావున నా సహోదరులారా,
మనము దేవునికొరకు ఫలమును ఫలించునట్లు, మృతులలో నుండి లేపబడిన క్రీస్తు అను
వేరొకని చేరుటకై మీరును ఆయన శరీరము ద్వారా, ధర్మశాస్త్రము విషయమై మృతులైతిరి.
5 ఏలయనగా, మనము శరీర సంబంధులమై యుండినప్పుడు మరణార్థమైన ఫలములు
ఫలించుటకై, ధర్మశాస్త్రము వలననైన పాపేచ్ఛలు మన అవయవములలో కార్య సాధకములై
యుండెను. 6 ఇప్పుడైతే, దేనిచేత నిర్బంధింపబడితిమో దాని విషయమై చనిపోయిన వారమై
ధర్మశాస్త్రము నుండి విడుదలపొందితిమి గనుక మనము అక్షరానుసారమైన ప్రాచీన స్థితి
గలవారము కాక, ఆత్మానుసారమైన నవీన స్థితి గలవారమై సేవచేయుచున్నాము.

So long as a man continues under the law as a covenant, and seeks justification by his own obedience, he continues the slave of sin in some form. Nothing but the Spirit of life in Christ Jesus, can make any sinner free from the law of sin and death. Believers are delivered from that power of the law, which condemns for the sins committed by them. And they are delivered from that power of the law which stirs up and provokes the sin that dwells in them. Understand this not of the law as a rule, but as a covenant of works. In profession and privilege, we are under a covenant of grace, and not under a covenant of works; under the gospel of Christ, not under the law of Moses. The difference is spoken of under the similitude or figure of being married to a new husband. The second marriage is to Christ. By death we are freed from obligation to the law as a covenant, as the wife is from her vows to her husband. In our believing powerfully and effectually, we are dead to the law, and have no more to do with it than the dead servant, who is freed from his master, has to do with his master's yoke. The day of our believing, is the day of being united to the Lord Jesus. We enter upon a life of dependence on him, and duty to him. Good works are from union with Christ; as the fruitfulness of the vine is the product of its being united to its roots; there is no fruit to God, till we are united to Christ. The law, and the greatest efforts of one under the law, still in the flesh, under the power of corrupt principles, cannot set the heart right with regard to the love of God, overcome worldly lusts, or give truth and sincerity in the inward parts, or any thing that comes by the special sanctifying influences of the Holy Spirit. Nothing more than a formal obedience to the outward letter of any precept, can be performed by us, without the renewing, new-creating grace of the new covenant.

The use and excellence of the law. (7-13) What shall we say then?
Is the law sin? God forbid. Nay, I had not known sin, but by the law:
for I had not known lust, except the law had said, Thou shalt not
covet. *8* But sin, taking occasion by the commandment, wrought in
me all manner of concupiscence. For without the law sin was dead.
9 For I was alive without the law once: but when the commandment
came, sin revived, and I died. *10* And the commandment, which was
ordained to life, I found to be unto death. *11* For sin, taking occasion
by the commandment, deceived me, and by it slew me. *12* Wherefore
the law is holy, and the commandment holy, and just, and good.
13 Was then that which is good made death unto me? God forbid. But

Romans

15

sin, that it might appear sin, working death in me by that which is
good; that sin by the commandment might become exceeding sinful.

7 కాబట్టి ఏమందుము ? ధర్మశాస్త్రము పాపమాయెనా ? అట్లనరాదు. ధర్మశాస్త్రము
వలననే గాని, పాపమనగా ఎట్టిదో నాకు తెలియక పోవును. ఆశింపవద్దని ధర్మశాస్త్రము
చెప్పని యెడల దురాశ అనగా ఏమిటో నాకు తెలియకపోవును. 8 అయితే పాపము ఆజ్ఞను
హేతువు చేసుకొని, సకల విధములైన దురాశలను నా యందు పుట్టించెను. ధర్మశాస్త్రము
లేనప్పుడు పాపము మృతము. 9 ఒకప్పుడు నేను ధర్మశాస్త్రము లేకుండా జీవించుచుంటిని
గాని, ఆజ్ఞ వచ్చినప్పుడు పాపమునకు మరల జీవము వచ్చెను. నేనైతే చనిపోతిని.
10 అప్పుడు జీవార్థమైన ఆజ్ఞ నాకు మరణార్థమైనట్టు కనుపించెను. 11 ఏలయనగా,
పాపము ఆజ్ఞను హేతువు చేసుకొని నన్ను మోసపుచ్చి దాని చేత నన్ను చంపెను. 12
కాబట్టి ధర్మశాస్త్రము పరిశుద్ధమైనది, ఆజ్ఞ కూడ పరిశుద్ధ మైనదియు, నీతి గలదియు,
ఉత్తమమైనదియునై యున్నది. 13 ఉత్తమమైనది నాకు మరణకరమాయెనా? అట్లనరాదు.
అయితే పాపము ఉత్తమమైన దాని మూలముగా నాకు మరణము కలుగజేయుచు పాపము
పాపమైనట్టు అగుపడు నిమిత్తము అనగా పాపము ఆజ్ఞ మూలముగా అత్యధిక పాపమగు
నిమిత్తము, అది నాకు మరణకర మాయెను.

There is no way of coming to that knowledge of sin, which is necessary to repentance, and therefore to peace and pardon, but by trying our hearts and lives by the law. In his own case the apostle would not have known the sinfulness of his thoughts, motives, and actions, but by the law. That perfect standard showed how wrong his heart and life were, proving his sins to be more numerous than he had before thought, but it did not contain any provision of mercy or grace for his relief. He is ignorant of human nature and the perverseness of his own heart, who does not perceive in himself a readiness to fancy there is something desirable in what is out of reach. We may perceive this in our children, though self-love makes us blind to it in ourselves. The more humble and spiritual any Christian is, the more clearly will he perceive that the apostle describes the true believer, from his first convictions of sin to his greatest progress in grace, during this present imperfect state. St. Paul was once a Pharisee, ignorant of the spirituality of the law, having some correctness of character, without knowing his inward depravity. When the commandment came to his conscience by the convictions of the Holy Spirit, and he saw what it demanded, he found his sinful mind rise against it. He felt at the same time the evil of sin, his own sinful state, that he was unable to fulfil the law, and was like a criminal when condemned. But though the evil principle in the human heart produces sinful motions, and the more by taking occasion of the commandment; yet the law is holy, and the commandment holy, just, and good. It is not favourable to sin, which it pursues into the heart, and discovers and reproves in the inward motions thereof. Nothing is so good but a corrupt and vicious nature will pervert it. The same heat that softens wax, hardens clay. Food or medicine when taken wrong, may cause death, though its nature is to nourish or to heal. The law may cause death through man's depravity, but sin is the poison that brings death. Not the law, but sin discovered by the law, was made death to the apostle. The ruinous nature of sin, and the sinfulness of the human heart, are here clearly shown.

The spiritual conflicts between corruption and grace in a believer.
(14-25) For we know that the law is spiritual: but I am carnal, sold
under sin. *15* For that which I do I allow not: for what I would, that do
I not; but what I hate, that do I. *16* If then I do that which I would
not, I consent unto the law that it is good. *17* Now then it is no more
I that do it, but sin that dwelleth in me. *18* For I know that in me
(that is, in my flesh,) dwelleth no good thing: for to will is present
with me; but how to perform that which is good I find not. *19* For the
good that I would I do not: but the evil which I would not, that I do.
20 Now if I do that I would not, it is no more I that do it, but sin that
dwelleth in me. *21* I find then a law, that, when I would do good, evil
is present with me. *22* For I delight in the law of God after the inward
man: *23* But I see another law in my members, warring against the
law of my mind, and bringing me into captivity to the law of sin which
is in my members. *24* O wretched man that I am! who shall deliver
me from the body of this death? *25* I thank God through Jesus Christ
our Lord. So then with the mind I myself serve the law of God; but
with the flesh the law of sin.

మనుష్యుని రెండు స్వభావములు

14 ధర్మశాస్త్రము ఆత్మ స్మబంధమైనదని ఎరుగుదుము. అయితే నేను పాపమునకు
అమ్మబడి శరీర సంబంధినైయున్నాను. 15 ఏలయనగా, నేను చేయునది నేనెరుగను. నేను
చేయ నిశ్చయించునది చేయక, ద్వేషించునదియే చేయుచున్నాను. 16 ఇచ్ఛయింపనిది
నేను చేసిన యెడల ధర్మశాస్త్రము శ్రేష్టమైనదైనట్టు ఒప్పుకొనుచున్నాను. 17 కావున ఇకను
దాని చేయునది నాయందు నివసించు పాపమేగాని, నేను కాదు. 18 నాయందు అనగా నా
శరీరమందు మంచిది ఏదియు నివసింపదని నేనెరుగుదును. మేలైనది చేయవలెనను కోరిక
నాకు కలుగుచున్నది గాని, దానిని చేయుట నాకు కలుగుట లేదు. 19 నేను చేయగోరు
మేలు చేయక చేయగోరని కీడు చేయుచున్నాను. 20 నేను కోరని దానిని చేసిన యెడల
దానిని చేయునది నా యందు నివసించు పాపమే గాని యికను నేను కాదు. 21 కాబట్టి
మేలు చేయగోరు నాకు కీడు చేయుట కలుగుచున్నదను ఒక నియమము నాకు
కనబడుచున్నది. 22 అంతరంగ పురుషుని బట్టి దేవుని ధర్మశాస్త్రమునందు నేను
ఆనందించుచున్నాను గాని 23 వేరొక నియమము నా అవయవములలో ఉన్నట్టు నాకు
కనబడుచున్నది. అది నా మనస్సునందున్న ధర్మశాస్త్రముతో పోరాడుచు, నా అవయవములలో
ఉన్న పాప నియములకు నన్ను చెరపట్టి లోబరచుకొనుచున్నది. 24 అయ్యో, నేనెంత
దౌర్భాగుడను? ఇట్టి మరణమునకు లోనగు శరీరమునుండి నన్నెవడు విడిపించును?
25 మన ప్రభువగు యేసుక్రీస్తు ద్వారా దేవునికి కృతాజ్ఞతాస్తుతులు చెల్లించుచున్నాను.
కాగా మనసు విషయములో నేను దైవనియ మమునకును, శరీర విషయములో
పాపనియమమునకును దాసుడనైయున్నాను.

Compared with the holy rule of conduct in the law of God, the apostle found himself so very far short of perfection, that he seemed to be carnal; like a man who is sold against his will to a hated master, from whom he cannot set himself at liberty. A real

రోమా 7వ అధ్యాయము

Christian unwillingly serves this hated master, yet cannot shake off the galling chain, till his powerful and gracious Friend above, rescues him. The remaining evil of his heart is a real and humbling hinderance to his serving God as angels do and the spirits of just made perfect. This strong language was the result of St. Paul's great advance in holiness, and the depth of his self-abasement and hatred of sin. If we do not understand this language, it is because we are so far beneath him in holiness, knowledge of the spirituality of God's law, and the evil of our own hearts, and hatred of moral evil. And many believers have adopted the apostle's language, showing that it is suitable to their deep feelings of abhorrence of sin, and self-abasement. The apostle enlarges on the conflict he daily maintained with the remainder of his original depravity. He was frequently led into tempers, words, or actions, which he did not approve or allow in his renewed judgement and affections. By distinguishing his real self, his spiritual part, from the self, or flesh, in which sin dwelt, and by observing that the evil actions were done, not by him, but by sin dwelling in him, the apostle did not mean that men are not accountable for their sins, but he teaches the evil of their sins, by showing that they are all done against reason and conscience. Sin dwelling in a man, does not prove its ruling, or having dominion over him. If a man dwells in a city, or in a country, still he may not rule there. The more pure and holy the heart is, it will have the more quick feeling as to the sin that remains in it. The believer sees more of the beauty of holiness and the excellence of the law. His earnest desires to obey, increase as he grows in grace. But the whole good on which his will is fully bent, he does not do; sin ever springing up in him, through remaining corruption, he often does evil, though against the fixed determination of his will. The motions of sin within grieved the apostle. If by the striving of the flesh against the Spirit, was meant that he could not do or perform as the Spirit suggested, so also, by the effectual opposition of the Spirit, he could not do what the flesh prompted him to do. How different this case from that of those who make themselves easy with regard to the inward motions of the flesh prompting them to evil; who, against the light and warning of conscience, go on, even in outward practice, to do evil, and thus, with forethought, go on in the road to perdition! For as the believer is under grace, and his will is for the way of holiness, he sincerely delights in the law of God, and in the holiness which it demands, according to his inward man; that new man in him, which after God is created in true holiness. This passage does not represent the apostle as one that walked after the flesh, but as one that had it greatly at heart, not to walk so. And if there are those who abuse this passage, as they also do the other Scriptures, to their own destruction, yet serious Christians find cause to bless God for having thus provided for their support and comfort. We are not, because of the abuse of such as are blinded by their own lusts, to find fault with the scripture, or any just and well warranted interpretation of it. And no man who is not engaged in this conflict, can clearly understand the meaning of these words, or rightly judge concerning this painful conflict, which led the apostle to bemoan himself as a wretched man, constrained to what he abhorred. He could not deliver himself; and this made him the more fervently thank God for the way of salvation revealed through Jesus Christ, which promised him, in the end, deliverance from this enemy. So then, says he, I myself, with my mind, my prevailing judgement, affections, and purposes, as a regenerate man, by Divine grace, serve and obey the law of God; but with the flesh, the carnal nature, the remains of depravity, I serve the law of sin, which wars against the law of my mind. Not serving it so as to live in it, or to allow it, but as unable to free himself from it, even in his very best state, and needing to look for

help and deliverance out of himself. It is evident that he thanks God for Christ, as our deliverer, as our atonement and righteousness in himself, and not because of any holiness wrought in us. He knew of no such salvation, and disowned any such title to it. He was willing to act in all points agreeable to the law, in his mind and conscience, but was hindered by indwelling sin, and never attained the perfection the law requires. What can be deliverance for a man always sinful, but the free grace of God, as offered in Christ Jesus? The power of Divine grace, and of the Holy Spirit, could root out sin from our hearts even in this life, if Divine wisdom had not otherwise thought fit. But it is suffered, that Christians might constantly feel, and understand thoroughly, the wretched state from which Divine grace saves them; might be kept from trusting in themselves; and might ever hold all their consolation and hope, from the rich and free grace of God in Christ.

ROMANS 8

The freedom of believers from condemnation. (1-9) There is therefore
now no condemnation to them which are in Christ Jesus, who walk
not after the flesh, but after the Spirit. *2* For the law of the Spirit of
life in Christ Jesus hath made me free from the law of sin and death.
3 For what the law could not do, in that it was weak through the
flesh, God sending his own Son in the likeness of sinful flesh, and
for sin, condemned sin in the flesh: *4* That the righteousness of the
law might be fulfilled in us, who walk not after the flesh, but after the
Spirit. *5* For they that are after the flesh do mind the things of the
flesh; but they that are after the Spirit the things of the Spirit. *6* For
to be carnally minded is death; but to be spiritually minded is life and
peace. *7* Because the carnal mind is enmity against God: for it is not
subject to the law of God, neither indeed can be. *8* So then they that
are in the flesh cannot please God. *9* But ye are not in the flesh, but
in the Spirit, if so be that the Spirit of God dwell in you. Now if any
man have not the Spirit of Christ, he is none of his.

8వ అధ్యాయము

ఆత్మానుసారమైన జీవము

కాబట్టి ఇప్పుడు క్రీస్తుయేసు నందున్నవారికి ఏ శిక్షావిధియును లేదు. 2 క్రీస్తుయేసు
నందు జీవమునిచ్చు ఆత్మ యొక్క నియమము పాప మరణముల నియమముల నుండి
నన్ను విడిపించెను. ఎట్లనగా, ధర్మశాస్త్రము దేనిని చేయ జాలకపోయెనో దానిని దేవుడు
చేసెను. 3 శరీరము ననుసరింపక ఆత్మ నను సరించియే నడుచుకొను మనయందు ధర్మశాస్త్ర
సంబధమైన నీతివిధి నెరవేర్చ బడవలెనని పాప పరిహారము నిమిత్తము, 4 దేవుడు తన
సొంత కుమారుని పాప శరీరాకారముతో పంపి, ఆయన శరీరమందు పాపమునకు శిక్ష
విధించెను. 5 శరీరానుసారులు శరీర విషయముల మీద మనస్సునుంతురు, ఆత్మానుసారులు
ఆత్మ విషయముల మీద మనస్సునుంతురు. శరీరానుసారమైన మనస్సు మరణము;
6 ఆత్మానుసారమైన మనస్సు జీవమును, సమాధానమునైయున్నది. 7 ఏలయనగా,
శరీరానుసారమైన మనస్సు దేవునికి విరోధమై యున్నది; అది దేవుని ధర్మశాస్త్రమునకు

Romans

17

లోబడదు, ఏమాత్రమును లోబడనేరదు. 8 కాగా శరీర స్వభావము గలవారు దేవుని
సంతోషపరచలేరు. 9 దేవుని ఆత్మ మీలో నివసించి యున్న యెడల మీరు ఆత్మ స్వభావము
గలవారే గాని శరీర స్వభావము గలవారు కారు. ఎవడైనను క్రీస్తు ఆత్మ లేనివాడైతే వాడాయన
వాడు కాడు.

Believers may be chastened of the Lord, but will not be condemned with the world. By their union with Christ through faith, they are thus secured. What is the principle of their walk; the flesh or the Spirit, the old or the new nature, corruption or grace? For which of these do we make provision, by which are we governed? The unrenewed will is unable to keep any commandment fully. And the law, besides outward duties, requires inward obedience. God showed abhorrence of sin by the sufferings of his Son in the flesh, that the believer's person might be pardoned and justified. Thus satisfaction was made to Divine justice, and the way of salvation opened for the sinner. By the Spirit the law of love is written upon the heart, and though the righteousness of the law is not fulfilled by us, yet, blessed be God, it is fulfilled in us; there is that in all true believers, which answers the intention of the law. The favour of God, the welfare of the soul, the concerns of eternity, are the things of the Spirit, which those that are after the Spirit do mind. Which way do our thoughts move with most pleasure? Which way go our plans and contrivances? Are we most wise for the world, or for our souls? Those that live in pleasure are dead, 1 timothy 5:6 . A sanctified soul is a living soul; and that life is peace. The carnal mind is not only an enemy to God, but enmity itself. The carnal man may, by the power of Divine grace, be made subject to the law of God, but the carnal mind never can; that must be broken and driven out. We may know our real state and character by inquiring whether we have the Spirit of God and Christ, or not, ver. 9. Ye are not in the flesh, but in the Spirit. Having the Spirit of Christ, means having a turn of mind in some degree like the mind that was in Christ Jesus, and is to be shown by a life and conversation suitable to his precepts and example.

Their privileges as being the children of God. (10-17) And if Christ
be in you, the body is dead because of sin; but the Spirit is life because
of righteousness. *11* But if the Spirit of him that raised up Jesus
from the dead dwell in you, he that raised up Christ from the dead
shall also quicken your mortal bodies by his Spirit that dwelleth in
you. *12* Therefore, brethren, we are debtors, not to the flesh, to live
after the flesh. *13* For if ye live after the flesh, ye shall die: but if ye
through the Spirit do mortify the deeds of the body, ye shall live.
14 For as many as are led by the Spirit of God, they are the sons of
God. *15* For ye have not received the spirit of bondage again to fear;
but ye have received the Spirit of adoption, whereby we cry, Abba,
Father. *16* The Spirit itself beareth witness with our spirit, that we
are the children of God: *17* And if children, then heirs; heirs of God,
and joint-heirs with Christ; if so be that we suffer with him, that we
may be also glorified together

10 క్రీస్తు మీలో ఉన్న యెడల మీ శరీరము పాప విషయమై మృతమైనది గాని, మీ
ఆత్మ నీతి విషయమై జీవము కలిగియున్నది. 11 మృతులలో నుండి యేసును లేపిన వాని
ఆత్మ మీలో నివసించిన యెడల, మృతులలో నుండి క్రీస్తుయేసుని లేపినవాడు చావునకు

లోనైన మీ శరీరములను కూడ మీలో నివసించుచున్న తన ఆత్మ ద్వారా జీవింపజేయును.
12 కాబట్టి సహోదరులారా, శరీరానుసారముగా ప్రవర్తించుటకు మనము శరీరమునకు
ఋణస్థులము కాము. 13 మీరు శరీరాను సారముగా ప్రవర్తించిన యెడల చావవలసిన
వారై యుందురు గాని, ఆత్మ చేత శారీరక క్రియలను చంపినయెడల జీవించెదరు.

దేవుని కుమారుడు

14 దేవుని ఆత్మ చేత ఎందరు నడిపింప బడుదురో వారందరు దేవుని కుమారులై
యుందురు. 15 ఏలయనగా మరల భయపడుటకు మీరు దాస్యపు ఆత్మను పొంద లేదు
గాని, దత్త పుత్రాత్మను పొందితిరి. ఆ ఆత్మ కలిగినవారమై మనము – అబ్బా, తండ్రీ, అని
మొర్ర పెట్టుచున్నాము. 16 మనము దేవుని పిల్లలమని ఆత్మ తానే మన ఆత్మతో కూడ
సాక్ష్యమిచ్చుచున్నాడు. 17 మనము పిల్లలమైతే వారసులము అనగా, దేవుని వారసులము.
క్రీస్తుతో కూడ మహిమ పొందుటకు ఆయనతో శ్రమ పడిన యెడల, క్రీస్తు తోడి వారసులము.

If the Spirit be in us, Christ is in us. He dwells in the heart by faith. Grace in the soul is its new nature; the soul is alive to God, and has begun its holy happiness which shall endure for ever. The righteousness of Christ imputed, secures the soul, the better part, from death. From hence we see how much it is our duty to walk, not after the flesh, but after the Spirit. If any habitually live according to corrupt lustings, they will certainly perish in their sins, whatever they profess. And what can a worldly life present, worthy for a moment to be put against this noble prize of our high calling? Let us then, by the Spirit, endeavour more and more to mortify the flesh. Regeneration by the Holy Spirit brings a new and Divine life to the soul, though in a feeble state. And the sons of God have the Spirit to work in them the disposition of children; they have not the spirit of bondage, which the Old Testament church was under, through the darkness of that dispensation. The Spirit of adoption was not then plentifully poured out. Also it refers to that spirit of bondage, under which many saints were at their conversion. Many speak peace to themselves, to whom God does not speak peace. But those who are sanctified, have God's Spirit witnessing with their spirits, in and by his speaking peace to the soul. Though we may now seem to be losers for Christ, we shall not, we cannot, be losers by him in the end.

Their hopeful prospects under tribulations. (18-25) . 18 For I reckon
that the sufferings of this present time are not worthy to be compared
with the glory which shall be revealed in us. *19* For the earnest
expectation of the creature waiteth for the manifestation of the sons
of God. *20* For the creature was made subject to vanity, not willingly,
but by reason of him who hath subjected the same in hope, *21* Because
the creature itself also shall be delivered from the bondage of corruption
into the glorious liberty of the children of God. *22* For we know that
the whole creation groaneth and travaileth in pain together until now.
23 And not only they, but ourselves also, which have the firstfruits of
the Spirit, even we ourselves groan within ourselves, waiting for the
adoption, to wit, the redemption of our body. *24* For we are saved by
hope: but hope that is seen is not hope: for what a man seeth, why
doth he yet hope for? *25* But if we hope for that we see not, then do
we with patience wait for it.

రోమా 8వ అధ్యాయము

ప్రత్యక్షము కాబోవు మహిమ

18 మనయెడల ప్రత్యక్షము కాబోవు మహిమయెదుట ఇప్పటి కాలపు శ్రమలు
ఎన్నతగినవి కావని ఎంచుచున్నాను. 19 దేవుని కుమారుల ప్రత్యక్షత కొరకు సృష్టి మిగుల
ఆశతో తేరి చూచుచు కనిపెట్టుచున్నది. 20 ఏలయనగా సృష్టి, నాశనమునకు లోనయిన
దాస్యములో నుండి విడిపింపబడి, 21 దేవుని పిల్లలు పొందబోవు మహిమ గల స్వాతంత్ర్యము
పొందుదునను నిరీక్షణ కలదై, స్వేచ్ఛగా కాక, దానిని లోపరచిన వాని మూలముగా వ్యర్థ
పరచబడెను. 22 సృష్టి యావత్తు ఇదివరకు ఏకగ్రీవముగా మూలుగుచు ప్రసవవేదన
పడుచున్నదని ఎరుగుదుము. 23 అంతేకాదు, ఆత్మ యొక్క ప్రథమఫలముల నొందిన
మనము కూడ దత్త పుత్రత్వము కొరకు, అనగా మన దేహము యొక్క విమోచనము కొరకు
కనిపెట్టుచు మనలో మనము మూలుగుచున్నాము. 24 ఏలయనగా మనము నిరీక్షణ
కలిగిన వారమై రక్షింపబడితిమి. నిరీక్షింపబడునది కనబడునప్పుడు నిరీక్షణతో పనియుండదు;
తాను చూచుచున్న దానికొరకు ఎవడు నిరీక్షించును? 25 మనము చూడని దాని కొరకు
నిరీక్షించిన యెడల ఓపికతో దానికొరకు కనిపెట్టుదుము.

The sufferings of the saints strike no deeper than the things of time, last no longer than the present time, are light afflictions, and but for a moment. How vastly different are the sentence of the word and the sentiment of the world, concerning the sufferings of this present time! Indeed the whole creation seems to wait with earnest expectation for the period when the children of God shall be manifested in the glory prepared for them. There is an impurity, deformity, and infirmity, which has come upon the creature by the fall of man. There is an enmity of one creature to another. And they are used, or abused rather, by men as instruments of sin. Yet this deplorable state of the creation is in hope. God will deliver it from thus being held in bondage to man's depravity. The miseries of the human race, through their own and each other's wickedness, declare that the world is not always to continue as it is. Our having received the first-fruits of the Spirit, quickens our desires, encourages our hopes, and raises our expectations. Sin has been, and is, the guilty cause of all the suffering that exists in the creation of God. It has brought on the woes of earth; it has kindled the flames of hell. As to man, not a tear has been shed, not a groan has been uttered, not a pang has been felt, in body or mind, that has not come from sin. This is not all; sin is to be looked at as it affects the glory of God. Of this how fearfully regardless are the bulk of mankind! Believers have been brought into a state of safety; but their comfort consists rather in hope than in enjoyment. From this hope they cannot be turned by the vain expectation of finding satisfaction in the things of time and sense. We need patience, our way is rough and long; but He that shall come, will come, though he seems to tarry.

Their assistance from the Spirit in prayer. (26,27) Likewise the
Spirit also helpeth our infirmities: for we know not what we should
pray for as we ought: but the Spirit itself maketh intercession for us
with groanings which cannot be uttered. *27* And he that searcheth
the hearts knoweth what is the mind of the Spirit, because he maketh
intercession for the saints according to the will of God.

26 అటువలె ఆత్మయు మన బలహీనతను చూచి సహాయము చేయుచున్నాడు.
ఏలయనగా, మనము యుక్తముగా ఏలాగు ప్రార్థన చేయవలెనో మనకు తెలియదు గాని,
ఉచ్చరింప శక్యముగాని మూలుగులతో ఆ ఆత్మ తానే మన పక్షముగా విజ్ఞాపనము
చేయుచున్నాడు. 27 మరియు హృదయములను పరిశోధించువాడు ఆత్మ యొక్క మనస్సు
ఏదో యెరుగును; ఏలయనగా, ఆయన దేవుని చిత్త ప్రకారము పరిశుద్ధులకొరకు విజ్ఞాపనము
చేయుచున్నాడు.

Though the infirmities of Christians are many and great, so that they would be overpowered if left to themselves, yet the Holy Spirit supports them. The Spirit, as an enlightening Spirit, teaches us what to pray for; as a sanctifying Spirit, works and stirs up praying graces; as a comforting Spirit, silences our fears, and helps us over all discouragements. The Holy Spirit is the spring of all desires toward God, which are often more than words can utter. The Spirit who searches the hearts, can perceive the mind and will of the spirit, the renewed mind, and advocates his cause. The Spirit makes intercession to God, and the enemy prevails not.

Their interest in the love of God. (28-31) *28* And we know that all
things work together for good to them that love God, to them who are
the called according to his purpose. *29* For whom he did foreknow, he
also did predestinate to be conformed to the image of his Son, that
he might be the firstborn among many brethren. *30* Moreover whom
he did predestinate, them he also called: and whom he called, them
he also justified: and whom he justified, them he also glorified. *31*
What shall we then say to these things? If God be for us, who can be
against us?

28 దేవుని ప్రేమించువారికి, అనగా ఆయన సంకల్పము చొప్పున పిలువబడిన
వారికి మేలు కలుగుటకై సమస్తమును సమకూడి జరుగుచున్నవని యెరుగుదుము.
29 ఎందుకనగా తన కుమారుడు అనేక సహోదరులలో జ్యేష్ఠుడగునట్లు, దేవుడెవరిని ముందు
ఎరిగెనో, వారు తన కుమారునితో సారూప్యము గలవారగుటకు వారిని ముందుగా
నిర్ణయించెను. 30 మరియు ఎవరిని ముందుగా నిర్ణయించెనో వారిని పిలిచెను. ఎవరిని
పిలిచెనో వారిని నీతిమంతులుగా తీర్చెను, ఎవరిని నీతిమంతులుగా తీర్చెనో వారిని మహిమ
పరచెను. 31 ఇట్లుండగా ఏమందుము? దేవుడు మన పక్షమున నుండగా మనకు
విరోధియెవడు?

That is good for the saints which does their souls good. Every providence tends to the spiritual good of those that love God; in breaking them off from sin, bringing them nearer to God, weaning them from the world, and fitting them for heaven. When the saints act out of character, corrections will be employed to bring them back again. And here is the order of the causes of our salvation, a golden chain, one which cannot be broken. 1. Whom he did foreknow, he also did predestinate to be conformed to the image of his Son. All that God designed for glory and happiness as the end, he decreed to grace and holiness as the way. The whole human race deserved destruction; but for reasons not perfectly known to us, God determined to recover some by regeneration and the power of his grace. He predestinated, or before decreed, that they should be

conformed to the image of his Son. In this life they are in part renewed, and walk in his steps. 2. Whom he did predestinate, them he also called. It is an effectual call, from self and earth to God, and Christ, and heaven, as our end; from sin and vanity to grace and holiness, as our way. This is the gospel call. The love of God, ruling in the hearts of those who once were enemies to him, proves that they have been called according to his purpose. 3. Whom he called, them he also justified. None are thus justified but those that are effectually called. Those who stand out against the gospel call, abide under guilt and wrath. 4. Whom he justified, them he also glorified. The power of corruption being broken in effectual calling, and the guilt of sin removed in justification, nothing can come between that soul and glory. This encourages our faith and hope; for, as for God, his way, his work, is perfect. The apostle speaks as one amazed, and swallowed up in admiration, wondering at the height and depth, and length and breadth, of the love of Christ, which passeth knowledge. The more we know of other things, the less we wonder; but the further we are led into gospel mysteries, the more we are affected by them. While God is for us, and we keep in his love, we may with holy boldness defy all the powers of darkness.

Their final triumph, through Christ. (32-39) *32* He that spared not
his own Son, but delivered him up for us all, how shall he not with
him also freely give us all things? *33* Who shall lay any thing to the
charge of God's elect? It is God that justifieth. *34* Who is he that
condemneth? It is Christ that died, yea rather, that is risen again,
who is even at the right hand of God, who also maketh intercession
for us. *35* Who shall separate us from the love of Christ? shall
tribulation, or distress, or persecution, or famine, or nakedness, or
peril, or sword? *36* As it is written, For thy sake we are killed all the
day long; we are accounted as sheep for the slaughter. *37* Nay, in all
these things we are more than conquerors through him that loved
us. *38* For I am persuaded, that neither death, nor life, nor angels,
nor principalities, nor powers, nor things present, nor things to come,
39 Nor height, nor depth, nor any other creature, shall be able to
separate us from the love of God, which is in Christ Jesus our Lord.

దేవుని ప్రేమ

32 తన సొంత కుమారుని అనుగ్రహించుటకు వెనుక తీయక మన అందరి కొరకు
ఆయనను అప్పగించినవాడు ఆయనతో పాటు సమస్తమును మనకెందుకు అనుగ్రహింపడు?
33 దేవుని చేత ఏర్పరచబడిన వారి మీద నేరము మోపువాడెవడు? 34 నీతిమంతులుగా
తీర్చువాడు దేవుడే. ׀ శిక్ష విధించువాడెవడు? చనిపోయిన క్రీస్తుయేసే. అంతేకాదు మృతులలో
నుండి లేచిన వాడును, దేవుని కుడి పార్శ్వమున ఉన్న వాడును, మనకొరకు విజ్ఞాపనము
కూడ చేయువాడును ఆయనే. 35 క్రీస్తు ప్రేమ నుండి మనలను ఎడబాపు వాడెవడు?
శ్రమయైనను, బాధయైనను, హింసయై నను, కరవైనను, వస్త్రహీనతయైనను, ఉపద్రవమైనను,
ఖడ్గమైనను మనలను ఎడబాపునా? 36 ఇందును గూర్చి వ్రాయబడిన దేమనగా – నిన్ను
బట్టి దినమెల్ల మేము వధింపబడిన వారము, వధకు సిద్ధమైన గొఱ్ఱెలమని మేము ఎంచబడిన
వారము. 37 అయినను మనలను ప్రేమించిన వాని ద్వారా మనము వీటన్నిటిలో అత్యధిక

విజయము పొందుచున్నాము. 38 మరణమైనను, జీవమైనను, దేవదూత లైనను, ప్రధానులైనను, ఉన్నవియైనను, రాబోవునవియైనను, అధికారులైనను యెత్తైనను లోతైనను సృష్టింపబడిన మరి ఏదైనను, 39 మన ప్రభువైన క్రీస్తుయేసు నందలి దేవుని ప్రేమనుండి మనలను ఎడబాపనేరవని రూఢిగా నమ్ముచున్నాను.

All things whatever, in heaven and earth, are not so great a display of God's free love, as the gift of his coequal Son to be the atonement on the cross for the sin of man; and all the rest follows upon union with him, and interest in him. All things, all which can be the causes or means of any real good to the faithful Christian. He that has prepared a crown and a kingdom for us, will give us what we need in the way to it. Men may justify themselves, though the accusations are in full force against them; but if God justifies, that answers all. By Christ we are thus secured. By the merit of his death he paid our debt. Yea, rather that is risen again. This is convincing evidence that Divine justice was satisfied. We have such a Friend at the right hand of God; all power is given to him. He is there, making intercession. Believer! does your soul say within you, Oh that he were mine! and oh that I were his; that I could please him and live to him! Then do not toss your spirit and perplex your thoughts in fruitless, endless doubtings, but as you are convinced of ungodliness, believe on Him who justifies the ungodly. You are condemned, yet Christ is dead and risen. Flee to Him as such. God having manifested his love in giving his own Son for us, can we think that any thing should turn aside or do away that love? Troubles neither cause nor show any abatement of his love. Whatever believers may be separated from, enough remains. None can take Christ from the believer: none can take the believer from Him; and that is enough. All other hazards signify nothing. Alas, poor sinners! though you abound with the possessions of this world, what vain things are they! Can you say of any of them, Who shall separate us? You may be removed from pleasant dwellings, and friends, and estates. You may even live to see and seek your parting. At last you must part, for you must die. Then farewell, all this world accounts most valuable. And what hast thou left, poor soul, who hast not Christ, but that which thou wouldest gladly part with, and canst not; the condemning guilt of all thy sins! But the soul that is in Christ, when other things are pulled away, cleaves to Christ, and these separations pain him not. Yea, when death comes, that breaks all other unions, even that of the soul and body, it carries the believer's soul into the nearest union with its beloved Lord Jesus, and the full enjoyment of him for ever.

ROMANS 9

The apostle's concern that his countrymen were strangers to the gospel. (1-5) I say the truth in Christ, I lie not, my conscience also bearing me witness in the Holy Ghost, *2* That I have great heaviness and continual sorrow in my heart. *3* For I could wish that myself were accursed from Christ for my brethren, my kinsmen according to the flesh: *4* Who are Israelites; to whom pertaineth the adoption, and the glory, and the covenants, and the giving of the law, and the service of God, and the promises; *5* Whose are the fathers, and of whom as concerning the flesh Christ came, who is over all, God blessed for ever. Amen.

9వ అధ్యాయము

ఇశ్రాయేలీయుల విశ్వాసమును గూర్చి పౌలు విచారము

నాకు బహు దుఃఖమును నా హృదయములో మానవి వేదనయు కలవు. 2 క్రీస్తు నందు నిజమే చెప్పుచున్నాను, అబద్ధమాడుట లేదు. 3 పరిశుద్ధాత్మయందు నా మనస్సాక్షి నాతో కూడ సాక్ష్యమిచ్చుచున్నది. సాధ్యమైనయెడల దేహ సంబంధులైన నా సహోదరుల కొరకు నేను క్రీస్తు నుండి వేరై శాపగ్రస్థుడనై యుండగోరెదను. 4 వీరు ఇశ్రాయేలీయులు; దత్తపుత్రత్వము, మహిమయు, నిబంధనలును, ధర్మశాస్త్ర ప్రధానమును అర్చనాచారాదులును, వాగ్దానములును వీరివి. 5 పితరులు వీరి వారు. శరీరమును బట్టి, క్రీస్తు వీరిలో పుట్టెను. ఈయన సర్వాధికారియైన దేవుడైయుండి నిరంతరము స్తోత్రార్హుడైయున్నాడు, ఆమేన్.

Being about to discuss the rejection of the Jews and the calling of the Gentiles, and to show that the whole agrees with the sovereign electing love of God, the apostle expresses strongly his affection for his people. He solemnly appeals to Christ; and his conscience, enlightened and directed by the Holy Spirit, bore witness to his sincerity. He would submit to be treated as "accursed," to be disgraced, crucified; and even for a time be in the deepest horror and distress; if he could rescue his nation from the destruction about to come upon them for their obstinate unbelief. To be insensible to the eternal condition of our fellow-creatures, is contrary both to the love required by the law, and the mercy of the gospel. They had long been professed worshippers of Jehovah. The law, and the national covenant which was grounded thereon, belonged to them. The temple worship was typical of salvation by the Messiah, and the means of communion with God. All the promises concerning Christ and his salvation were given to them. He is not only over all, as Mediator, but he is God blessed for ever.

The promises are made good to the spiritual seed of Abraham. (6-13) Not as though the word of God hath taken none effect. For they are not all Israel, which are of Israel: *7* Neither, because they are the seed of Abraham, are they all children: but, In Isaac shall thy seed be called. *8* That is, They which are the children of the flesh, these are not the children of God: but the children of the promise are counted for the seed. *9* For this is the word of promise, At this time will I come, and Sara shall have a son. *10* And not only this; but when Rebecca also had conceived by one, even by our father Isaac; *11* (For the children being not yet born, neither having done any good or evil, that the purpose of God according to election might stand, not of works, but of him that calleth;) *12* It was said unto her, The elder shall serve the younger. *13* As it is written, Jacob have I loved, but Esau have I hated

దేవుని వాగ్దానములు నిరర్థకము కాలేదు

6 అయితే దేవుని మాట తప్పిపోయినట్టు కాదు. ఇశ్రాయేలు సంబంధులందరును ఇశ్రాయేలీయులు కారు. 7 అబ్రాహాము సంతానమైనంత మాత్రమున అందరును పిల్లలు కారు కాని ఇస్సాకు వల్లనైనది నీ సంతానమనబడును. 8 అనగా శరీర సంబంధులైన పిల్లలు దేవుని పిల్లలు కారు కాని, వాగ్దాన సంబంధులైన పిల్లలు సంతానమని ఎంచబడుదురు.

9 వాగ్దాన రూపమైన వాక్యమిదే – మీదటికి ఈ సమయమునకు వచ్చెదను, అప్పటికి
శారాకు కుమారుడు కలుగును. 10 అంతే కాదు, రిబ్కా మన తండ్రియైన ఇస్సాకు అను
ఒకని వలన గర్భవతి యైనప్పుడు ఏర్పాటును అనుసరించిన దేవుని సంకల్పము, క్రియల
మూలముగా 11 మూలముగానే నిలుకడగా ఉండు నిమిత్తము, పిల్లలింకా పుట్టి మేలైనను
కీడైనను చేయకముందే 12 పెద్దవాడు చిన్నవాడికి దాసుడగును అని ఆమెతో చెప్పబడెను.
13 ఇందును గూర్చి – నేను యాకోబును ప్రేమించితిని, ఏశావును ద్వేషించితిని అని
వ్రాయబడియున్నది.

The rejection of the Jews by the gospel dispensation, did not break God's promise to the patriarchs. The promises and threatenings shall be fulfilled. Grace does not run in the blood; nor are saving benefits always found with outward church privileges. Not only some of Abraham's seed were chosen, and others not, but God therein wrought according to the counsel of his own will. God foresaw both Esau and Jacob as born in sin, by nature children of wrath even as others. If left to themselves they would have continued in sin through life; but for wise and holy reasons, not made known to us, he purposed to change Jacob's heart, and to leave Esau to his perverseness. This instance of Esau and Jacob throws light upon the Divine conduct to the fallen race of man. The whole Scripture shows the difference between the professed Christian and the real believer. Outward privileges are bestowed on many who are not the children of God. There is, however, full encouragement to diligent use of the means of grace which God has appointed.

Answers to objections against God's sovereign conduct, in exercising mercy and justice. (14-24) What shall we say then? Is there
unrighteousness with God? God forbid. *15* For he saith to Moses, I
will have mercy on whom I will have mercy, and I will have compassion
on whom I will have compassion. *16* So then it is not of him that
willeth, nor of him that runneth, but of God that sheweth mercy.
17 For the scripture saith unto Pharaoh, Even for this same purpose
have I raised thee up, that I might shew my power in thee, and that
my name might be declared throughout all the earth. *18* Therefore
hath he mercy on whom he will have mercy, and whom he will he
hardeneth. *19* Thou wilt say then unto me, Why doth he yet find fault?
For who hath resisted his will? *20* Nay but, O man, who art thou that
repliest against God? Shall the thing formed say to him that formed
it, Why hast thou made me thus? *21* Hath not the potter power over
the clay, of the same lump to make one vessel unto honour, and
another unto dishonour? *22* What if God, willing to shew his wrath,
and to make his power known, endured with much longsuffering the
vessels of wrath fitted to destruction: *23* And that he might make
known the riches of his glory on the vessels of mercy, which he had
afore prepared unto glory, *24* Even us, whom he hath called, not of
the Jews only, but also of the Gentiles?

దేవుడు అన్యాయస్థుడు కాడు

14 కాబట్టి ఏమందుము ? దేవుని యందు అన్యాయము కలదా ? అట్లనరాదు.
15 అందుకు మోషేతో ఈలాగు చెప్పుచున్నాడు – ఎవనిని కరుణింతునో వానిని కరుణింతును;

Romans

21

ఎవని యెడల జాలి చూపుదునో వాని యెడల జాలి చూపింతును. 16 కాగా పొందగోరువాని
వలననైనను ప్రయాసపడు వాని వలనైనను కాదు గాని, కరుణించు దేవుని వలననే జరుగును.
17 మరియు, లేఖనము ఫరోతో ఈలాగు చెప్పెను – నేను నీయందు నా బలము
చూపుటకును నా నామము భూలోకమంతట ప్రచురమగుటకును, అందునిమిత్తమే నిన్ను
నియమించితిని. 18 కావున ఆయన ఎవనిని కనికరింపగోరునో వానిని కనికరించును,
ఎవనిని కఠిన పరచగోరునో వాని కఠినపరచును.

దేవుడు సర్వాధికారి

19 అట్లయితే ఆయన చిత్తమును ఎదిరించిన వాడెవడు? ఆయన ఇకను నేరము
మోపనేల? అని నీవు నాతో చెప్పుదువు: 20 అవును గాని ఓ మనుష్యుడా, దేవునికి ఎదురు
చెప్పుటకు నీవెవడవు ? నన్నెందుకీలాగు చేసితివని రూపించబడినది రూపించిన వానితో
చెప్పునా ? 21 ఒక ముద్దలో నుండియే ఒక ఘటము ఘనతకును, ఒకటి ఘనహీనతకును
చేయుటకు మంటిమీద కుమ్మరివానికి అధికారము లేదా? 22 ఆలాగు దేవుడు తన ఉగ్రతను
అగపరచుటకును తన ప్రభావమును చూపుటకును ఇచ్ఛయించినవాడై, నాశనమునకు సిద్ధపడి
ఉగ్రతా పాత్రమైన ఘటములను ఆయన బహుదీర్ఘశాంతముతో సహించిన నేమి?
23 మరియు మహిమ పొందుటకు ఆయన ముందుగా సిద్ధపరచిన కరుణాపాత్ర ఘటముల
యెడల 24 అనగా యూదులలో నుండియు మాత్రము కాక అన్య జనములలో నుండియు
ఆయన పిలిచిన మనయెడల తన మహిమైశ్వర్యము కనపరచవలెనని యున్ననేమి?

Whatever God does, must be just. Wherein the holy, happy people of God differ from others, God's grace alone makes them differ. In this preventing, effectual, distinguishing grace, he acts as a benefactor, whose grace is his own. None have deserved it; so that those who are saved, must thank God only; and those who perish, must blame themselves only, 13:9 . God is bound no further than he has been pleased to bind himself by his own covenant and promise, which is his revealed will. And this is, that he will receive, and not cast out, those that come to Christ; but the drawing of souls in order to that coming, is an anticipating, distinguishing favour to whom he will. Why does he yet find fault? This is not an objection to be made by the creature against his Creator, by man against God. The truth, as it is in Jesus, abases man as nothing, as less than nothing, and advances God as sovereign Lord of all. Who art thou that art so foolish, so feeble, so unable to judge the Divine counsels? It becomes us to submit to him, not to reply against him. Would not men allow the infinite God the same sovereign right to manage the affairs of the creation, as the potter exercises in disposing of his clay, when of the same lump he makes one vessel to a more honourable, and one to a meaner use? God could do no wrong, however it might appear to men. God will make it appear that he hates sin. Also, he formed vessels filled with mercy. Sanctification is the preparation of the soul for glory. This is God's work. Sinners fit themselves for hell, but it is God who prepares saints for heaven; and all whom God designs for heaven hereafter, he fits for heaven now. Would we know who these vessels of mercy are? Those whom God has called; and these not of the Jews only, but of the Gentiles. Surely there can be no unrighteousness in any of these Divine dispensations. Nor in God's exercising

long-suffering, patience, and forbearance towards sinners under increasing guilt, before he brings utter destruction upon them. The fault is in the hardened sinner himself. As to all who love and fear God, however such truths appear beyond their reason to fathom, yet they should keep silence before him. It is the Lord alone who made us to differ; we should adore his pardoning mercy and new-creating grace, and give diligence to make our calling and election sure.

This sovereignty is in God's dealing both with Jews and Gentiles.
(25-29) As he saith also in Osee, I will call them my people, which
were not my people; and her beloved, which was not beloved. *26* And
it shall come to pass, that in the place where it was said unto them,
Ye are not my people; there shall they be called the children of the
living God. *27* Esaias also crieth concerning Israel, Though the number
of the children of Israel be as the sand of the sea, a remnant shall be
saved: *28* For he will finish the work, and cut it short in righteousness:
because a short work will the Lord make upon the earth. *29* And as
Esaias said before, Except the Lord of Sabaoth had left us a seed, we
had been as Sodoma, and been made like unto Gomorrha.

25 నా ప్రజలు కానివారికి నా ప్రజలనియు, ప్రియురాలు కాని దానికి
ప్రియురాలనియు, పేరు పెట్టుదును. 26 మరియు జరుగునదే మనగా, మీరు నా ప్రజలు
కారని ఏ చోటను వారితో చెప్పబడెనో ఆ చోటనే జీవము గల దేవుని కుమారులని వారికి
పేరుపెట్టబడును అని హోషేయలో ఆయన చెప్పుచున్నాడు. 27 మరియు ప్రభువు తన
మాట సమాప్తము చేసి క్లుప్తపరచి భూలోకమునందు దానిని నెరవేర్చును గనుక, ఇశ్రాయేలు
కుమారుల సంఖ్య సముద్రపు ఇసుకవలె నుండినను, శేషమే రక్షింపబడునని 28 యెషయాయు
ఇశ్రాయేలును గూర్చి బిగ్గరగా పలుకు చున్నాడు. 29 మరియు యెషయా ముందు చెప్పిన
ప్రకారము – సైన్యములకు అధిపతియగు ప్రభువు మనకు సంతానము శేషింపచేయకపోయిన
యెడల సొదొమవలె నగుదుము, గొమొర్రాను పోలియుందుము.

The rejecting of the Jews, and the taking in the Gentiles, were foretold in the Old Testament. It tends very much to the clearing of a truth, to observe how the Scripture is fulfilled in it. It is a wonder of Divine power and mercy that there are any saved: for even those left to be a seed, if God had dealt with them according to their sins, had perished with the rest. This great truth this Scripture teaches us. Even among the vast number of professing Christians it is to be feared that only a remnant will be saved.

The falling short of the Jews is owing to their seeking justification,
not by faith, but by the works of the law. (30-33) What shall we say
then? That the Gentiles, which followed not after righteousness, have
attained to righteousness, even the righteousness which is of faith.
31 But Israel, which followed after the law of righteousness, hath not
attained to the law of righteousness. *32* Wherefore? Because they
sought it not by faith, but as it were by the works of the law. For they
stumbled at that stumblingstone; *33* As it is written, Behold, I lay in
Sion a stumblingstone and rock of offence: and whosoever believeth
on him shall not be ashamed.

Romans

22

ఇశ్రాయేలీయుల అపజయమునకు కారణము

30 అట్లయితే మనమేమందుము? నీతిని వెంటాడని అన్యజనులు నీతిని అనగా
విశ్వాసమూలమైన నీతిని పొందిరి; 31 అయితే ఇశ్రాయేలు నీతి కారణమైన నియమమును
వెంటాడినను, ఆ నియమమును అందుకొనలేదు. 32 వారెందుకు అందుకొనలేదు? వారు
విశ్వాసమూలముగా కాక, క్రియలమూలముగా నైనట్టు దానిని వెంటాడిరి. 33–ఇదిగో
నేను అడ్డురాతిని అడ్డుబండను సీయోనులో స్థాపించుచున్నాను. ఆయన యందు
విశ్వాసముంచువాడు సిగ్గుపరచబడడు అని వ్రాయబడిన ప్రకారము వారు అడ్డురాయి తగిలి
తొట్రుపడిరి.

The Gentiles knew not their guilt and misery, therefore were not careful to procure a remedy. Yet they attained to righteousness by faith. Not by becoming proselytes to the Jewish religion, and submitting to the ceremonial law; but by embracing Christ, and believing in him, and submitting to the gospel. The Jews talked much of justification and holiness, and seemed very ambitious to be the favourites of God. They sought, but not in the right way, not in the humbling way, not in the appointed way. Not by faith, not by embracing Christ, depending upon Christ, and submitting to the gospel. They expected justification by observing the precepts and ceremonies of the law of Moses. The unbelieving Jews had a fair offer of righteousness, life, and salvation, made them upon gospel terms, which they did not like, and would not accept. Have we sought to know how we may be justified before God, seeking that blessing in the way here pointed out, by faith in Christ, as the Lord our Righteousness? Then we shall not be ashamed in that awful day, when all refuges of lies shall be swept away, and the Divine wrath shall overflow every hiding-place but that which God hath prepared in his own Son.

ROMANS 10

The apostle's earnest desire for the salvation of the Jews. (1-4)
Brethren, my heart's desire and prayer to God for Israel is, that they
might be saved. *2* For I bear them record that they have a zeal of God,
but not according to knowledge. *3* For they being ignorant of God's
righteousness, and going about to establish their own righteousness,
have not submitted themselves unto the righteousness of God. *4* For
Christ is the end of the law for righteousness to every one that
believeth.

10వ అధ్యాయము

సహోదరులారా, ఇశ్రాయేలీయులు రక్షణ పొందవలెనని నా హృదయాభిలాషయు,
వారి విషయమై నేను దేవునికి చేయు ప్రార్థనయై యున్నవి. 2 వారు దేవుని యందు
ఆసక్తిగలవారని వారిని గూర్చి సాక్ష్యమిచ్చుచున్నాను; అయినను వారి ఆసక్తి జ్ఞానాను
సారమైనది కాదు. 3 ఏలయనగా, వారు దేవుని నీతి నెరుగక తమ స్వనీతిని స్థాపింప
బూనుకొనుచు దేవుని నీతికి లోబడలేదు, 4 విశ్వసించు ప్రతివానికి నీతి కలుగుటకై, క్రీస్తు
ధర్మశాస్త్రమునకు సమాప్తియై యున్నాడు.

The Jews built on a false foundation, and refused to come to Christ for free salvation by faith, and numbers in every age do the same in various ways. The strictness of the law showed men their need of salvation by grace, through faith. And the ceremonies shadowed forth Christ as fulfilling the righteousness, and bearing the curse of the law. So that even under the law, all who were justified before God, obtained that blessing by faith, whereby they were made partakers of the perfect righteousness of the promised Redeemer. The law is not destroyed, nor the intention of the Lawgiver disappointed; but full satisfaction being made by the death of Christ for our breach of the law, the end is gained. That is, Christ has fulfilled the whole law, therefore whoever believeth in him, is counted just before God, as much as though he had fulfilled the whole law himself. Sinners never could go on in vain fancies of their own righteousness, if they knew the justice of God as a Governor, or his righteousness as a Saviour.

The difference between the righteousness of the law, and the righteousness of faith. (5-11) *5* For Moses describeth the righteousness which is of the law, That the man which doeth those things shall live by them. *6* But the righteousness which is of faith speaketh on this wise, Say not in thine heart, Who shall ascend into heaven? (that is, to bring Christ down from above:) *7* Or, Who shall descend into the deep? (that is, to bring up Christ again from the dead.) *8* But what saith it? The word is nigh thee, even in thy mouth, and in thy heart: that is, the word of faith, which we preach; *9* That if thou shalt confess with thy mouth the Lord Jesus, and shalt believe in thine heart that God hath raised him from the dead, thou shalt be saved. *10* For with the heart man believeth unto righteousness; and with the mouth confession is made unto salvation. *11* For the scripture saith, Whosoever believeth on him shall not be ashamed.

అందరి కొరకైన క్రొత్త నీతి మార్గము

5 ధర్మశాస్త్రమూలమగు నీతిని నెరవేర్చువాడు, దానివలననే జీవించునని మోషే వ్రాయుచున్నాడు. 6 అయితే విశ్వాసమూలమగు నీతి ఈలాగు చెప్పుచున్నది 7 ఎవడు పరలోకమునకు ఎక్కిపోవును? అనగా, క్రీస్తును క్రిందికి తెచ్చుటకు; లేక – ఎవడు అగాధములోనికి దిగిపోవును? అనగా క్రీస్తును మృతులలో నుండి పైకి తెచ్చుటకు అని నీవు నీ హృదయములో అనుకొనవద్దు. 8. అదేమని చెప్పుచున్నది? వాక్యము నీ యొద్దను, నీ నోటను నీ హృదయములోను ఉన్నది; అది మేము ప్రకటించు విశ్వాసవాక్యమే. 9 అదేమనగా – యేసు ప్రభువని నీ నోటితో ఒప్పుకొని, దేవుడు మృతులలో నుండి ఆయనను లేపెనని నీ హృదయమందు విశ్వసించిన యెడల నీవు రక్షింపబడుదువు. 10 ఏలయనగా, నీతి కలుగునట్లు మనుష్యుడు హృదయములో విశ్వసించును. రక్షణ కలుగునట్లు నోటితో ఒప్పుకొనును. 11 ఏమనగా, ఆయన యందు విశ్వాసముంచు వాడెవడును సిగ్గు పడడని లేఖనము చెప్పుచున్నది.

The self-condemned sinner need not perplex himself how this righteousness may be found. When we speak of looking upon Christ, and receiving, and feeding upon him, it is not Christ in heaven, nor Christ in the deep, that we mean; but Christ in the promise, Christ offered in the word. Justification by faith in Christ is a plain doctrine. It is brought before the mind and heart of every one, thus leaving him without excuse for unbelief. If a man confessed faith in Jesus, as the Lord and Saviour of lost sinners, and really believed in his heart that God had raised him from the dead, thus showing that he had accepted the atonement, he should be saved by the righteousness of Christ, imputed to him through faith. But no faith is justifying which is not powerful in sanctifying the heart, and regulating all its affections by the love of Christ. We must devote and give up to God our souls and our bodies: our souls in believing with the heart, and our bodies in confessing with the mouth. The believer shall never have cause to repent his confident trust in the Lord Jesus. Of such faith no sinner shall be ashamed before God; and he ought to glory in it before men.

The Gentiles stand on a level with the Jews, in justification and salvation. (12-17) For there is no difference between the Jew and the Greek: for the same Lord over all is rich unto all that call upon him. *13* For whosoever shall call upon the name of the Lord shall be saved. *14* How then shall they call on him in whom they have not believed? and how shall they believe in him of whom they have not heard? and how shall they hear without a preacher? *15* And how shall they preach, except they be sent? as it is written, How beautiful are the feet of them that preach the gospel of peace, and bring glad tidings of good things! *16* But they have not all obeyed the gospel. For Esaias saith, Lord, who hath believed our report *17* So then faith cometh by hearing, and hearing by the word of God.

12 యూదుడని, గ్రీసు దేశస్థుడని భేదము లేదు; ఒక్క ప్రభువే అందరికి ప్రభువైయుండి తనకు ప్రార్థన చేయువారందరి యెడల కృప చూపుటకు ఐశ్వర్యవంతుడై యున్నాడు. 13 ఎందుకనగా – ప్రభువు నామమును బట్టి ప్రార్థన చేయువాడెవడో వాడు రక్షింపబడును. 14 వారు విశ్వసింపని వానికి ఎట్లు ప్రార్థన చేయుదురు? వినని వానిని ఎట్లు విశ్వసించుదురు ? ప్రకటించువారు లేకుండా వారెట్లు విందురు? 15 ప్రకటించు వారు పంపబడని యెడల ఎట్లు ప్రకటించుదురు? ఇందు విషయమై – ఉత్తమమైన వాటిని గూర్చిన సువార్త ప్రకటించు వారి పాదములెంతో సుందరమైనవి అని వ్రాయబడియున్నది. 16 అయినను అందరు సువార్తకు లోబడలేదు. ప్రభువా, మేము తెలియజేసిన సమాచారమెవడు నమ్మెను? అని యెషయా చెప్పుచున్నాడు గదా? కాగా వినుటవలన విశ్వాసము కలుగును; వినుట క్రీస్తుని గూర్చిన మాట వలన కలుగును.

There is not one God to the Jews, more kind, and another to the Gentiles, who is less kind; the Lord is a Father to all men. The promise is the same to all, who call on the name of the Lord Jesus as the Son of God, as God manifest in the flesh. All believers thus call upon the Lord Jesus, and none else will do so humbly or sincerely. But how should any call on the Lord Jesus, the Divine Saviour, who had not heard of him? And what is the life of a Christian but a life of prayer? It shows that we feel our dependence on him, and are ready to give up ourselves to him, and have a believing expectation of our all from him. It was necessary that the gospel should be preached to the Gentiles. Somebody must show them what they are to believe. How welcome the gospel ought to

be to those to whom it was preached! The gospel is given, not only to be known and believed, but to be obeyed. It is not a system of notions, but a rule of practice. The beginning, progress, and strength of faith is by hearing. But it is only hearing the word, as the word of God that will strengthen faith

The Jews might know this from Old Testament prophecies. (18-21)18 But I say, Have they not heard? Yes verily, their sound went into all the earth, and their words unto the ends of the world. *19* But I say, Did not Israel know? First Moses saith, I will provoke you to jealousy by them that are no people, and by a foolish nation I will anger you. *20* But Esaias is very bold, and saith, I was found of them that sought me not; I was made manifest unto them that asked not after me. *21* But to Israel he saith, All day long I have stretched forth my hands unto a disobedient and gainsaying people.

18 అయినను నేను చెప్పునదేమనగా – వారు వినలేదా ? విన్నారు గదా? వారి స్వరము భూలోకమందంతటికిని, వారి మాటలు భూదిగంతముల వరకును బయలు వెళ్ళెను. 19 మరియు నేను చెప్పునదేమనగా – ఇశ్రాయేలునకు తెలియకుండెనా? జనము కాని వారి వలన మీకు రోషము పుట్టించెదను. అవివేకమైన జనము వలన మీకు ఆగ్రహము కలుగజేతును, అని మొదట మోషే చెప్పుచున్నాడు. 20 మరియు యెషయా తెగించి – నన్ను వెదకని వారికి నేను దొరికితిని; నన్ను విచారింపని వారికి ప్రత్యక్షమైతిని అని చెప్పుచున్నాడు. 21 ఇశ్రాయేలు విషయమైతే, అవిధేయులై ఎదురాడు ప్రజలకు నేను దినమంతయు నా చేతులు చాచితిని అని చెప్పుచున్నాడు.

Did not the Jews know that the Gentiles were to be called in? They might have known it from Moses and Isaiah. Isaiah speaks plainly of the grace and favour of God, as going before in the receiving of the Gentiles. Was not this our own case? Did not God begin in love, and make himself known to us when we did not ask after him? The patience of God towards provoking sinners is wonderful. The time of God's patience is called a day, light as day, and fit for work and business; but limited as a day, and there is a night at the end of it. God's patience makes man's disobedience worse, and renders that the more sinful. We may wonder at the mercy of God, that his goodness is not overcome by man's badness; we may wonder at the wickedness of man, that his badness is not overcome by God's goodness. And it is a matter of joy to think that God has sent the message of grace to so many millions, by the wide spread of his gospel.

ROMANS 11

The rejection of the Jews is not universal. (1-10) I say then, Hath God cast away his people? God forbid. For I also am an Israelite, of the seed of Abraham, of the tribe of Benjamin. *2* God hath not cast away his people which he foreknew. Wot ye not what the scripture saith of Elias how he maketh intercession to God against Israel, saying, *3* Lord, they have killed thy prophets, and digged down thine altars; and I am left alone, and they seek my life. *4* But what saith the answer of God unto him? I have reserved to myself seven thousand men, who have not bowed the knee to the image of Baal. *5* Even so then at this present time also there is a remnant according to the

election of grace. *6* And if by grace, then is it no more of works: otherwise grace is no more grace. But if it be of works, then is it no more grace: otherwise work is no more work. *7* What then? Israel hath not obtained that which he seeketh for; but the election hath obtained it, and the rest were blinded *8* (According as it is written, God hath given them the spirit of slumber, eyes that they should not see, and ears that they should not hear;) unto this day. *9* And David saith, Let their table be made a snare, and a trap, and a stumblingblock, and a recompence unto them: *10* Let their eyes be darkened, that they may not see, and bow down their back alway.

11వ అధ్యాయము

ఇశ్రాయేలీయులు బొత్తిగా విసర్జింపబడలేదు

ఆలాగైన యెడల నేనడుగున దేమనగా, దేవుడు తన ప్రజలను విసర్జించెనా? అట్లనరాదు. నేను కూడ ఇశ్రాయేలీయుడను, అబ్రాహాము సంతానమందలి బెన్యామీను గోత్రమునందు పుట్టిన వాడను. 2 తాను ముందెరిగిన తన ప్రజలను దేవుడు విసర్జింపలేదు. ఏలీయాను గూర్చిన భాగములో లేఖనము చెప్పునది మీరెరుగరా ? 3 ప్రభువా, వారు నీ ప్రవక్తలను చంపిరి, నీ బలిపీఠములను పడగొట్టిరి, నేనొక్కడనే మిగిలి యున్నాను, నా ప్రాణము తీయజూచుచున్నారు అని ఇశ్రాయేలునకు విరోధముగా దేవుని యెదుట అతడు వాదించుచున్నాడు. 4 అయితే దేవోక్తి అతనితో ఏమి చెప్పుచున్నది ? బయలుకు మోకాళ్ళూనని ఏడువేల మంది పురుషులను నేను శేషముగా ఉంచుకొనియున్నాను. 5 అలాగుననే అప్పటికాలమందు సయితము, కృప యొక్క ఏర్పాటు చొప్పున శేషము మిగిలియున్నది 6 అది కృప చేతనైన యెడల ఇకను క్రియల మూలమైనది కాదు. కాని యెడల కృప ఇకను కృప కాకపోవును. 7 ఆలాగైన యేమగును ? ఇశ్రాయేలు వెదకునది ఏదో అది వారికి దొరకలేదు. ఏర్పాటు నొందిన వారికి అది దొరికెను, తక్కినవారు కఠిన చిత్తులైరి. 8 ఇందు విషయమై– నేటి వరకు దేవుడు వారికి నిద్ర మత్తుగల మనస్సును, చూడలేని కన్నులను, వినలేని చెవులను ఇచ్చియున్నాడని వ్రాయబడియున్నది. 9 మరియు – వారి భోజనము వారికి ఉరిగాను, బోను గాను ఆటంకము గాను వారి క్రియలకు ప్రతి ఫలముగాను యుండును గాక. 10 వారు చూడకుండునట్లు వారి కన్నులకు చీకటి కమ్మును గాక. వారి వీపును ఎల్లప్పుడును వంగి పోవునట్లు చేయుము అని దావీదు చెప్పుచున్నాడు.

There was a chosen remnant of believing Jews, who had righteousness and life by faith in Jesus Christ. These were kept according to the election of grace. If then this election was of grace, it could not be of works, either performed or foreseen. Every truly good disposition in a fallen creature must be the effect, therefore it cannot be the cause, of the grace of God bestowed on him. Salvation from the first to the last must be either of grace or of debt. These things are so directly contrary to each other that they cannot be blended together. God glorifies his grace by changing the hearts and tempers of the rebellious. How then should they wonder and praise him! The Jewish nation were as in a deep sleep, without knowledge of their danger, or concern about it; having no sense of

their need of the Saviour, or of their being upon the borders of eternal ruin. David, having by the Spirit foretold the sufferings of Christ from his own people, the Jews, foretells the dreadful judgments of God upon them for it, psalms 69 . This teaches us how to understand other prayers of David against his enemies; they are prophecies of the judgments of God, not expressions of his own anger. Divine curses will work long; and we have our eyes darkened, if we are bowed down in worldly-mindedness.

God overruled their unbelief for making the Gentiles partakers of gospel privileges. (11-21) 11 I say then, Have they stumbled that they should fall? God forbid: but rather through their fall salvation is come unto the Gentiles, for to provoke them to jealousy. *12* Now if the fall of them be the riches of the world, and the diminishing of them the riches of the Gentiles; how much more their fulness? *13* For I speak to you Gentiles, inasmuch as I am the apostle of the Gentiles, I magnify mine office: *14* If by any means I may provoke to emulation them which are my flesh, and might save some of them. *15* For if the casting away of them be the reconciling of the world, what shall the receiving of them be, but life from the dead? *16* For if the firstfruit be holy, the lump is also holy: and if the root be holy, so are the branches. *17* And if some of the branches be broken off, and thou, being a wild olive tree, wert graffed in among them, and with them partakest of the root and fatness of the olive tree; *18* Boast not against the branches. But if thou boast, thou bearest not the root, but the root thee. *19* Thou wilt say then, The branches were broken off, that I might be graffed in. *20* Well; because of unbelief they were broken off, and thou standest by faith. Be not highminded, but fear: *21* For if God spared not the natural branches, take heed lest he also spare not thee.

11 కాబట్టి నేనడుగనదేమనగా, వారు పడిపోవునట్లుగా తొట్రిల్లిరా? అట్లనరాదు. 12 వారికి రోషము పుట్టించుటకై వారి తొట్రుపాటు వలన అన్యజనులకు రక్షణ కలిగెను. వారి తొట్రుపాటు లోకమునకు ఐశ్వర్యమును, వారి క్షీణదశ అన్యజనులకు ఐశ్వర్యమును అయిన యెడల వారి పరిపూర్ణత ఎంత ఎక్కువగా ఐశ్వర్యకరమగును!

అన్యుల కొరకైన రక్షణ – అంటుకట్టబడిన కొమ్మను గూర్చిన సాదృశ్యము

13 అన్యజనులగు మీతో నేను మాటలాడుచున్నాను. 14 నేను అన్యజనులకు అపొస్తలుడనై యున్నాను గనుక, ఏ విధముననైనను నా రక్తసంబంధులకు రోషము పుట్టించి వారిలో కొందరినైనను రక్షింపవలెనని నా పరిచర్యను ఘనపరచుచున్నాను. 15 వారిని విసర్జించుట, లోకమును దేవునితో సమాధానపరచుట అయినయెడల వారిని చేర్చుకొనుట ఏమగును? మృతులు సజీవులైనట్టే అగును గదా? 16 ముద్దలో మొదటి పిడికెడు పరిశుద్ధమైనదైతే ముద్దంతయు పరిశుద్ధమే. వేరు పరిశుద్ధమైనదైతే కొమ్మలును పరిశుద్ధములే. 17 అయితే కొమ్మలలో కొన్ని విరిచి వేయబడి, అడవి ఒలీవ కొమ్మవైయున్న నీవు, వాటి మధ్యన అంటుకట్టబడి, ఒలీవ చెట్టు యొక్క సారవంతమైన వేరులో వాటితో కలసి పాలు పొందినయెడల, ఆ కొమ్మలపైన నీవు అతిశయింపకుము. 18 నీవు అతిశయించితివా,

Romans

25

రోమా 11వ అధ్యాయము

వేరు నిన్ను భరించుచున్నది గాని నీవు వేరును భరించుటలేదు. 19 అందుకు – నేను అంటు కట్టబడు నిమిత్తము కొమ్మలు విరిచివేయబడినవని నీవు చెప్పుదువు. 20 మంచిది, వారు అవిశ్వాసమును బట్టి విరిచి వేయబడిరి. నీవైతే విశ్వాసమును బట్టి నిలిచి యున్నావు; గర్వింపక భయపడుము. 21 దేవుడు స్వాభావికమైన కొమ్మలను విడిచిపెట్టని యెడల నిన్నును విడిచిపెట్టడు.

The gospel is the greatest riches of every place where it is. As therefore the righteous rejection of the unbelieving Jews, was the occasion of so large a multitude of the Gentiles being reconciled to God, and at peace with him; the future receiving of the Jews into the church would be such a change, as would resemble a general resurrection of the dead in sin to a life of righteousness. Abraham was as the root of the church. The Jews continued branches of this tree till, as a nation, they rejected the Messiah; after that, their relation to Abraham and to God was, as it were, cut off. The Gentiles were grafted into this tree in their room; being admitted into the church of God. Multitudes were made heirs of Abraham's faith, holiness and blessedness. It is the natural state of every one of us, to be wild by nature. Conversion is as the grafting in of wild branches into the good olive. The wild olive was often ingrafted into the fruitful one when it began to decay, and this not only brought forth fruit, but caused the decaying olive to revive and flourish. The Gentiles, of free grace, had been grafted in to share advantages. They ought therefore to beware of self-confidence, and every kind of pride or ambition; lest, having only a dead faith, and an empty profession, they should turn from God, and forfeit their privileges. If we stand at all, it is by faith; we are guilty and helpless in ourselves, and are to be humble, watchful, afraid of self-deception, or of being overcome by temptation. Not only are we at first justified by faith, but kept to the end in that justified state by faith only; yet, by a faith which is not alone, but which worketh by love to God and man.

The Gentiles cautioned against pride and unbelief, The Jews shall be called as a nation, and brought into God's visible covenant again. (22-32) 22 Behold therefore the goodness and severity of God: on them which fell, severity; but toward thee, goodness, if thou continue in his goodness: otherwise thou also shalt be cut off. *23* And they also, if they abide not still in unbelief, shall be graffed in: for God is able to graff them in again. *24* For if thou wert cut out of the olive tree which is wild by nature, and wert graffed contrary to nature into a good olive tree: how much more shall these, which be the natural branches, be graffed into their own olive tree? *25* For I would not, brethren, that ye should be ignorant of this mystery, lest ye should be wise in your own conceits; that blindness in part is happened to Israel, until the fulness of the Gentiles be come in. *26* And so all Israel shall be saved: as it is written, There shall come out of Sion the Deliverer, and shall turn away ungodliness from Jacob: *27* For this is my covenant unto them, when I shall take away their sins. *28* As concerning the gospel, they are enemies for your sakes: but as touching the election, they are beloved for the fathers' sakes. *29* For the gifts and calling of God are without repentance. *30* For as ye in times past have not believed God, yet have now obtained mercy through their unbelief: *31* Even so

have these also now not believed, that through your mercy they also
may obtain mercy. *32* For God hath concluded them all in unbelief,
that he might have mercy upon all.

22 కాబట్టి దేవుని అనుగ్రహమును, కాఠిన్యమును, అనగా పడిపోయిన వారి మీద
కాఠిన్యమును నీవు అనుగ్రహ పాత్రుడవై నిలిచియున్నయెడల, నీ మీద ఉన్న దేవుని అనుగ్రహము
చూడుము; అట్లు నిలువనియెడల నీవును నరికి వేయబడుదువు. 23 వారును తమ
అవిశ్వాసములో నిలువకపోయిన యెడల అంటుకట్ట బడుదురు; దేవుడు వారిని మరల
అంటు కట్టుటకు శక్తి గలవాడు. 24 ఎట్లనగా, నీవు స్వాభావికమైన అడవి ఒలీవ చెట్టు
నుండి కోయబడి, స్వభావ విరుద్ధముగా మంచి ఒలీవ చెట్టున అంటు కట్టబడిన యెడల,
స్వాభావికమైన కొమ్మలగు వారు, మరి నిశ్చయముగా తమ సొంత ఒలీవ చెట్టున అంటు
కట్టబడరా ?

అందరి యెడల కరుణ చూపవలెనని దేవుని నిత్య సంకల్పము

25 సహోదరులారా, మీ దృష్టికి మీరే బుద్ధిమంతులమని అనుకొనకుండునట్లు ఈ
మర్మము మీరు తెలిసికొనగోరుచున్నాను. అదేమనగా, అన్యజనుల ప్రవేశము సంపూర్ణమగు
వరకు ఇశ్రాయేలునకు కఠిన మనస్సు కొంత మట్టుకు కలిగెను. 26 వారు ప్రవేశించునప్పుడు
– విమోచకుడు సీయోనులో నుండి వచ్చి యాకోబులో నుండి భక్తిహీనతను తొలగించును;
27 నేను వారి పాపములను పరిహరించినప్పుడు నా వలన వారికి కలుగు నిబంధన
ఇదియే అని వ్రాయబడినట్టు ఇశ్రాయేలు జనులందరును రక్షింపబడుదురు. 28 సువార్త
విషయమైతే, వారు మిమ్మును బట్టి శత్రువులు గాని, ఏర్పాటు విషయమైతే పితరులను
బట్టి ప్రియులై యున్నారు. 29 ఏలయనగా, దేవుడు తన కృపావరముల విషయములలోను,
పిలుపు విషయములోను పశ్చాత్తాపపడడు. 30 మీరు గత కాలమందు దేవునికి
అవిధేయులైయుండి, ఇప్పుడు వారి అవిధేయతను బట్టి కరుణింపబడితిరి. 31 అటువలెనే
మీ యెడల చూపబడిన కరుణను బట్టి వారును ఇప్పుడు కరుణ పొందునిమిత్తము, ఇప్పుడు
వారు అవిధేయులై యున్నారు. 32 అందరియెడల కరుణ చూపవలెనని దేవుడు అందరిని
అవిధేయ తాస్థితిలో మూసివేసి బంధించియున్నాడు.

Of all judgments, spiritual judgments are the sorest; of these the apostle is here speaking. The restoration of the Jews is, in the course of things, far less improbable than the call of the Gentiles to be the children of Abraham; and though others now possess these privileges, it will not hinder their being admitted again. By rejecting the gospel, and by their indignation at its being preached to the Gentiles, the Jews were become enemies to God; yet they are still to be favoured for the sake of their pious fathers. Though at present they are enemies to the gospel, for their hatred to the Gentiles; yet, when God's time is come, that will no longer exist, and God's love to their fathers will be remembered. True grace seeks not to confine God's favour. Those who find mercy themselves, should endeavour that through their mercy others also may obtain mercy. Not that the Jews will be restored to have their priesthood, and temple, and

ceremonies again; an end is put to all these; but they are to be brought to believe in Christ, the true become one sheep-fold with the Gentiles, under Christ the Great Shepherd. The captivities of Israel, their dispersion, and their being shut out from the church, are emblems of the believer's corrections for doing wrong; and the continued care of the Lord towards that people, and the final mercy and blessed restoration intended for them, show the patience and love of God.

*A solemn adoring of the wisdom, goodness, and justice of God. (33-
36)* O the depth of the riches both of the wisdom and knowledge of
God! how unsearchable are his judgments, and his ways past finding
out! *34* For who hath known the mind of the Lord? or who hath been
his counsellor? *35* Or who hath first given to him, and it shall be
recompensed unto him again? *36* For of him, and through him, and to
him, are all things: to whom be glory for ever. Amen.

33 ఆహా, దేవుని బుద్ధి జ్ఞానముల బాహుళ్యము ఎంతో గంభీరము; ఆయన
తీర్పులు శోధింపనెంతో అశక్యములు; ఆయన మార్గము లెంతో అగమ్యములు. 34 ప్రభువు
మనస్సు నెరిగిన వాడెవడు ? ఆయనకు ఆలోచన చెప్పిన వాడెవడు ? 35 ముందుగా
ఆయనకిచ్చి, ప్రతిఫలము పొందగలవాడెవడు? 36 ఆయన మూలమునను, ఆయన ద్వారాను,
ఆయన నిమిత్తమును సమస్తము కలిగి యున్నవి. యుగములవరకు ఆయనకు మహిమ
కలుగును గాక. ఆమేన్.

The apostle Paul knew the mysteries of the kingdom of God as well as ever any man; yet he confesses himself at a loss; and despairing to find the bottom, he humbly sits down at the brink, and adores the depth. Those who know most in this imperfect state, feel their own weakness most. There is not only depth in the Divine counsels, but riches; abundance of that which is precious and valuable. The Divine counsels are complete; they have not only depth and height, but breadth and length, Eph 3:18, and that passing knowledge. There is that vast distance and disproportion between God and man, between the Creator and the creature, which for ever shuts us from knowledge of his ways. What man shall teach God how to govern the world? The apostle adores the sovereignty of the Divine counsels. All things in heaven and earth, especially those which relate to our salvation, that belong to our peace, are all of him by way of creation, through him by way of providence, that they may be to him in their end. Of God, as the Spring and Fountain of all; through Christ, to God, as the end. These include all God's relations to his creatures; if all are of Him, and through Him, all should be to Him, and for Him. Whatever begins, let God's glory be the end: especially let us adore him when we talk of the Divine counsels and actings. The saints in heaven never dispute, but always praise.

ROMANS 12

Believers are to dedicate themselves to God. (1,2) I beseech you
therefore, brethren, by the mercies of God, that ye present your bodies
a living sacrifice, holy, acceptable unto God, which is your reasonable
service. *2* And be not conformed to this world: but be ye transformed
by the renewing of your mind, that ye may prove what is that good,
and acceptable, and perfect, will of God.

12వ అధ్యాయము

నూతన జీవము

కాబట్టి సహోదరులారా, పరిశుద్ధమును, దేవునికి అనుకూలమైన సజీవ యాగముగా
మీ శరీరములను ఆయనకు సమర్పించుకొనుడని దేవుని వాత్సల్యమును బట్టి మిమ్మును
బతిమాలు కొనుచున్నాను. ఇట్టి సేవ మీకు యుక్తమైనది. 2 మీరు, ఈ లోక మర్యాదలను
అనుసరింపక, ఉత్తమమును, అనుకూలమును, సంపూర్ణమునై యున్న దేవుని చిత్తమేదో
పరీక్షించి తెలిసికొనునట్లు మీ మనస్సు మారి, నూతన మగుటవలన రూపాంతరము
పొందుడి.

The apostle having closed the part of his epistle wherein he argues and proves various doctrines which are practically applied, here urges important duties from gospel principles. He entreated the Romans, as his brethren in Christ, by the mercies of God, to present their bodies as a living sacrifice to Him. This is a powerful appeal. We receive from the Lord every day the fruits of his mercy. Let us render ourselves; all we are, all we have, all we can do: and after all, what return is it for such very rich receivings? It is acceptable to God: a reasonable service, which we are able and ready to give a reason for, and which we understand. Conversion and sanctification are the renewing of the mind; a change, not of the substance, but of the qualities of the soul. The progress of sanctification, dying to sin more and more, and living to righteousness more and more, is the carrying on this renewing work, till it is perfected in glory. The great enemy to this renewal is, conformity to this world. Take heed of forming plans for happiness, as though it lay in the things of this world, which soon pass away. Do not fall in with the customs of those who walk in the lusts of the flesh, and mind earthly things. The work of the Holy Ghost first begins in the understanding, and is carried on to the will, affections, and conversation, till there is a change of the whole man into the likeness of God, in knowledge, righteousness, and true holiness. Thus, to be godly, is to give up ourselves to God.

*To be humble, and faithfully to use their spiritual gifts, in their
respective stations. (3-8) 3* For I say, through the grace given unto me,
to every man that is among you, not to think of himself more highly
than he ought to think; but to think soberly, according as God hath
dealt to every man the measure of faith. *4* For as we have many
members in one body, and all members have not the same office:
5 So we, being many, are one body in Christ, and every one members
one of another. *6* Having then gifts differing according to the grace
that is given to us, whether prophecy, let us prophesy according to
the proportion of faith; *7* Or ministry, let us wait on our ministering:
or he that teacheth, on teaching; *8* Or he that exhorteth, on
exhortation: he that giveth, let him do it with simplicity; he that
ruleth, with diligence; he that sheweth mercy, with cheerfulness.

కృపావరములను సరిగా వాడుకొనుట

3 తన్నుతాను ఎంచుకొన తగిన దాని కంటె ఎక్కువగా ఎంచుకొనక, దేవుడు
ఒక్కొక్కనికి విభజించి ఇచ్చిన విశ్వాస పరిమాణ ప్రకారము, తాను స్వస్థబుద్ధి కలవాడగుటకై
తగిన రీతిగా తన్ను ఎంచుకొనవలెనని, నాకు అనుగ్రహింపబడిన కృపను బట్టి మీలో ఉన్న

ప్రతి వానితోను చెప్పుచున్నాను. 4 ఒక్క శరీరములో మనకు అనేక అవయవములున్నను,
ఈ అవయవములన్నిటికి ఒక్కటే పని ఏలాగు ఉండదో, 5 ఆలాగే అనేకులమైన మనము
క్రీస్తులో ఒక్క శరీరముగా నుండి, ఒకనికొకరము ప్రత్యేకముగా అవయవములమై యున్నాము.
6 మనకనుగ్రహింపబడిన కృప చొప్పున వేర్వేరు కృపావరములు కలిగిన వారమై యున్నాము
గనుక, 7 ప్రవచనవరమైతే విశ్వాస పరిమాణము చొప్పున ప్రవచింతము; పరిచర్యయైతే
పరిచర్యలోను, 8 బోధించువాడైతే బోధించుటలోను, హెచ్చరించు వాడైతే హెచ్చరించుటలోను
పని కలిగియుందము. పంచిపెట్టువాడు శుద్ధమనస్సుతోను, పై విచారణ చేయువాడు
జాగ్రత్తతోను, కరుణించువాడు సంతోషముతోను పని జరిగింపవలెను.

Pride is a sin in us by nature; we need to be cautioned and armed against it. All the saints make up one body in Christ, who is the Head of the body, and the common Centre of their unity. In the spiritual body, some are fitted for and called to one sort of work; others for another sort of work. We are to do all the good we can, one to another, and for the common benefit. If we duly thought about the powers we have, and how far we fail properly to improve them, it would humble us. But as we must not be proud of our talents, so we must take heed lest, under a pretence of humility and self-denial, we are slothful in laying out ourselves for the good of others. We must not say, I am nothing, therefore I will sit still, and do nothing; but, I am nothing in myself, and therefore I will lay out myself to the utmost, in the strength of the grace of Christ. Whatever our gifts or situations may be, let us try to employ ourselves humbly, diligently, cheerfully, and in simplicity; not seeking our own credit or profit, but the good of many, for this world and that which is to come.

Exhortations to various duties. (9-16) 9 Let love be without
dissimulation. Abhor that which is evil; cleave to that which is good.
10 Be kindly affectioned one to another with brotherly love; in honour
preferring one another; *11* Not slothful in business; fervent in spirit;
serving the Lord; *12* Rejoicing in hope; patient in tribulation;
continuing instant in prayer; *13* Distributing to the necessity of saints;
given to hospitality. *14* Bless them which persecute you: bless, and
curse not. *15* Rejoice with them that do rejoice, and weep with them
that weep. *16* Be of the same mind one toward another. Mind not
high things, but condescend to men of low estate. Be not wise in your
own conceits.

క్రైస్తవ జీవిత చట్టములు

9 మీ ప్రేమ నిష్కపటమైనదై యుండవలెను. చెడ్డదానిని అసహ్యించుకొని, మంచి
దానిని హత్తుకొని యుండుడి. 10 సహోదర ప్రేమ విషయములో ఒకరి యందొకరు
అనురాగము గలవారై, ఘనత విషయములో ఒకనినొకడు గొప్పగా ఎంచుకొనుడి.
11 ఆసక్తి విషయములో మాంద్యులు కాక, ఆత్మయందు తీవ్రత గలవారై, ప్రభువును
సేవించుడి. 12 నిరీక్షణ గలవారై సంతోషించుచు, శ్రమయందు ఓర్పు గలవారై,
ప్రార్థనయందు పట్టుదల గలిగి యుండుడి. 13 పరిశుద్ధుల అవసరములలో పాలు పొందుచు,
శ్రద్ధగా అతిథ్యము ఇచ్చుచుండుడి. 14 మిమ్మును హింసించు వారిని దీవించుడి; దీవించుడి

గాని శపింపవద్దు. 15 సంతోషించు వారితో సంతోషించుడి. 16 ఏడ్చువారితో ఏడువుడి
ఒకనితో నొకడు మనస్సు కలిసి యుండుడి. హెచ్చువాటి యందు మనస్సుంచక,
తగ్గువాటియందు ఆసక్తులై యుండుడి. మీకు మీరే బుద్ధిమంతుల మని అనుకొనవద్దు.

The professed love of Christians to each other should be sincere, free from deceit, and unmeaning and deceitful compliments. Depending on Divine grace, they must detest and dread all evil, and love and delight in whatever is kind and useful. We must not only do that which is good, but we must cleave to it. All our duty towards one another is summed up in one word, love. This denotes the love of parents to their children; which is more tender and natural than any other; unforced, unconstrained. And love to God and man, with zeal for the gospel, will make the wise Christian diligent in all his wordly business, and in gaining superior skill. God must be served with the spirit, under the influences of the Holy Spirit. He is honoured by our hope and trust in him, especially when we rejoice in that hope. He is served, not only by working for him, but by sitting still quietly, when he calls us to suffer. Patience for God's sake, is true piety. Those that rejoice in hope, are likely to be patient in tribulation. We should not be cold in the duty of prayer, nor soon weary of it. Not only must there be kindness to friends and brethren, but Christians must not harbour anger against enemies. It is but mock love, which rests in words of kindness, while our brethren need real supplies, and it is in our power to furnish them. Be ready to entertain those who do good: as there is occasion, we must welcome strangers. Bless, and curse not. It means thorough good will; not, bless them when at prayer, and curse them at other times; but bless them always, and curse not at all. True Christian love will make us take part in the sorrows and joys of each other. Labour as much as you can to agree in the same spiritual truths; and when you come short of that, yet agree in affection. Look upon worldly pomp and dignity with holy contempt. Do not mind it; be not in love with it. Be reconciled to the place God in his providence puts you in, whatever it be. Nothing is below us, but sin. We shall never find in our hearts to condescend to others, while we indulge conceit of ourselves; therefore that must be mortified.

And to peaceable conduct towards all men, with forbearance and benevolence. (17-21) 17 Recompense to no man evil for evil. Provide
things honest in the sight of all men. *18* If it be possible, as much as
lieth in you, live peaceably with all men. *19* Dearly beloved, avenge
not yourselves, but rather give place unto wrath: for it is written,
Vengeance is mine; I will repay, saith the Lord. *20* Therefore if thine
enemy hunger, feed him; if he thirst, give him drink: for in so doing
thou shalt heap coals of fire on his head. *21* Be not overcome of evil,
but overcome evil with good.

17 కీడుకు ప్రతి కీడు ఎవనికిని చేయవద్దు; మనుషులందరి దృష్టికి యోగ్యమైనవాటిని
గూర్చి ఆలోచన కలిగియుండుడి. 18 శక్యమైతే మీచేత నైనంతమట్టుకు సమస్త మనుష్యులతో
సమాధానముగా ఉండుడి. 19 ప్రియులారా, మీకు మీరే పగతీర్చుకొనక దేవుని ఉగ్రతకు
చోటియ్యుడి. – పగతీర్చుట నాపని, నేనే ప్రతిఫలమిత్తునని ప్రభువు చెప్పుచున్నాడని వ్రాయబడి
యున్నది. 20 కాబట్టి నీ శత్రువు ఆకలిగొని యుంటే అతనికి భోజనము పెట్టుము,

దప్పిగొని యుంటే దాహమిమ్ము.; ఆలాగు చేయుటవలన అతని తలమీద నిప్పులు కుప్పగా
పోయుదువు. 21 కీడువలన జయింపబడక మేలు చేత కీడును జయించుము.

Since men became enemies to God, they have been very ready to be enemies one to another. And those that embrace religion, must expect to meet with enemies in a world whose smiles seldom agree with Christ's. Recompense to no man evil for evil. That is a brutish recompence, befitting only animals, which are not conscious of any being above them, or of any existence hereafter. And not only do, but study and take care to do, that which is amiable and creditable, and recommends religion to all with whom you converse. Study the things that make for peace; if it be possible, without offending God and wounding conscience. Avenge not yourselves. This is a hard lesson to corrupt nature, therefore a remedy against it is added. Give place unto wrath. When a man's passion is up, and the stream is strong, let it pass off; lest it be made to rage the more against us. The line of our duty is clearly marked out, and if our enemies are not melted by persevering kindness, we are not to seek vengeance; they will be consumed by the fiery wrath of that God to whom vengeance belongeth. The last verse suggests what is not easily understood by the world; that in all strife and contention, those that revenge are conquered, and those that forgive are conquerors. Be not overcome of evil. Learn to defeat ill designs against you, either to change them, or to preserve your own peace. He that has this rule over his spirit, is better than the mighty. God's children may be asked whether it is not more sweet unto them than all earthly good, that God so enables them by his Spirit, thus to feel and act.

ROMANS 13

The duty of subjection to governors. (1-7) Let every soul be subject
unto the higher powers. For there is no power but of God: the powers
that be are ordained of God. *2* Whosoever therefore resisteth the
power, resisteth the ordinance of God: and they that resist shall
receive to themselves damnation. *3* For rulers are not a terror to good
works, but to the evil. Wilt thou then not be afraid of the power? do
that which is good, and thou shalt have praise of the same: *4* For he
is the minister of God to thee for good. But if thou do that which is
evil, be afraid; for he beareth not the sword in vain: for he is the
minister of God, a revenger to execute wrath upon him that doeth
evil. *5* Wherefore ye must needs be subject, not only for wrath, but
also for conscience sake. *6* For for this cause pay ye tribute also: for
they are God's ministers, attending continually upon this very thing.
7 Render therefore to all their dues: tribute to whom tribute is due;
custom to whom custom; fear to whom fear; honour to whom honour.

13వ అధ్యాయము

అధికారులకు లోబడియుండుట

ప్రతివాడునుపై అధికారులకు లోబడి యుండవలెను.; ఏలయనగా దేవుని వలన
కలిగినది తప్ప మరి ఏ అధికారమును లేదు; ఉన్న అధికారములు దేవుని వలననే
నియమింపబడియున్నవి. 2 కాబట్టి అధికారమును ఎదిరించువాడు దేవుని నియమమును

ఎదిరించుచున్నాడు; ఎదురించువారు తమమీదికి తామే శిక్ష తెచ్చుకొందురు. 3 ప్రభుత్వము
చేయువారు చెడ్డ కార్యములకే గాని మంచి కార్యములకు భయంకరులు కారు.; 4 నీకు
మేలు కలుగుటకు అధికారులు దేవుని పరిచారకులు. వారికి భయపడక ఉండకోరితివా?
మేలు చేయుము, అప్పుడు వారి చేత మెప్పుపొందుదువు. నీవు చెడ్డది చేసినయెడల
భయపడుము, వారు ఊరకయే ఖడ్గము ధరింపరు, కీడు చేయువాని మీద ఆగ్రహము
చూపుటకై వారు ప్రతికారము చేయు దేవుని పరిచారకులు. 5 కాబట్టి ఆగ్రహ భయమును
బట్టి మాత్రము కాక మనస్సాక్షిని బట్టియు లోబడియుండుట ఆవశ్యకము. 6 ఏలయనగా
వారు దేవుని సేవకులై యుండి ఎల్లప్పుడు ఈ సేవయందే పని కలిగియుందురు. 7 ఇందుకే
గదా మీరు పన్ను కూడ చెల్లించుచున్నారు? కాబట్టి ఎవనికి పన్నో వానికి పన్నును, ఎవనికి
సుంకమో వానికి సుంకమును చెల్లించుడి. ఎవని యెడల భయముండవలెనో వాని యెడల
భయమును ఎవని యెడల సన్మానముండవలెనో వాని యెడల సన్మానమును కలిగియుండి
అందరికిని వారి వారి ఋణములను తీర్చుడి.

The grace of the gospel teaches us submission and quiet, where pride and the carnal mind only see causes for murmuring and discontent. Whatever the persons in authority over us themselves may be, yet the just power they have, must be submitted to and obeyed. In the general course of human affairs, rulers are not a terror to honest, quiet, and good subjects, but to evil-doers. Such is the power of sin and corruption, that many will be kept back from crimes only by the fear of punishment. Thou hast the benefit of the government, therefore do what thou canst to preserve it, and nothing to disturb it. This directs private persons to behave quietly and peaceably where God has set them, 1 timothy 2:1,2 . Christians must not use any trick or fraud. All smuggling, dealing in contraband goods, withholding or evading duties, is rebellion against the express command of God. Thus honest neighbours are robbed, who will have to pay the more; and the crimes of smugglers, and others who join with them, are abetted. It is painful that some professors of the gospel should countenance such dishonest practices. The lesson here taught it becomes all Christians to learn and practise, that the godly in the land will always be found the quiet and the peaceable in the land, whatever others are.

Exhortations to mutual love. (8-10) 8 Owe no man any thing, but
to love one another: for he that loveth another hath fulfilled the law.
9 For this, Thou shalt not commit adultery, Thou shalt not kill, Thou
shalt not steal, Thou shalt not bear false witness, Thou shalt not
covet; and if there be any other commandment, it is briefly
comprehended in this saying, namely, Thou shalt love thy neighbour
as thyself. *10* Love worketh no ill to his neighbour: therefore love is
the fulfilling of the law.

సహోదర ప్రేమ

8 ఒకని నొకడు ప్రేమించుట విషయములో తప్ప మరేమియు ఎవనికిని అచ్చి
యుండవద్దు. పొరుగువానిని ప్రేమించిన వాడే ధర్మశాస్త్రము నెరవేర్చినవాడు. 9 ఏలాగనగా
వ్యభిచరింపవద్దు, నరహత్య చేయవద్దు, దొంగిల వద్దు, ఆశింపవద్దు అనునవియు, మరి

ఏ ఆజ్ఞయైనను ఉన్న యెడల అదియు, నిన్నువలె నీ పొరుగు వానిని ప్రేమింపవలెనను
వాక్యములో సంక్షేపముగా ఇమిడి యున్నవి. 10 ప్రేమ పొరుగువానికి కీడు చేయదు
గనుక ప్రేమ కలిగి యుండుట ధర్మశాస్త్రమును నెరవేర్చుటయే.

Christians must avoid useless expense, and be careful not to contract any debts they have not the power to discharge. They are also to stand aloof from all venturesome speculations and rash engagements, and whatever may expose them to the danger of not rendering to all their due. Do not keep in any one's debt. Give every one his own. Do not spend that on yourselves, which you owe to others. But many who are very sensible of the trouble, think little of the sin, of being in debt. Love to others includes all the duties of the second table. The last five of the ten commandments are all summed up in this royal law, Thou shalt love thy neighbour as thyself; with the same sincerity that thou lovest thyself, though not in the same measure and degree. He that loves his neighbour as himself, will desire the welfare of his neighbour. On this is built that golden rule, of doing as we would be done by. Love is a living, active principle of obedience to the whole law. Let us not only avoid injuries to the persons, connexions, property, and characters of men; but do no kind or degree of evil to any man, and study to be useful in every station of life.

To temperance and sobriety. (11-14) And that, knowing the time,
that now it is high time to awake out of sleep: for now is our salvation
nearer than when we believed. *12* The night is far spent, the day is at
hand: let us therefore cast off the works of darkness, and let us put
on the armour of light. *13* Let us walk honestly, as in the day; not in
rioting and drunkenness, not in chambering and wantonness, not in
strife and envying. *14* But put ye on the Lord Jesus Christ, and make
not provision for the flesh, to fulfil the lusts thereof.

క్రీస్తు దినము సమీపించుట

11 మరియు మీరు కాలము నెరిగి నిద్ర మేలు కొను వేళయైనదని తెలిసికొని
ఆలాగు చేయుడి. మనము విశ్వాసులమైనప్పటికంటె ఇప్పుడు, రక్షణ మనకు మరి
సమీపముగా ఉన్నది. 12 రాత్రి చాల గడిచి పగలు సమీపముగా ఉన్నది గనుక మనము
అంధకార క్రియలను విసర్జించి, తేజస్సంబంధమైన యుద్ధోపకరణములను ధరించుకొందము.
13 అల్లరితో కూడిన ఆటపాటలైనను, మత్తయినను లేకయు, కామ విలాసములైనను,
పోకిరి చేష్టలైనను లేకయు కలహమైనను మత్సరమైనను లేకయు, పగటి యందు
నడచుకొనునట్టు మర్యాదగా నడచుకొందము. 14 మెట్టుకు ప్రభువైన యేసుక్రీస్తును
ధరించుకొనినవారై, శరీరేచ్ఛలను నెరవేర్చుకొనుటకు శరీరము విషయమై ఆలోచన
చేసికొనకుడి.

Four things are here taught, as a Christian's directory for his day's work. When to awake; Now; and to awake out of the sleep of carnal security, sloth, and negligence; out of the sleep of spiritual death, and out of the sleep of spiritual deadness. Considering the time; a busy time; a perilous time. Also the salvation nigh at hand. Let us mind our way, and mend our pace, we are nearer our journey's end. Also to make ourselves

ready. The night is far spent, the day is at hand; therefore it is time to dress ourselves. Observe what we must put off; clothes worn in the night. Cast off the sinful works of darkness. Observe what we must put on; how we should dress our souls. Put on the armour of light. A Christian must reckon himself undressed, if unarmed. The graces of the Spirit are this armour, to secure the soul from Satan's temptations, and the assaults of this present evil world. Put on Christ; that includes all. Put on righteousness of Christ, for justification. Put on the Spirit and grace of Christ, for sanctification. The Lord Jesus Christ must be put on as Lord to rule you as Jesus to save you; and in both, as Christ anointed and appointed by the Father to this ruling, saving work. And how to walk. When we are up and ready, we are not to sit still, but to appear abroad; let us walk. Christianity teaches us how to walk so as to please God, who ever sees us. Walk honestly as in the day; avoiding the works of darkness. Where there are riot and drunkenness, there usually are chambering and wantonness, and strife and envy. Solomon puts these all together, proverbs 23:29-35 . See what provision to make. Our great care must be to provide for our souls: but must we take no care about our bodies? Yes; but two things are forbidden. Perplexing ourselves with anxious, encumbering care; and indulging ourselves in irregular desires. Natural wants are to be answered, but evil appetites must be checked and denied. To ask meat for our necessities, is our duty, we are taught to pray for daily bread; but to ask meat for our lusts, is provoking God, psalms 78:18 .

ROMANS 14

*The Jewish converts cautioned against judging, and Gentile believers
against despising one the other. (1-13)* Him that is weak in the faith
receive ye, but not to doubtful disputations. *2* For one believeth that
he may eat all things: another, who is weak, eateth herbs. *3* Let not
him that eateth despise him that eateth not; and let not him which
eateth not judge him that eateth: for God hath received him. *4* Who
art thou that judgest another man's servant? to his own master he
standeth or falleth. Yea, he shall be holden up: for God is able to
make him stand. *5* One man esteemeth one day above another:
another esteemeth every day alike. Let every man be fully persuaded
in his own mind. *6* He that regardeth the day, regardeth it unto the
Lord; and he that regardeth not the day, to the Lord he doth not
regard it. He that eateth, eateth to the Lord, for he giveth God thanks;
and he that eateth not, to the Lord he eateth not, and giveth God
thanks. *7* For none of us liveth to himself, and no man dieth to himself.
8 For whether we live, we live unto the Lord; and whether we die, we
die unto the Lord: whether we live therefore, or die, we are the Lord's.
9 For to this end Christ both died, and rose, and revived, that he
might be Lord both of the dead and living. *10* But why dost thou judge
thy brother? or why dost thou set at nought thy brother? for we shall
all stand before the judgment seat of Christ. *11* For it is written, As I
live, saith the Lord, every knee shall bow to me, and every tongue
shall confess to God. *12* So then every one of us shall give account of
himself to God. *13* Let us not therefore judge one another any more:
but judge this rather, that no man put a stumblingblock or an occasion
to fall in his brother's way.

14వ అధ్యాయము

విశ్వాసము విషయము బలహీనుడైన వానిని జేర్చుకొనుట

విశ్వాసము విషయమై బలహీనుడైన వానిని చేర్చుకొనుడి. అయినను
సంశయములను తీర్చుటకు వాదములను పెట్టుకొనవద్దు. 2 ఒకడు సమస్తమును
తినవచ్చునని నమ్ముచున్నాడు. మరియొకడు బలహీనుడైయుండి, కూరగాయలనే
తినుచున్నాడు. 3 తినువాడు తినని వానిని తృణీకరింప కూడదు, తిననివాడు తినువానికి
తీర్పు తీర్చకూడదు.; ఏలయనగా దేవుడతనిని చేర్చుకొనెను. 4 పరుని సేవకునికి తీర్పు
తీర్చుటకు నీవెవడవు? అతడు నిలిచి యుండుటయైనను పడియుండుట యైనను అతని
సొంత యజమానుని పనియే.; అతడు నిలుచును ప్రభువు అతనిని నిలువబెట్టుటకు శక్తి
గలవాడు. 5 ఒకడు ఒక దినము కంటె మరియొక దినము మంచిదని ఎంచుచున్నాడు;
మరియొకడు ప్రతిదినమును సమానముగా ఎంచుచున్నాడు; ప్రతివాడు తన మట్టుకు తానే
తన మనస్సులో రూఢి పరచుకొనవలెను. 6 దినమును లక్ష్యపెట్టువాడు, ప్రభువు కోసరమే
లక్ష్యపెట్టుచున్నాడు; తినువాడు దేవునికి కృతజ్ఞతాస్తుతులు చెల్లించుచున్నాడు గనుక ప్రభువు
కోసరమే తినుచున్నాడు; తిననివాడు ప్రభువుకోసరము తినుట మాని, దేవునికి కృతజ్ఞతా
స్తుతులు చెల్లించుచున్నాడు. 7 మనలో ఎవడును తన కోసరమే బ్రతుకడు. ఎవడును తన
కోసరమే చనిపోడు. 8 మనము బ్రతికినను ప్రభువు కోసరమే బ్రతుకు చున్నాము;
చనిపోయినను ప్రభువు కోసరమే చనిపోవుచున్నాము. కాబట్టి మనము బ్రతికినను
చనిపోయినను ప్రభువు వారమైయున్నాము. 9 తాను మృతులకును, సజీవులకును ప్రభువై
యుండుటకు, ఇందు నిమిత్తమే గదా క్రీస్తు చనిపోయి మరల బ్రతికెను. 10 అయితే నీవు
నీ సహోదరునికి తీర్పు తీర్చనేల? నీ సహోదరుని నిరాకరింప నేల? మన మందరము
దేవుని న్యాయపీఠము యెదుట నిలుతుము. 11 నాతోడు ప్రతి మోకాలును నా యెదుట
వంగును, ప్రతి నాలుకయు దేవుని స్తుతించును అని ప్రభువు చెప్పుచున్నాడు 12 అని
వ్రాయబడియున్నది గనుక మనలో ప్రతివాడును తన్ను గురించి దేవునికి లెక్క అప్పగింపవలెను.
13 కాగా మనమిక మీదట ఒకని కొకడు తీర్పు తీర్చకుందము. ఇదియు గాక, సహోదరునికి
అడ్డమైనను ఆటంకమైనను కలుగజేయ కుందుమని మీరు నిశ్చయించుకొనుడి.

Differences of opinion prevailed even among the immediate followers of Christ and their disciples. Nor did St. Paul attempt to end them. Compelled assent to any doctrine, or conformity to outward observances without being convinced, would be hypocritical and of no avail. Attempts for producing absolute oneness of mind among Christians would be useless. Let not Christian fellowship be disturbed with strifes of words. It will be good for us to ask ourselves, when tempted to disdain and blame our brethren; Has not God owned them? and if he has, dare I disown them? Let not the Christian who uses his liberty, despise his weak brother as ignorant and superstitious. Let not the scrupulous believer find fault with his brother, for God accepted him, without regarding the distinctions of meats. We usurp the place of God, when we take upon us thus to judge the thoughts and intentions of others, which are out of our view. The case

as to the observance of days was much the same. Those who knew that all these things were done away by Christ's coming, took no notice of the festivals of the Jews. But it is not enough that our consciences consent to what we do; it is necessary that it be certified from the word of God. Take heed of acting against a doubting conscience. We are all apt to make our own views the standard of truth, to deem things certain which to others appear doubtful. Thus Christians often despise or condemn each other, about doubtful matters of no moment. A thankful regard to God, the Author and Giver of all our mercies, sanctifies and sweetens them. Though some are weak, and others are strong, yet all must agree not to live to themselves. No one who has given up his name to Christ, is allowedly a self-seeker; that is against true Christianity. The business of our lives is not to please ourselves, but to please God. That is true Christianity, which makes Christ all in all. Though Christians are of different strength, capacities, and practices in lesser things, yet they are all the Lord's; all are looking and serving, and approving themselves to Christ. He is Lord of those that are living, to rule them; of those that are dead, to revive them, and raise them up. Christians should not judge or despise one another, because both the one and the other must shortly give an account. A believing regard to the judgment of the great day, would silence rash judgings. Let every man search his own heart and life; he that is strict in judging and humbling himself, will not be apt to judge and despise his brother. We must take heed of saying or doing things which may cause others to stumble or to fall. The one signifies a lesser, the other a greater degree of offence; that which may be an occasion of grief or of guilt to our brother.

*And the Gentiles exhorted to take heed of giving offence in their use
of indifferent things. (14-23) 14* I know, and am persuaded by the Lord
Jesus, that there is nothing unclean of itself: but to him that
esteemeth any thing to be unclean, to him it is unclean. *15* But if thy
brother be grieved with thy meat, now walkest thou not charitably.
Destroy not him with thy meat, for whom Christ died. *16* Let not then
your good be evil spoken of: *17* For the kingdom of God is not meat
and drink; but righteousness, and peace, and joy in the Holy Ghost.
18 For he that in these things serveth Christ is acceptable to God,
and approved of men. *19* Let us therefore follow after the things which
make for peace, and things wherewith one may edify another. *20* For
meat destroy not the work of God. All things indeed are pure; but it is
evil for that man who eateth with offence. *21* It is good neither to eat
flesh, nor to drink wine, nor any thing whereby thy brother stumbleth,
or is offended, or is made weak. *22* Hast thou faith? have it to thyself
before God. Happy is he that condemneth not himself in that thing
which he alloweth. *23* And he that doubteth is damned if he eat,
because he eateth not of faith: for whatsoever is not of faith is sin.

14 సహజముగా ఏదియు నిషిద్ధము కాదని నేను ప్రభువైన యేసు నందు ఎరిగి
రూఢిగా నమ్ముచున్నాను. అయితే ఏదైనను నిషిద్ధమని ఎంచుకొను వానికి, అది నిషిద్ధమే.
15 నీ సహోదరుడు నీ భోజన మూలముగా దుఃఖించినయెడల నీవికను ప్రేమ కలిగి
నడచుకొనువాడవు కావు. ఎవని కొరకు క్రీస్తు చనిపోయెనో వానిని నీ భోజనము చేత
పాడుచేయకుము. 16 మీకున్న మేలైనది దూషణ పాలు కానియ్యకుడి. 17 దేవుని రాజ్యము
భోజనమును పానమును కాదు గాని, నీతియు సమాధానమును, పరిశుద్ధాత్మయందలి

Romans

31

ఆనందమునై యున్నది. 18 ఈ విషయమునందు క్రీస్తునకు దాసుడైనవాడు దేవునికి ఇష్టుడును
మనుష్యుల దృష్టికి యోగ్యుడునై యున్నాడు. 19 కాబట్టి సమాధానమును పరస్పర
క్షేమాభివృద్ధిని కలుగజేయు వాటినే ఆసక్తితో అనుసరింతము. 20 భోజనము నిమిత్తము
దేవుని పనిని పాడుచేయకుడి; సమస్త పదార్థములు పవిత్రములే కాని అనుమానముతో
తినువానికి అది దోషము. 21 మాంసము తినుట గాని, ద్రాక్షారసము త్రాగుట గాని నీ
సహోదరుని కడ్డము కలుగజేయునది మరేదియు గాని మానివేయుట మంచిది. 22 నీకున్న
విశ్వాసము దేవుని ఎదుట నీ మట్టుకు నీవే ఉంచుకొనుము; తాను సమ్మతించిన విషయములో
తనకు తానే తీర్పు తీర్చుకొననివాడు ధన్యుడు. 23 అనుమానించువాడు తినిన యెడల
విశ్వాసము లేకుండా తినును, గనుక దోషి యని తీర్పు నొందును. విశ్వాసమూలము
కానిది ఏదో అదిపాపము.

Christ deals gently with those who have true grace, though they are weak in it. Consider the design of Christ's death: also that drawing a soul to sin, threatens the destruction of that soul. Did Christ deny himself for our brethren, so as to die for them, and shall not we deny ourselves for them, so as to keep from any indulgence? We cannot hinder ungoverned tongues from speaking evil; but we must not give them any occasion. We must deny ourselves in many cases what we may lawfully do, when our doing it may hurt our good name. Our good often comes to be evil spoken of, because we use lawful things in an uncharitable and selfish manner. As we value the reputation of the good we profess and practise, let us seek that it may not be evil-spoken of. Righteousness, peace, and joy, are words that mean a great deal. As to God, our great concern is to appear before him justified by Christ's death, sanctified by the Spirit of his grace; for the righteous Lord loveth righteousness. As to our brethren, it is to live in peace, and love, and charity with them; following peace with all men. As to ourselves, it is joy in the Holy Ghost; that spiritual joy wrought by the blessed Spirit in the hearts of believers, which respects God as their reconciled Father, and heaven as their expected home. Regard to Christ in doing our duties, alone can make them acceptable. Those are most pleasing to God that are best pleased with him; and they abound most in peace and joy in the Holy Ghost. They are approved by wise and good men; and the opinion of others is not to be regarded. Many wish for peace, and talk loudly for it, who do not follow the things that make for peace. Meekness, humility, self-denial, and love, make for peace. We cannot edify one another, while quarrelling and contending. Many, for meat and drink, destroy the work of God in themselves; nothing more destroys the soul than pampering and pleasing the flesh, and fulfilling the lusts of it; so others are hurt, by wilful offence given. Lawful things may be done unlawfully, by giving offence to brethren. This takes in all indifferent things, whereby a brother is drawn into sin or trouble; or has his graces, his comforts, or his resolutions weakened. Hast thou faith? It is meant of knowledge and clearness as to our Christian liberty. Enjoy the comfort of it, but do not trouble others by a wrong use of it. Nor may we act against a doubting conscience. How excellent are the blessings of Christ's kingdom, which consists not in outward rites and ceremonies, but in righteousness, peace, and joy in the Holy Ghost! How preferable is the service of God to all other services! and in serving him we are not called to live and die to ourselves, but unto Christ, whose we are, and whom we ought to serve.

ROMANS 15

Directions how to behave towards the weak. (1-7) We then that
are strong ought to bear the infirmities of the weak, and not to please
ourselves. *2* Let every one of us please his neighbour for his good to
edification. *3* For even Christ pleased not himself; but, as it is written,
The reproaches of them that reproached thee fell on me. *4* For
whatsoever things were written aforetime were written for our
learning, that we through patience and comfort of the scriptures might
have hope 5 Now the God of patience and consolation grant you to be
likeminded one toward another according to Christ Jesus: *6* That ye
may with one mind and one mouth glorify God, even the Father of our
Lord Jesus Christ. *7* Wherefore receive ye one another, as Christ
also received us to the glory of God.

15వ అధ్యాయము

బలవంతులు బలహీనుల యెడల నడచుకొను విధము

కాగా బలవంతులమైన మనము, మనలను మనమే సంతోషపరచు కొనక,
బలహీనుల దౌర్బల్యములను భరించుటకు బద్ధులమై యున్నాము. 2 తన పొరుగు వానికి
క్షేమాభివృద్ధి కలుగునట్లు మనలో ప్రతివాడును మేలైన దానియందు అతనిని సంతోష
పరచవలెను. 3 క్రీస్తు కూడ తన్నుతాను సంతోషపరచుకొనలేదు గాని – నిన్ను నిందించు
వారి నిందలు నా మీద పడెను అని వ్రాయబడి యున్నట్లు ఆయనకు సంభవించెను.
4 ఏలయనగా ఓర్పు వలనను, లేఖనముల వలని ఆదరణవలనను మనకు నిరీక్షణ కలుగుటకై
పూర్వమందు వ్రాయబడినవన్నియు మనకు బోధకలుగు నిమిత్తము వ్రాయబడియున్నవి.
5 మీరేక భావము గలవారై, ఏకగ్రీవముగా మనప్రభువైన యేసుక్రీస్తు తండ్రియగు దేవుని
మహిమ పరచు నిమిత్తము, 6 క్రీస్తుయేసు చిత్త ప్రకారము ఒకనితో నొకడు మనస్సు
కలిసినవారై యుండునట్లు ఓర్పునకును ఆదరణకునుకర్తయగు దేవుడు మీ కనుగ్రహించును
గాక. 7 కాబట్టి క్రీస్తు మిమ్మును చేర్చుకొనిన ప్రకారము దేవునికి మహిమ కలుగునట్లు
మీరును ఒకనినొకడు చేర్చుకొనుడి.

Christian liberty was allowed, not for our pleasure, but for the glory of God, and the good of others. We must please our neighbour, for the good of his soul; not by serving his wicked will, and humouring him in a sinful way; if we thus seek to please men, we are not the servants of Christ. Christ's whole life was a self-denying, self-displeasing life. And he is the most advanced Christian, who is the most conformed to Christ. Considering his spotless purity and holiness, nothing could be more contrary to him, than to be made sin and a curse for us, and to have the reproaches of God fall upon him; the just for the unjust. He bore the guilt of sin, and the curse for it; we are only called to bear a little of the trouble of it. He bore the presumptuous sins of the wicked; we are called only to bear the failings of the weak. And should not we be humble, self-denying, and ready to consider one another, who are members one of another? The Scriptures are written for our use and benefit, as much as for those to whom they were first given. Those are most learned who are most mighty in the Scriptures. That comfort

which springs from the word of God, is the surest and sweetest, and the greatest stay to hope. The Spirit as a Comforter, is the earnest of our inheritance. This like-mindedness must be according to the precept of Christ, according to his pattern and example. It is the gift of God; and a precious gift it is, for which we must earnestly seek unto him. Our Divine Master invites his disciples, and encourages them by showing himself as meek and lowly in spirit. The same disposition ought to mark the conduct of his servants, especially of the strong towards the weak. The great end in all our actions must be, that God may be glorified; nothing more forwards this, than the mutual love and kindness of those who profess religion. Those that agree in Christ may well agree among themselves.

All to receive one another as brethren. (8-13) 8 Now I say that
Jesus Christ was a minister of the circumcision for the truth of God,
to confirm the promises made unto the fathers: *9* And that the Gentiles
might glorify God for his mercy; as it is written, For this cause I will
confess to thee among the Gentiles, and sing unto thy name. *10* And
again he saith, Rejoice, ye Gentiles, with his people. *11* And again,
Praise the Lord, all ye Gentiles; and laud him, all ye people. *12* And
again, Esaias saith, There shall be a root of Jesse, and he that shall
rise to reign over the Gentiles; in him shall the Gentiles trust 13
Now the God of hope fill you with all joy and peace in believing, that
ye may abound in hope, through the power of the Holy Ghost.

8 నేను చెప్పునదేమనగా – పితరులకు చేయబడిన వాగ్దానముల విషయములో
దేవుడు సత్యవంతుడని స్థాపించుటకును, అన్యజనులు ఆయన కనికరమును గూర్చి దేవుని
మహిమపరచుటకును క్రీస్తు సున్నతి గలవారికి పరిచారకుడాయెను. 9 అందువిషయమై
ఈ హేతువు చేతను అన్యజనులలో నేను నిన్ను స్తుతింతును; నీ నామ సంకీర్తనము చేయుదును
అని వ్రాయబడియున్నది. 10 మరియు అన్యజనులారా, ఆయన ప్రజలతో సంతోషించుడి
అనియు, 11 మరియు సమస్త అన్యజనులారా, ప్రభువును స్తుతించుడి, సకల ప్రజలు
ఆయనను కొనియాడుదురు గాక అనియు చెప్పియున్నది. 12 మరియు యెషయా ఈలాగు
చెప్పుచున్నాడు – యెష్షయిలో నుండి వేరు చిగురు, అనగా అన్యజనుల నేలుటకు లేచువాడు
వచ్చును; ఆయనయందు అన్యజనులు నిరీక్షణయుంచుదురు. 13 కాగా మీరు పరిశుద్ధాత్మ
శక్తిపొంది, విస్తారముగా నిరీక్షణ గల వారగుటకు, నిరీక్షణ కర్తయగు దేవుడు విశ్వాసము
ద్వారా సమస్తానందముతోను, సమాధానముతోను మిమ్మును నింపును గాక.

Christ fulfilled the prophecies and promises relating to the Jews, and the Gentile converts could have no excuse for despising them. The Gentiles, being brought into the church, are companions in patience and tribulation. They should praise God. Calling upon all the nations to praise the Lord, shows that they shall have knowledge of him. We shall never seek to Christ till we trust in him. And the whole plan of redemption is suited to reconcile us to one another, as well as to our gracious God, so that an abiding hope of eternal life, through the sanctifying and comforting power of the Holy Spirit, may be attained. Our own power will never reach this; therefore where this hope is, and is abounding, the blessed Spirit must have all the glory. "All joy and peace;" all sorts of true joy and peace, so as to suppress doubts and fears, through the powerful working of the Holy Spirit.

The writing and preaching of the apostle. (14-21) And I myself also am persuaded of you, my brethren, that ye also are full of goodness, filled with all knowledge, able also to admonish one another. *15* Nevertheless, brethren, I have written the more boldly unto you in some sort, as putting you in mind, because of the grace that is given to me of God, *16* That I should be the minister of Jesus Christ to the Gentiles, ministering the gospel of God, that the offering up of the Gentiles might be acceptable, being sanctified by the Holy Ghost. 17 I have therefore whereof I may glory through Jesus Christ in those things which pertain to God. *18* For I will not dare to speak of any of those things which Christ hath not wrought by me, to make the Gentiles obedient, by word and deed, *19* Through mighty signs and wonders, by the power of the Spirit of God; so that from Jerusalem, and round about unto Illyricum, I have fully preached the gospel of Christ. *20* Yea, so have I strived to preach the gospel, not where Christ was named, lest I should build upon another man's foundation: *21* But as it is written, To whom he was not spoken of, they shall see: and they that have not heard shall understand

మోమాటము లేక వ్రాసినందుకు పౌలు క్షమాపణ

14 నా సహోదరులారా, మీరు కేవలము మంచి వారును సమస్త జ్ఞాన సంపూర్ణులును, ఒకరికి మరియొకరు బుద్ధి చెప్ప సమర్థులునై యున్నారని నా మట్టుకు నేను మిమ్మును గూర్చి రూఢిగా నమ్ముచున్నాను. 15 అయినను అన్యజనులు అను అర్పణ పరిశుద్ధాత్మవలన పరిశుద్ధ పరచబడి, ప్రీతికరమగునట్లు, నేను సువార్త విషయమై యాజక ధర్మము జరిగించుచు, 16 దేవుని చేత నాకు అనుగ్రహింపబడిన కృపను బట్టి, అన్యజనుల నిమిత్తము యేసుక్రీస్తు పరిచారకుడనైతిని. ఇది హేతువు చేసుకొని మీకు జ్ఞాపకము చేయవలెనని యుండి ఎక్కువ ధైర్యము కలిగి సంక్షేపముగా మీకు వ్రాయుచున్నాను. 17 కాగా, క్రీస్తు యేసును బట్టి దేవుని విషయమైన సంగతులలో, నాకు అతిశయ కారణము కలదు. 18 ఏలాగనగా– అన్యజనులు విధేయులగునట్లు, వాక్యము చేతను, క్రియ చేతను, గురుతుల బలముచేతను, మహత్కార్యముల బలము చేతను, పరిశుద్ధాత్మ బలము చేతను క్రీస్తు నాద్వారా చేయించిన వాటిని గూర్చియే గాని, మరి దేనిని గూర్చియు మాటలాడ తెగింపను. 19 కాబట్టి యెరూషలేము మొదలుకొని చుట్టుపట్లనున్న ప్రదేశము లందు ఇల్లూరికు ప్రాంతము వరకు క్రీస్తు సువార్తను పూర్ణముగా ప్రకటించి యున్నాను. 20 నేనైతే మరియొకని పునాది మీద కట్టకుండు నిమిత్తము, 21 ఆయనను గూర్చిన సమాచారమెవరికి తెలియజేయబడలేదో వారు చూతురనియు, విననివారు గ్రహింతురనియు వ్రాయబడిన ప్రకారము, క్రీస్తు నామమెరుగని చోట్లను సువార్తను ప్రకటింపవలెనని మిక్కిలి ఆశ గలవాడనై యుండి ఆలాగున ప్రకటించితిని.

The apostle was persuaded that the Roman Christians were filled with a kind and affectionate spirit, as well as with knowledge. He had written to remind them of their duties and their dangers, because God had appointed him the minister of Christ to the Gentiles. Paul preached to them; but what made them sacrifices to God, was, their

Romans

33

sanctification; not his work, but the work of the Holy Ghost: unholy things can never be pleasing to the holy God. The conversion of souls pertains unto God; therefore it is the matter of Paul's glorying, not the things of the flesh. But though a great preacher, he could not make one soul obedient, further than the Spirit of God accompanied his labours. He principally sought the good of those that sat in darkness. Whatever good we do, it is Christ who does it by us.

His purposed journeys. (22-29) For which cause also I have been much hindered from coming to you. *23* But now having no more place in these parts, and having a great desire these many years to come unto you; *24* Whensoever I take my journey into Spain, I will come to you: for I trust to see you in my journey, and to be brought on my way thitherward by you, if first I be somewhat filled with your company. *25* But now I go unto Jerusalem to minister unto the saints. *26* For it hath pleased them of Macedonia and Achaia to make a certain contribution for the poor saints which are at Jerusalem. *27* It hath pleased them verily; and their debtors they are. For if the Gentiles have been made partakers of their spiritual things, their duty is also to minister unto them in carnal things. *28* When therefore I have performed this, and have sealed to them this fruit, I will come by you into Spain. *29* And I am sure that, when I come unto you, I shall come in the fulness of the blessing of the gospel of Christ.

పౌలు సొంత ఏర్పాట్లు

22 ఈ హేతువు చేతను మీ యొద్దకు రాకుండా నాకు అనేక పర్యాయములు ఆటంకము కలిగెను. 23 ఇప్పుడైతే ఈ ప్రదేశములలో నేనిక సంచరింపవలసిన భాగము లేదు గనుక, 24 అనేక సంవత్సరముల నుండి మీ యొద్దకు రావలెనని మిక్కిలి అపేక్ష కలిగి, నేను స్పెయిను దేశమునకు వెళ్ళునప్పుడు మార్గములో మిమ్మును చూచి, మొదట మీ సహవాసము వలన కొంత మట్టుకు సంతృప్తి పొంది, మీ చేత అక్కడికి సాగనంప బడుదునని నిరీక్షించుచున్నాను. 25 అయితే ఇప్పుడు పరిశుద్ధుల కొరకు పరిచర్య చేయుచు యెరూషలేమునకు వెళ్ళుచున్నాను. 26 ఏలయనగా, యెరూషలేములో నున్న పరిశుద్ధులలో బీదలైన వారి నిమిత్తము మాసిదోనియ వారును, అకయవారును కొంత సొమ్ము చందా వేయ నిష్టపడిరి. 27 అవును, వారిష్టపడి దానిని చేసిరి, వారు వీరికి ఋణస్థులు. ఎట్లనగా, అన్యజనులు వీరి ఆత్మ సంబంధమైన విషయములలో పాలివారైయున్నారు గనుక శరీర సంబంధమైన విషయములలో వీరికి సహాయము చేయబద్ధులై యున్నారు. 28 ఈ పనిని ముగించి ఈ ఫలమును వారికప్పగించి నేను మీ పట్టణము మీదుగా స్పెయినునకు ప్రయాణము చేతును. 29 నేను మీ యొద్దకు వచ్చునప్పుడు, క్రీస్తు యొక్క ఆశీర్వాద సంపూర్ణముతో వత్తునని యెరుగుదును.

The apostle sought the things of Christ more than his own will, and would not leave his work of planting churches to go to Rome. It concerns all to do that first which is most needful. We must not take it ill if our friends prefer work which is pleasing to God, before visits and compliments, which may please us. It is justly expected from all Christians, that they should promote every good work, especially that blessed work, the

conversion of souls. Christian society is a heaven upon earth, an earnest of our gathering together unto Christ at the great day. Yet it is but partial, compared with our communion with Christ; for that only will satisfy the soul. The apostle was going to Jerusalem, as the messenger of charity. God loves a cheerful giver. Every thing that passes between Christians should be a proof and instance of the union they have in Jesus Christ. The Gentiles received the gospel of salvation from the Jews; therefore were bound to minister to them in what was needed for the body. Concerning what he expected from them he speaks doubtfully; but concerning what he expected from God he speaks confidently. We cannot expect too little from man, nor too much from God. And how delightful and advantageous it is to have the gospel with the fulness of its blessings! What wonderful and happy effects does it produce, when attended with the power of the Spirit!

He requests their prayers. (30-33) Now I beseech you, brethren,
for the Lord Jesus Christ's sake, and for the love of the Spirit, that ye
strive together with me in your prayers to God for me; *31* That I may
be delivered from them that do not believe in Judaea; and that my
service which I have for Jerusalem may be accepted of the saints;
32 That I may come unto you with joy by the will of God, and may with
you be refreshed. *33* Now the God of peace be with you all. Amen.

30 సహోదరులారా, నేను యూదయలో ఉన్న అవిధేయుల చేతులలో నుండి
తప్పింపబడి, యెరూషలేములో చేయవలసియున్న ఈ పరిచర్య పరిశుద్ధులకు
ప్రీతికరమగునట్లును, 31 నేను దేవుని చిత్తము వలన సంతోషముతో మీ యొద్దకు వచ్చి
మీతో కలిసి విశ్రాంతి పొందునట్లును, 32 మీరు నా కొరకు దేవునికి చేయు ప్రార్థనలయందు
నాతో కలసి పోరాడవలెనని, మన ప్రభువైన యేసుక్రీస్తును బట్టియు, ఆత్మ వలని ప్రేమను
బట్టియు మిమ్మును బతిమాలుకొనుచున్నాను. 33 సమాధాన కర్తయగు దేవుడు మీ కందరికి
తోడై యుండునుగాక, ఆమేన్.

Let us learn to value the effectual fervent prayers of the righteous. How careful should we be, lest we forfeit our interest in the love and prayers of God's praying people! If we have experienced the Spirit's love, let us not be wanting in this office of kindness for others. Those that would prevail in prayer, must strive in prayer. Those who beg the prayers of others, must not neglect to pray for themselves. And though Christ knows our state and wants perfectly, he will know them from us. As God must be sought, for restraining the ill-will of our enemies, so also for preserving and increasing the good-will of our friends. All our joy depends upon the will of God. Let us be earnest in prayer with and for each other, that for Christ's sake, and by the love of the Holy Spirit, great blessings may come upon the souls of Christians, and the labours of ministers.

ROMANS 16

*The apostle recommends Phebe to the church at Rome, and greets
several friends there. (1-16)* I commend unto you Phebe our sister,
which is a servant of the church which is at Cenchrea: *2* That ye
receive her in the Lord, as becometh saints, and that ye assist her in
whatsoever business she hath need of you: for she hath been a
succourer of many, and of myself also. *3* Greet Priscilla and Aquila
my helpers in Christ Jesus: *4* Who have for my life laid down their

own necks: unto whom not only I give thanks, but also all the churches
of the Gentiles. *5* Likewise greet the church that is in their house.
Salute my wellbeloved Epaenetus, who is the firstfruits of Achaia
unto Christ. *6* Greet Mary, who bestowed much labour on us. *7* Salute
Andronicus and Junia, my kinsmen, and my fellowprisoners, who are
of note among the apostles, who also were in Christ before me. *8* Greet
Amplias my beloved in the Lord. *9* Salute Urbane, our helper in Christ,
and Stachys my beloved. *10* Salute Apelles approved in Christ. Salute
them which are of Aristobulus' household. *11* Salute Herodion my
kinsman. Greet them that be of the household of Narcissus, which
are in the Lord. *12* Salute Tryphena and Tryphosa, who labour in the
Lord. Salute the beloved Persis, which laboured much in the Lord.
13 Salute Rufus chosen in the Lord, and his mother and mine.
14 Salute Asyncritus, Phlegon, Hermas, Patrobas, Hermes, and the
brethren which are with them. *15* Salute Philologus, and Julia, Nereus,
and his sister, and Olympas, and all the saints which are with them. *16* Salute
one another with an holy kiss. The churches of Christ salute you.

16వ అధ్యాయము

వ్యక్తిగత శుభములు

కెంక్రేయలో నున్న సంఘ పరిచారకురాలగు ఫీబే అను మన సహోదరిని,
పరిశుద్ధులకు తగినట్టుగా ప్రభువునందు చేర్చుకొని, 2 ఆమెకు మీ వలన కావలసినది
ఏదైనా ఉన్న యెడల సహాయము చేయవలెనని ఆమెను గూర్చి మీకు సిఫారసు చేయుచున్నాను;
ఆమె అనేకులకును, నాకును సహాయురాలై యుండెను. 3 క్రీస్తు యేసు నందు నా జతపని
వారైన ప్రిస్కిల్లకును, అకులకును నా వందనములు చెప్పుడి. 4 వారు నా ప్రాణము కొరకు
వారి ప్రాణములను ఇచ్చుటకైనను తెగించిరి. మరియు, వారి ఇంట నున్న సంఘమునకును
వందనములు చెప్పుడి; నేను మాత్రము కాదు, అన్యజనులలోని సంఘములవారందరు
వీరికి కృతజ్ఞులైయున్నారు. 5 ఆసియలోని క్రీస్తుకు ప్రథమ ఫలమైయున్న నా ప్రియుడగు
ఎపైనెటుకు వందనములు. 6 మీ కొరకు బహుగా ప్రయాసపడిన మరియకు వందనములు.
7 నాకు బంధువులును, నా తోడిఖైదీలునైన అంద్రొనీకుకును, యూనీయకును వందనములు,
వీరు అపొస్తలులలో ప్రసిద్ధికెక్కిన వారై, నాకంటె ముందుగా క్రీస్తునందున్నవారు.
8 ప్రభువునందు నాకు ప్రియుడగు అంప్లీయతునకు వందనములు. 9 క్రీస్తునందు మన
జత పనివాడగు ఊర్బానుకును, నా ప్రియుడగు స్టాకునకును వందనములు. 10 క్రీస్తునందు
యోగ్యుడైన అపెల్లెకు వందనములు. అరిస్టొబూలు ఇంటి వారికి వందనములు. 11 నా
బంధువుడగు హెరోదియోనుకు వందనములు. నార్కిస్సు యింటివారిలో ప్రభువునందున్న
వారికి వందనములు. 12 ప్రభువునందు ప్రయాసపడు త్రుపైనాకును త్రుఫోసాకును
వందనములు. ప్రియురాలగు పెర్సిసుకు వందనములు, ఆమె ప్రభువునందు బహుగా
ప్రయాసపడెను. 13 ప్రభువునందు ఏర్పరచబడిన రూపునకు వందనములు; అతని తల్లికి
వందనములు, ఆమె నాకును తల్లి. 14 అసుంక్రితుకును, ప్లెగోనుకును, హెర్మేకును

పత్రొబకును, హెర్మాకును వారితో కూడానున్న సహోదరులకును వందనములు.
15 పిలొలొగునకును, యూలియాకును, నేరియకును, అతని సహోదరికిని, ఒలుంపాకును
వారితో కూడనున్న పరిశుద్ధులందరికిని వందనములు. 16 పవిత్రమైన ముద్దు పెట్టుకొని
యొకని కొకడు వందనములు చేయుడి. క్రీస్తు సంఘములన్నియు మీకు వందనములు
చెప్పుచున్నవి.

Paul recommends Phebe to the Christians at Rome. It becomes Christians to help one another in their affairs, especially strangers; we know not what help we may need ourselves. Paul asks help for one that had been helpful to many; he that watereth shall be watered also himself. Though the care of all the churches came upon him daily, yet he could remember many persons, and send salutations to each, with particular characters of them, and express concern for them. Lest any should feel themselves hurt, as if Paul had forgotten them, he sends his remembrances to the rest, as brethren and saints, though not named. He adds, in the close, a general salutation to them all, in the name of the churches of Christ.

Cautions the church against such as made divisions. (17-20) Now I beseech you, brethren, mark them which cause divisions and offences contrary to the doctrine which ye have learned; and avoid them. *18* For they that are such serve not our Lord Jesus Christ, but their own belly; and by good words and fair speeches deceive the hearts of the simple. *19* For your obedience is come abroad unto all men. I am glad therefore on your behalf: but yet I would have you wise unto that which is good, and simple concerning evil. *20* And the God of peace shall bruise Satan under your feet shortly. The grace of our Lord Jesus Christ be with you. Amen.

17 సహోదరులారా, మీరు నేర్చుకొనిన బోధకు వ్యతిరేకముగా భేదములను,
ఆటంకములను కలుగజేయు వారిని కనిపెట్టి యుండుడని మిమ్మును బతిమాలు
కొనుచున్నాను. వారిలో నుండి తొలగిపోవుడి. 18 అట్టివారు మన ప్రభువైన క్రీస్తుకు కాక
తమ కడుపునకే దాసులు, వారి యింపైన మాటలవలన ఇచ్చకముల వలన నిష్కపటుల
మనస్సులను మోసపుచ్చుదురు. 19 మీ విధేయత అందరికిని ప్రచురమైనది గనుక, మిమ్మును
గూర్చి సంతోషించు చున్నాను. మీరు మేలు విషయమై జ్ఞానులును, కీడు విషయమై
నిష్కపటులునై యుండవలెనని కోరుచున్నాను. 20 సమాధానకర్తయగు దేవుడు సాతానును
మీ కాళ్ల క్రింద శీఘ్రముగా చితుక త్రొక్కించును. మన ప్రభువైన యేసుక్రీస్తు కృప మీకు
తోడైయుండును గాక.

How earnest, how endearing are these exhortations! Whatever differs from the sound doctrine of the Scriptures, opens a door to divisions and offences. If truth be forsaken, unity and peace will not last long. Many call Christ, Master and Lord, who are far from serving him. But they serve their carnal, sensual, worldly interests. They corrupt the head by deceiving the heart; perverting the judgments by winding themselves into the affections. We have great need to keep our hearts with all diligence. It has been the common policy of seducers to set upon those who are softened by convictions. A pliable temper is good when under good guidance, otherwise it may be easily led astray.

రోమా 16వ అధ్యాయము

Be so wise as not to be deceived, yet so simple as not to be deceivers. The blessing the apostle expects from God, is victory over Satan. This includes all designs and devices of Satan against souls, to defile, disturb, and destroy them; all his attempts to keep us from the peace of heaven here, and the possession of heaven hereafter. When Satan seems to prevail, and we are ready to give up all as lost, then will the God of peace interpose in our behalf. Hold out therefore, faith and patience, yet a little while. If the grace of Christ be with us, who can prevail against us?

Christian salutations. (21-24) Timotheus my workfellow, and Lucius, and Jason, and Sosipater, my kinsmen, salute you. *22* I Tertius, who wrote this epistle, salute you in the Lord. *23* Gaius mine host, and of the whole church, saluteth you. Erastus the chamberlain of the city saluteth you, and Quartus a brother. *24* The grace of our Lord Jesus Christ be with you all. Amen.

21 నా జతపనివాడగు తిమోతి నా బంధువులగు లూకియ యాసోను సోసిపత్రు
అనువారును మీకు వందనములు చెప్పుచున్నారు. 22 ఈ పత్రిక వ్రాసిన తెర్తియు అను
నేను ప్రభువునందు మీకు వందనములు చేయు చున్నాను. 23 నాకును యావత్సంఘము
నకును అతిథ్య మిచ్చు గాయియు మీకు వందనములు చెప్పుచున్నాడు. ఈ పట్టణపు ఖజానా
దారుడగు ఎరస్తును, సహోదరుడగు క్వర్తును మీకు వందనములు చెప్పుచున్నారు.
24 మన ప్రభువైన యేసుక్రీస్తు కృప మీకు తోడై యుండును గాక.

దైవ స్తుతి

25 సమస్తమైన అన్యజనులు విశ్వాసమునకు విధేయులగునట్లు, అనాదినుండి
రహస్యముగా ఉంచబడి ఇప్పుడు ప్రత్యక్ష పరచబడిన మర్మము, నిత్యదేవుని ఆజ్ఞప్రకారము
ప్రవక్తల లేఖనముల ద్వారా వారికి తెలుపబడియున్నది. 26 ఈ మర్మమునుసరించి
యున్న నా సువార్తప్రకారముగాను, యేసుక్రీస్తును గూర్చిన ప్రకటన ప్రకారముగాను,
27 మిమ్మును స్థిరపరచుటకు శక్తిమంతుడును, అద్వితీయ జ్ఞానవంతుడైన దేవునికి యేసుక్రీస్తు
ద్వారా నిరంతరము మహిమ కలుగును గాక. ఆమేన్.

The apostle adds affectionate remembrances from persons with him, known to the Roman Christians. It is a great comfort to see the holiness and usefulness of our kindred. Not many mighty, not many noble are called, but some are. It is lawful for believers to bear civil offices; and it were to be wished that all offices in Christian states, and in the church, were bestowed upon prudent and steady Christians.

The epistle concludes with ascribing glory to God. (25-27) Now to him that is of power to stablish you according to my gospel, and the preaching of Jesus Christ, according to the revelation of the mystery, which was kept secret since the world began, *26* But now is made manifest, and by the scriptures of the prophets, according to the commandment of the everlasting God, made known to all nations for the obedience of faith: *27* To God only wise, be glory through Jesus Christ for ever. Amen